ROBERT MC. KEW – REED DE ROVEN
LISTA MORŢII
Traducere de ALEXANDRU DIMA
EDITURA „PANGEEA BUCUREŞTI 1993
ISBN 973 – 96263 – 1 – 9

LISTA MORŢII

Prolog

Blake porni ştergătoarele de parbriz.

— Cât avem de mers? mormăi Nagy.

Blake încetini la curbă, apoi acceleră din nou.

— Vreo 20 de km.

— Pentru Dumnezeu, fii atent să nu derapezi. Alunecă ca dracu' spuse Nagy, îngrijorat.

Purta ochelari bifocali, cu ramă groasă de os, care-i măreau ochii apoşi sugerându-i lui Blake un peşte într-un acvariu. Avea o înfăţişare ciudată.

Era o noapte urâtă şi din cauza ploii care cădea drumul era dificil de urmărit dar nici vorbă să încetinească. Erau în criză de timp. Dacă întârziau, trecerea trebuia amânată, şi asta, mai ales acum, putea fi periculos.

Maghiarul se frământa pe locul lui, făcând tot felul de mişcări cu mâinile.

— Eşti sigur că ştii bine locul?

— Aşa s-ar cuveni. Am făcut-o de mai multe ori, răspunse Blake, atent să nu i se simtă neliniştea.

Toţi sunt la fel, gândi el. Chiar şi cei cu multă experienţă. Toţi intră în panică pe ultima sută de metri.

Nagy clătină din cap, montându-se pentru o nouă izbucnire a nervilor, ca aceea de la hotelul Wurzel. Se întâmplase exact în mijlocul foierului şi Nagy era prea încins ca să-i mai pese cine-l aude. Blake se cutremură. Simpla amintire a scenei îl făcea să transpire. Şi culmea

era că nimeni nu-i dăduse nici cea mai mică atenţie. Odată în plus, norocul orb intervenise pentru a le salva pielea.

— Dar de ce acum, se vaită Nagy, tocmai când totul părea că merge bine? Asta nu pot să înţeleg! De ce acum?

— Poate te-ai deconspirat, răspunse Blake blând.

— Nici gând!

— Eşti sigur?

Nagy ezită, dar numai o clipă.

— Aş fi ştiut, spune el belicos.

Probabil că prea târziu. Centrul nu-şi poate asuma riscul, spuse Blake, fără să mai adauge că Abteilung înhăţase deja şase din agenţii lor cei mai buni din Germania de est, care practic era vecină şi putea uşor ajunge şi la alte ramificaţii ale Reţelei. Lumina roşie clipea şi n-aveau intenţia să rişte. Dura prea mult recrutatul şi instruirea unor agenţi buni. Era mai bine să-i recupereze acum înainte de a fi prea târziu.

Drumul se îngusta uşor şi Blake scoase capul pe fereastră. Abia putea distinge umbrele mai adânci ale pinilor înalţi care ajungeau până la marginea drumului. Observă în acelaşi timp că ploaia se mai potolise.

Încetini pentru că, dacă-şi aducea bine aminte, curba trebuia să fie undeva pe stânga, ceva mai sus.

— Asta-i problema voastră, mormăi Nagy. Centru e prea departe de câmpul de operaţii. Voi, americanii aţi putea învăţa ceva de la ruşi.

Blake îşi arătă dinţii.

— Ei sunt mai vechi în branşă…

Nagy nu-şi mai luase ochii de la el de câtva timp şi privirea lui mioapă, continuă îl enerva. Aproape că puteai să-i citeşti gândurile. „Pot să am încredere în el?”, se întreba ungurul. Era Blake cel care pretindea să fie sau era altcineva, poate vreunul din contraspionajul K.G.B.-ului? era întrebarea cheie în toate ţările satelite. „Pot să am

încredere în el sau nu?”. Marea întrebare colectivă.

— Iată curba, gândi Blake cu voce tare. Trăgând scurt de volan intră pe nişte şleauri noroioase. Doi pereţi de frunze se ridicau abrupt de o parte şi de alta. Noroiul era un avantaj. Dar mai era încă de mers, îşi spuse el.

Nagy, îl privea suspicios, cu albul ochilor măriţi lucind în lumina scăzută a tabloului de bord.

— Cum trecem prin câmpul de mine?

— Te ţii după mine.

— Ce facem cu nenorocita asta de maşină?

— O lăsăm.

— Da’ o să fie găsită. Orice tâmpit ştie asta. Începu să bombăne pentru sine de data asta în maghiară. „Doamne, în ce-am intrat!”

Blake începea să-şi piardă calmul. îl întrerupse scurt şi brutal.

— Mai e cineva acolo. O duce înapoi la Budapesta. E bine?

Nagy se afla pe punctul unei crize. O mică zguduitură şi avea să explodeze.

— Pe dracu’ zbieră el. Şi acum ai să fii bun să-mi explici cum se poate traversa un câmp minat în bezna asta?

Blake se strădui să fie răbdător. Având grijă să nu-şi trădeze iritarea, răspunse:

— Ne târâm. Coridorul e marcat cu benzi pe fiecare parte.

Nagy părea mai tânăr decât era în realitate. Nu-i dădeai mai mult de treizeci de ani dar după câte ştia Blake, activa deja de zece ani aşa că avea mai mult. Se întrebă cum de nu se gândise la asta până atunci.

— Să dea Domnul să fie aşa, bombăni Nagy, gândindu-se la el însuşi. Dacă nu, s-a zis cu noi!

Se îmbăţoşă brusc aducându-şi aminte de altceva:

— Şi ce facem cu ăia din tumul de pază? Iisuse Christoase, cum rămâne cu ăia? Reflectoarele... N-avem nicio şansă!

Nagy era acum disperat şi în stare de orice: să fugă, chiar să tragă. N-ar fi prima oară ca panica oarbă, iraţională să se declanşeze. Chiar şi la agenţi duri ca acesta. Blake ştia că trebuie să spună ceva, repede.

— Am aranjat o pană de electricitate, spuse el calm. Nu va fi nicio lumină.

Întinse o mână pentru a-l linişti.

— Eşti sigur?

Blake dădu din cap. Pielea lui Nagy era rece ca gheaţa.

— Să dea domnul! Nagy se lăsă pe spate.

Blake se uită la ceas apoi opri motorul şi stinse farurile.

— Aşteptam vreo cinci minute apoi coborâm şi o luăm pe jos. Liziera e cam la trei kilometri de aici. Urmează câmpul cu mine.

Nagy suspină adânc.

— Pot să fumez?

— Da, dar foloseşte bricheta de bord.

Stăteau acolo aşteptând în întuneric. Blake simţea frica lui Nagy, aproape ca pe un miros. După un timp, în aparenţă redevenit stăpân pe sine, spuse cu o voce ştearsă:

— Deci tu eşti agentul de verificare!

— Ce te face să crezi asta?

— M-am întrebat adesea cum arăţi.

Blake nu răspunse. Încercă să găsească o minciună convingătoare.

— Eşti sau nu?

— Nu.

Nagy reuşi chiar să râdă, deşi fără prea mult succes,

pentru că nu-şi putea ascunde frica. Aşa erau toţi. O purtau ca pe o mască desfigurantă din clipa în care intrau în teren. Blake se uită din nou la ceas apoi deschise portiera şi coborî. Nagy se pitula pe lângă el ca un copil speriat să nu fie părăsit, şi porniră la drum. Mersul era greu din cauza noroiului.

— Putem vorbi?

— Deocamdată da, spuse Blake moale. Îţi spun eu când să taci.

Vocea lui suna normal în ciuda sentimentelor sale. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Farkis jurase că grănicerii din turnul de pază erau oamenii lui şi că cineva defectase generatorul, dar putea apare ceva neprevăzut. Simţea chiar teama aceea care-ţi pătrunde stomacul şi-ţi înmoaie genunchii urcând spre cap. Continuau să meargă înotând în noroiul care li se lipea de picioare.

— Ei, voiai să vorbeşti. Vorbeşte.

Nagy respira greu şi Blake îşi dădea seama că şi el gafaie.

— Dacă nu scap cu bine… articula ungurul, adică, dacă se întâmplă ceva… am pe cineva la Budapesta. Am lăsat la ambasada voastră detaliile… nu că mi-ar fi rudă sau ceva… Pentru o clipă îl prinse pe Blake de braţ. Puteţi s-o scoateţi din ţară?

Blake se opri şi se întoarse spre el.

— Nimic n-o să se întâmple, spuse el, cu o voce lipsită de nuanţă care-i dezvălui cât de abil devenise în minciuni. Dar el era un bătrân supravieţuitor şi pentru a fi aşa ceva, trebuise să înveţe această artă.

— Puteţi s-o scoateţi? insistă Nagy ridicând tonul.

— Da.

— Eşti sigur.

— Sigur.

Se simţi mai bine după asta şi îşi continuă drumul în

tăcere. Mai merseră o jumătate de oră apoi Blake se opri la marginea drumului.

— Asta e cărarea, şopti el. Nicio vorbă de acum încolo şi ţine-te cât mai aproape de mine. Dacă e nevoie să-mi spui ceva, şopteşte.

O luară pe potecă, umblând cu grijăpe sub copaci. Era întuneric de parcă s-ar fi aflat în fundul unei mine şi se tot împiedicau bâjbâind printre ramuri, făcând pas după pas, bucuroşi că scăpaseră de noroiul de pe drum.

Blake ridică ceasul cu cadran luminos până aproape de nas şi şopti:

— Rămânem aici câteva clipe.

— Cât mai avem? întrebă Nagy, în şoaptă, cu tremurul acela care trăda teama din nou prezentă.

— Nu mult.

— Nagy se aşeză alături pe covorul moale şi ud din ace de pin şi miros plăcut.

N-ai mai făcut asta până acum? întrebă Blake imediat. Vorbi atât de încet încât celălalt nici nu-l auzi.

— Ce?

Blake îşi lipi gura de urechea lui.

— Ai mai traversat vreodată un câmp de mine?

— O singură dată, rosti Nagy cu greutate. Şi am jurat să n-o mai fac niciodată.

— Ţine-te cât mai aproape de mine. Ştiu unde sunt panglicile. Nu păţeşti nimic dacă te ţii aproape.

— Voi fi cu nasul în fundul tău, şopti Nagy, răguşit.

Când în cele din urmă ajunseră în luminiş, era o tăcere de mormânt. Se lungiră la pământ chiar în margine forţându-şi ochii într-un efort de a vedea gardul înalt de sârmă care se întindea dincolo de câmpul proaspăt arat şi care conţinea vreo 200 metri de mine. Asta se întindea pe toată lungimea frontierei şi gândul acesta era înfiorător.

— Adu-ţi aminte că sunt dispuse în găuri superficiale

aşa că nu depăşi panglicile. Nu ştiu cât e de lat câmpul. Se schimbă mereu.

— E momentul cel mai potrivit să mi-o spui!

— Oricum lucrurile merg bine până acum. Luminile sunt stinse.

Blake se uită la ceas pentru ultima oară şi văzu că era momentul să iasă în câmp.

— Am să caut panglicile. Trebuie să fie în stânga noastră. Dacă vrei să ne oprim apucă-mă de gleznă. Astfel mergem până ajungem dincolo.

— Pentru Dumnezeu, dă-i drumul! gâfâi ungurul, şi începură să se târască de-a lungul câmpului arat.

Blake avu un moment de panică, când mâna i se lăsă pe ceva ce părea alarmant de metalic. Se opri, auzi respiraţia grea a lui Nagy exact în dosul urechii lui apoi îşi dădu seama că obiectul nu era decât o piatră. Respiră adânc apoi începu să se târască din nou, greblând pământul cu una din mâini, căutând orbeşte panglica. Să zicem că n-o găseşte, şi atunci? Dar dacă a trecut de ea? continuă să meargă, sperând c-o va găsi. Apoi o simţi, degetele lui se închiseră uşor pe panglica întinsă. Trebui să se oprească o clipă pentru a-şi trage sufletul şi simţi sudoarea lunecând în jos de la ceafă pe guler. Cât p-aci să treacă de ea. După o clipă o ridică uşor apoi o lăsă puţin în jos câţiva centimetri până fu convins că o găsise. În timp ce făcea primul pas (mergeau în patru labe) şi intra în câmpul arat, îl auzi pe Nagy şoptind ceva cu frenezie, în maghiară, probabil o rugăciune. Se odihniră o clipă apoi porniră iar urmând fundul unei brazde.

Continuară să meargă un timp care păru foarte lung şi la un moment dat Blake ridică capul, dar conturul vag al gardului părea la fel de departe ca şi la început. Asta nu prea era bine. Omisese să-i spună lui Nagy că aveu doar 15 minute pentru a ajunge la gard şi a găsi tunelul şi că dacă

nu ajungeau la timp, riscau să se aprindă lumina. Dacă oamenii lui Farkis fuseseră înlocuiţi dintr-un motiv oarecare, sau omul care se ocupa de generator fusese descoperit? Blake alungă aceste gânduri şi continuă să se târască mărind viteza, lunecând uşor de-a lungul panglicii. Un singur pas greşit şi erau morţi. Dacă nu-i omora mina, îi omorau grănicerii din turn chiar dacă erau oamenii lui Farkis. Dacă n-ar face-o, s-ar trăda singuri.

Părea să fi trecut un secol de când coborâseră în livadă; hainele, coatele şi genunchii se afundau în bulgării grei, noroioşi, dar mergea mai departe cu Nagy în urma lui, întâi un genunchi, apoi altul, durerea ascuţită din plămâni amintindu-le că nu puteau merge mai departe fără să facă o pauză. Când ridică din nou capul, Blake văzu gardul. Era clar vizibil şi nu mai departe de 50 de metri.

Blake se simţi uşor ridicol. Un om la vârsta lui târându-se pe un câmp arat în mijlocul unei primăveri ploioase în Ungaria. Asta era cariera pe care şi-o alesese? Poate fi ea numită astfel? Un om fără nume, fără o profesie pe care s-o poată declara, acceptând să trăiască printre scursorile lumii unde adevărul era un miraj monstruos, trădarea o simplă obişnuinţă şi un mormânt fără nume, sfârşitul cel mai probabil. Pentru ce? Ideologii politice? câţi se perindaseră de la început? Cât nisipul deşertului; dispăruseră fără urme pentru a fi înlocuiţi cu alţii asemănători. Pentru că oamenii nu s-au schimbat niciodată şi nici nu se vor schimba din câte înţelegea el.

Îşi dădu seama că ajunseseră la gard când se izbi cu capul de sârma tare. Unde se sfârşea panglica, începea tunelul. Un lucru ştia sigur: curentul fusese într-adevăr întrerupt. Altfel s-ar fi prăjit în clipa în care capul lui atinsese gardul. Până aici era bine.

— Ce facem acum? şuieră Nagy.

— După ce ieşim din tunel, şopti Blake, mai avem o

sută de metri de mers. Dar asta e pe teren neutru şi nu sunt mine. După ce-am traversat şi asta, suntem în Austria. Ne aşteaptă o maşină cam la o jumătate de kilometru de acolo.

Când începură să se târască prin tunel, se găsiră cu mâinile până la coate în apă rece ca gheaţa. Blake îl auzea pe Nagy bălăcind apa în urma lui, blestemând mama care-l adusese pe lume. Blake îl invidia, detaşarea lui rece frustrându-l chiar şi de această mică alinare.

Până aici totul se desfăşurase conform planului şi când ieşiră din tunel rămaseră nemişcaţi un minut sau două pentru a permite circulaţiei să-şi reia cursul prin membrele lor îngheţate. În faţa lor se întindea ultima sută de metri.

Se uitară la cel mai apropiat turn care se profila în întuneric, la vreo cincizeci de metri mai la stânga, platforma de tip Auschwitz pierzându-se în întunericul mut din interiorul cabinei propriu-zise. În clipa următoare Blake sări în picioare şi o luă la fugă.

Lumina bruscă care ţâşni era orbitoare. Îşi ridică mâinile pentru a-şi acoperi faţa. Ţipătul lui Nagy se auzi înainte de a fi fost izbit de gloanţe. Fuseseră doar două împuşcături trase cu o puşcă de calibru mare, dotată probabil cu telescop.

Blake întoarse capul să-l privească. Ştia că murise. Zăcea acolo cu faţa la pământ, cu ochelarii încă la ochi. Jumătate din craniu era spulberat şi sângele curgea adunându-se în golul dintre omoplaţi.

E neplăcut să vezi un om ucis. În momentele sale de meditaţie, Blake se gândise adesea la lipsa lui de emoţie când vedea aşa ceva, sau mai ales, când el însuşi, ca în cazul de faţă, era instrumentul prin care se realiza.

Dar, la urma urmei, contraspionajul prin însuşi natura lui, nu putea fi evaluat în termeni de loialitate. Era

adesea nevoie ca un om ca Nagy să furnizeze informaţii reale pentru a stabili o credibilitate faţă de partea cealaltă, în cazuri extreme această acţiune putea fi considerată ca fiind acelaşi lucru cu o trădare autentică.

Din nefericire, în acest caz ambele părţi hotărâseră să se lipsească de serviciile lui în acelaşi timp şi aceasta era soarta inevitabilă a agentului dublu.

Blake privi în sus la turn aşteptând ca lumina să se stingă din nou. Apoi, cutremurat, se întoarse şi începu să meargă încet spre drumul de dincolo de zona neutră.

Capitolul unu

Blake stătea lungit cu voluptate în apa aburindă, gândindu-se ce bine e să trăieşti, şi spunându-şi că erau multe lucruri cărora trebuia să le fie recunoscător. Centrul fusese generos acordându-i un concediu de 6 săptămâni şi se gândea cu plăcere la toate acele zile de care dispunea, pentru a se apropia din nou de fiica lui care în acea clipă era doar la câţiva paşi distanţă, în dormitorul ei făcându-şi bagajele pentru prima lor vacanţă adevărată petrecută împreună.

Învăţase de mult să-şi scoată din minte zonele întunecate, acea parte din viaţa lui care intra în capitolul „muncă”. Conştiinţa – dacă ăsta era cuvântul – îşi pierduse sensul şi tot ceea ce dorea de la viaţă acum era un pic mai multă apă „caldă”. Mormăind satisfăcut deschise robinetul de apă fierbinte cu degetele de la picior. Ce plăcere să vadă din nou Cape-Code, să lenevească în lungile zile de vară, să oprească ceasul, să lase momentele statice să se încrusteze în memoria sa pentru ca în viitor să-şi aducă aminte de ele cu plăcere.

Janis arăta bine. Anglia îi pria. Toate problemele legate de trecerea de la un mic colegiu din New-England la Universitatea din Londra se rezolvaseră cu bine. Era uimitor cât de bine se adaptau tinerii de azi la noile

condiţii. Tinereţea ca şi dragostea e oarbă şi probabil aşa trebuie să fie. Iat-o, 19 ani, plină de vitamine, cu drăcuşori în ochi, cu un piept care punea bine în valoare un tricou, absolut ultimul răcnet, nimic la mâna a doua şi pe deasupra, drăguţă.

Sam suspină. Nu era un gând pe de-a întregul mulţumitor arătându-i că toate acestea rămăseseră în urma lui. Bătuse prea multe drumuri, nu-l mai aştepta nicio surpriză după niciun colţ. O singură dată eşti tânăr.

Îşi aduse aminte de momentul când intrase în apartament în seara precedentă: un ţipăt brusc de fetiţă şi dulcea povară a trupului ei făcându-l să-şi piardă echilibrul în clipa când trecea pragul.

— Tată. O, tată… scumpule.

Braţe care nu mai erau costelive, încercuite pe după gât, buze emoţionate umblând pe obrajii lui ţepoşi şi apoi mână în mână înaintând în cameră.

— Pari atât de slab! Ce-ai făcut? Stai să-ţi aduc ceva de băut.

Avea o siluetă zveltă ca a mamei ei şi picioare lungi admirabile, cu glezne subţiri încălţate în adidaşi închişi cu şireturi.

— Mai întâi să scap de asta, spuse el, stânjenit fără nicio explicaţie, arătând spre valiza abandonată după asaltul asupra lui din hol. Nu-şi dăduse seama până atunci ce mult îi fusese dor de ea, ce mult însemna ea pentru el. N-o să mai lipsească niciodată atâta timp. Bucuria, încântarea, descoperirea tranziţiei de la copil la femeie în zbaterea unei pleoape. Nu era posibil. Timpul era nemilos.

Regret? Timpul pe care l-ar fi putut petrece împreună. „Neghiob afurisit” se admonesta Blake în faţa pereţilor îmbrobonaţi de aburi. „Mare, mare neghiob”.

Afară obiectul frământărilor sale sufleteşti stătea în dormitor trăgând cu exuberanţă fermoarul ultimei genţi de

voiaj pe care o duse apoi în hol. Monica Riley se aşeză cuminte pe sofaua din cameră, îşi încrucişa picioarele elegante şi zâmbi: Janis era o fiinţă atrăgătoare, iar Monica era şi ea puţin frământată sufleteşte.

— Eşti nerăbdătoare draga mea? întrebă ea afectuos ignorând băutura pe care Janis i-o pregătise în grabă cu câteva minute în urmă.

Jenis veni din nou în cameră, se trânti pe un fotoliu şi înclină capul distrată:

— Poftim?

— Cât timp a lipsit de data asta? Janis îşi încreţi nasul.

— O, câteva luni ca de obicei. Tot aşa se întâmpla şi în America.

Se uită admirativ la femeia în vârstă apoi spuse:

— Doamne, ce drăguţă eşti! întotdeauna arăţi de parcă tocmai ai coborât din vitrina lui Saks de pe Fifth Avenue.

Monica râse.

— Mă cam îmbătrâneşte, nu?

Janis rareori răspundea la întrebări pentru că rareori le auzea. Continuă:

— Adică de când eşti cu tata nu te-am văzut niciodată cu urme de creme pe faţă sau cu părul pe bigudiuri – îşi încreţi fruntea frumoasă.

— Cum de ai timpul necesar ca scriind toate articolele alea pentru ziare şi reviste… Unde te duci?

Monica se ridicase, îşi lăsase paharul şi se îndrepta spre baie.

— Să văd ce face. Nu se mai aude niciun zgomot. Bătu în uşă o dată apoi o deschise.

— Sam? – îhî?

Monica intră înăuntru, îi puse paharul în mână, se retrase grăbită şi se întoarse la sofa în momentul în care

Janis spunea:

— N-ar fi grozav dacă ar avea un serviciu stabil, pentru un timp? E nevoie de avocaţi internaţionali aici ca oriunde, nu? Sau poate o slujbă neguvernamentală, la o universitate, ceva… Ar fi un conferenţiar grozav, e un bărbat atât de bine că toate puştoaicele ar da buzna la facultatea de drept.

Monica începu să tuşească.

— N-ar fi exclus.

— Am putea chiar să ne cunoaştem mai bine. Ce folos să ai un tip aşa frumos de tată dacă e plecat tot timpul?

— Janis o fixă brusc cu o privire fără să clipească.

— O, la naiba! exclamă ea. Ce spuneam? Când vă căsătoriţi? Asta-i ceea ce vreau să ştiu.

Monica îşi netezi calm cutele fustei apoi reuşi să spună blând:

— Ţi-ar place?

Janis dădu din cap nerăbdătoare.

— Ar cam fi timpul, nu?

— N-am ştiut că cei de vârsta ta se preocupă atât de mult de lucrurile astea.

Janis rămase în picioare, nemişcată privind-o pe Monica fără să clipească. Era un moment solemn pentru ea.

— De ce-i dai atâta importanţă, întrebă femeia mai vârstnică, blând.

Janis continuă s-o privească apoi spuse solemn:

— Nu ştiu… Te cunosc de atâta timp. Ai fost minunată… în toţi anii aceştia. Aveam doar 9 ani când te-a cunoscut tata. Mama murise de atâta vreme…

— Cinci ani, interveni Monica, regretând imediat izbucnirea.

de-abia dacă-mi mai aminteam de ea, şi de atunci, continuă fata cu vocea uşor nesigură, tu mi-ai fost

întotdeauna aproape la nevoie.

Nu era deloc stânjenită. Zâmbea deschis.

— Uneori, în ultimul timp, m-am întrebat cum ai reuşit, având în vedere cât eşti de ocupată.

Brusc, Monica simţi impulsul de a o mângâia. Părea atât de vulnerabilă. Aplecându-se, îi luă mâna în mâinile ei:

— Într-o bună zi, şi sper ca asta să fie curând, începu ea blând, avem de gând să ne căsătorim şi să ne întemeiem un cămin, într-un an sau doi. Ţi-am răspuns la întrebare?

Zâmbetul ei era o încântare, spiritul tineresc era pe deplin restabilit. Impulsiv, aruncându-şi braţele pe după gâtul prietenei ei, Janis o sărută apăsat pe obraz, apoi fulgerată de un gând se desprinse, zicând anxioasă:

— Dar de ce să aşteptaţi doi ani?

Monica îi adresă unul din acele zâmbete ale adulţilor.

— E nevoie de timp pentru a pune la punct unele detalii. Tatău tău s-ar putea pensiona ceva mai devreme, iar eu am să renunţ la slujbă. Există o fermă în New England care ni s-ar potrivi admirabil.

Blake termină cu bărbieritul şi după câteva minute apăru complet îmbrăcat. Janis aruncă o privire la ceas şi trecând pe lângă el ciripi:

— Mă duc să mă fardez.

Blake întinse braţul şi o atrase spre el.

— N-ai uitat nimic?

— Oh, tată…

Blake întinse spre ea obrazul proaspăt ras:

— Dă-mi un pupic exact aici.

Băgă mâna în buzunar, scoase un pacheţel legat cu panglică şi îl puse în palma ei. Janis îl desfăcu nerăbdătoare şi ridică un lanţ masiv de aur cu un medalion făcut dintr-un metal preţios. Redusă la exclamaţii gâtuite, reuşi în cele din urmă să bâiguie:

— Monica, vino să vezi.

Blake îl luă solemn în mână şi i-l puse în jurul gâtului.

— Tată, n-ar fi trebuit…

Stătea nemişcată, suspendată între râs şi plâns. În cele din urmă le făcu pe amândouă.

— E încântător, exclamă Monica, şi o sărată.

— Ziua mea de naştere e abia în noiembrie, spuse ea pe jumătate plângând. E prea devreme.

Semăna atât de mult cu mama ei la aceeaşi vârstă! Blake se simţi incapabil să spună ceva. O împinse uşor spre dormitor.

— N-ar trebui să-ţi faci bagajele?

Când rămaseră singuri, Monica spuse încet:

— I-ai făcut o mare bucurie. Era şi timpul. Ce ţi-a venit?

— M-am simţit vinovat.

— De ce acum? întrebă ea, apropiindu-se.

— V-am neglijat pe amândouă prea mult. De acum am să fiu un băiat bun.

— Ţii mult la ea, nu?

— Şi la tine la fel.

— Sam?

— Sunt aici.

Monica se opri, coborând privirea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu te ataşa prea mult de ea. Într-una din zile, va întâlni un băiat.

Blake îşi dezgoli dinţii.

— M-aş mira să n-o facă. Şi asta destul de repede, după cum arată.

Uşurată de reacţia lui, Monica îşi regăsi calmul obişnuit.

La rândul lui, Blake o cântărea: „N-arată rău deloc” îşi spunea el.

Monica râse vesel, dorindu-l, amintindu-şi de ultima

oară când îl văzuse.

— Şi tu arăţi bine, spuse ea întorcându-se spre fotoliu. Din trei paşi Blake fu lângă ea, şi o ridică în braţe.

Când îi dădu drumul, văzu că rujul de pe buze era intact.

— Uf! suflă ea.

— Grozav!

— Unde te-au trimis de data asta?

— Mi s-a făcut o sete… spuse Blake, îndreptându-se spre tava cu băuturi de pe bufet.

— Plimbarea obişnuită, adăugă el aruncând două măsline mari în paharul lui şi al ei.

Reveni cu băuturile şi se aşeză pe sofa alături de ea.

— Budapesta, Viena, circuitul ăsta. îi apucă mâna şi i-o strânse.

— Am mehiriat o vilă la Cape pentru 6 săptămâni. Crezi c-ai putea veni pentru o săptămână, două? Loc berechet…

Ea-l ciupi de obraz.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot mai devreme de sfârşitul lui august.

— Ne conduci la aeroport?

— Nu pot. Sunt prinsă până peste cap.

Îşi luă geanta şi se ridică.

— Ne luăm rămas bun aici.

Monica băgă capul pe uşa camerei lui Janis pentru a-i spune la revedere. Blake se gândi să mai amâne călătoria o zi sau două şi tocmai voia să-i spună asta, dar ea îi citi gândul.

— Nici nu ştii când o să treacă timpul, scumpule, şi deodată ai să te pomeneşti plimbându-te cu mine pe plaja aceea superbă. Şi nu uita să-i spui lui Janis că am să trimit femeia mea să ţină ordine până vă întoarceţi.

Se aplecă, puse braţele pe după gâtul lui şi-l sărută

lung.

— Pe curând, şopti ea.

Blake rămase încă multă vreme cu ochii pe uşă după plecarea ei.

* * *

În timp ce Blake plătea taxiul, în faţa intrării 3 de la aeroportul Heathrow în spatele său se opri un autobuz şi începu să-şi descarce pasagerii. Trei tineri, toţi în jur de douăzeci de ani se grăbiră spre locul unde hamalii scoteau deja bagajele. Aveau părul lung şi purtau blugi strânşi pe picior şi decoloraţi. Îşi găsiseră bagajele şi se alăturară grupului care intra în clădire.

Înăuntru, Janis găsi un ghişeu al PanAm-ului liber. Sam îşi făcu loc cu bagajele şi-i întinse stewardesei tichetele.

— Zborul 8-l-6 pentru New York, şuieră el, suntem la timp?

Stewardesa le cântări bagajele, puse sigiliile şi ştampila pe bilete şi arătă spre o scară rulantă la capătul holului. Janis îl luă de braţ şi-l trase după ea.

La intrarea clădirii se opri o altă maşină şi din ea coborâră alţi trei tineri, replică a primilor trei, şi se îndreptară spre uşă. Unul era japonez. Uşor împovăraţi cu sacoşe şi genţi Duffel, intrară repede înăuntru. Apoi opri un taxi şi mai coborî o pereche. Unul arăta a neamţ cu o faţă pătrată, nebărbierită şi păr lung, galben; celălalt ţinuse să semene cu Che Guevara. Aveau amândoi rucsacuri şi se grăbiră să intre.

Sus, chiar în sala de plecare se făcea verificarea paşapoartelor.

Primii trei tineri îşi făcură apariţia şi fură urmaţi de ceilalţi. Blake şi Janis veneau în urma lor.

Janis bătu din palme ca o şcolăriţă şi exclamă:

— Închipuieţi! Şase săptămâni pline fără să avem

altceva de făcut decât să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt!

Se lipi de el punându-i capul pe umăr.

Se pare că am şi început, nu?

Iarăşi amintirea. Un simplu gest şi lucruri uitate năvăleau în mintea lui pentru a-i reaminti câte ar fi trebuit să facă şi nu făcuse. Un gest grijuliu, un cuvânt drăguţ care să aducă bucurie unei inimi tinere şi pline de speranţă. Pe Dumnezeu, n-o să se mai întâmple, nu cu ea.

Timpul. Dacă n-avea, trebuia să-şi facă. De acum încolo ea va fi pe primul plan. Nu va mai face aceleaşi greşeli. Gata!

— Tot ce-a fost până acum s-a terminat, murmură el, strângând-o uşor de umăr. Ai să vezi. Vom ajunge să ne cunoaştem. De câte ori vei întoarce capul, peste cine ai să dai? Peste mine.

Un funcţionar tânăr îi dădu lui Blake paşapoartele, iar el o luă pe Janis strâns de braţ şi trecură dincolo la capătul cozii pentru vamă unde se făcea controlul bagajului de mână. Reuşi să zâmbească:

— Mai ai şi tu de studiat, nu?

Dar nimic n-o putea întrista pe Janis în dimineaţa asta. Viaţa era dulce.

Unul dintre acei tineri ajunsese aproape la capul cozii, mai erau doar doi inşi în faţa lui. Slăbind curelele genţii grele Duffel, de pe umăr, se întoarse pentru a schimba o privire cu prietenii săi care erau mai în urmă. Unul purta un tricou portocaliu-aprins, celălalt un maiou negru sub o geacă largă, uzată. Stătea nemişcat cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea o faţă delicată cu oase mici şi neobişnuit de palidă. Arăta rău. O mamă tânără cu un copil în braţe era chiar în faţa lui şi când mama avansa copilul îi zâmbi şi-i zdrăngăni jucăria în faţă. Tânărul nu-i dădu nicio atenţie, se gândea la altceva. Spre deosebire de

ceilalţi era proaspăt ras…

Ceva mai înapoi, la controlul paşapoartelor, apărură neamţul şi „Che Guevara” urmaţi de japonez şi de alţi doi. După verificarea paşapoartelor se despărţiră, îndreptându-se separat spre cele patru colţuri ale holului.

În capul cozii de la vamă, primul tânăr se afla exact în dosul unei femei furioase care avea un schimb de cuvinte înţepătoare cu un funcţionar în legătură cu valiza de mână. Privea nerăbdător în jur, neatent la cele ce se petreceau în faţa lui. Ceilalţi mai în urmă, erau atât de preocupaţi încât nu observară un bărbat voluminos care se înghesui şi intră în rând, în faţa lor.

Blake continuă:

— Să ştii că în primele trei zile nu fac nimic decât să dorm. Ai destule de făcut fără mine… O mulţime de tineri fără obligaţii…

Janis râse cu ochii strălucind.

— Mi-ajunge cel pe care-l am deja, mulţumesc. Tânărul neamţ stătea într-unul din colţuri frământând nervos între degete, curelele genţii Duffer. Într-un alt colţ japonezul îşi puse bagajul jos şi se aşeză şi el. „Che Guevara” se postase lângă coridorul care ducea la sala de bagaje. Niciunul nu se duse la vamă pentru verificarea bagajelor de mână.

Femeia furioasă din capul cozii trecu mai departe şi vameşul făcu semn primului dintre tineri să-şi deschidă geanta.

Tânărul părea incapabil s-o facă.

— Deschideţi, vă rog.

Brusc se auzi un strigăt frenetic. Vameşul rămase înlemnit când îşi dădu seama că se afla în faţa unui pistol mitralieră. împuşcătura îi străpunse pieptul.

Apoi totul se declanşa deodată; un ţipăt ascuţit, un val de strigăte, răpăit de pistol mitralieră, tropăit de

picioare.

Oamenii alergau lovindu-se orbeşte unii de alţii, căzând, se ridicau iar, mânaţi de un impuls inconştient de a supravieţui, de a scăpa.

Blake o apucă pe Janis şi o trase peste ghişeu, lăsându-se jos. Fata gâfâia, cu faţa ei încântătoare schimonosită de uimire. Apoi văzu pistolul din mâna lui. Făcu o mişcare pentru a se ridica în picioare, dar bărbatul pe care de fapt nici nu-l cunoştea bine, o trase din nou jos.

— Ţine capul jos, ordonă el, şi rămâi pe loc!

Tânărul în bluza oranj, ţinea câte o grenadă în fiecare mână. Calm, duse una la gură, trase cuiul cu dinţii şi o aruncă într-un grup de oameni ce se îngrămădeau la una din ieşiri. Tot atât de calm, o aruncă şi pe a doua spre un grup de femei isterizate ce se înghesuiau în dosul unui paravan din faţa intrării în speranţa deşartă că placajul subţire le putea oferi protecţie.

Prietenul lui, cel cu geaca ponosită trăgea calculat, de la mică distanţă într-un grup dens în momentul în care prima grenadă urmată imediat de a 2-a, explodară azvârlind în aer, corpuri şi membre.

Neamţul alerga înjur trăgând focuri rapide în ferestre, şi bucăţi mari de sticlă începură să cadă pe podea, înfigând sute de cioburi ascuţite în corpurile celor din mulţimea înnebunită.

Blake se aruncă peste Janis în clipa în care o rafală de gloanţe trecu prin lemnul subţire al ghişeului exact deasupra capului lor. Încă o grenadă explodă, învăluindu-i într-un fum des şi praf înecăcios, iar un obiect căzu drept în faţa lor. Janis începu să ţipe. Era un braţ de copil, smuls din umăr, cu zdrăngănitoarea strânsă în palmă. Janis se smuci sălbatic într-un efort de a se elibera, dar nimic nu putea mişca corpul greu al tatălui ei, Blake continua s-o apese, ţintuind-o de podea.

Oamenii fugeau în toate părţile, unii ca nişte fantome prin norii groşi de praf. Muribunzii şi morţii zăceau pe podeaua îmbibată de sânge, ciuruiţi de schije de grenadă. Şiruri de trasoare portocaliu-aprins se încrucişau în holul devastat. Un nou val de explozii transformă totul într-un infern de ipsos împrăştiat peste tot.

„Che Guevara" trăgea fără emoţie focuri rapide în tot ce mişca. Umbla ca cineva care se plimbă în parc într-o după-amiază liniştită de duminică, gloanţele lui tăind în două o femeie care scâncea. Un cuplu se avântă în linia de foc. Arma teroristului se înţepeni şi în clipa următoare fu strivit sub un maldăr de corpuri care-l izbeau cu intenţia de a-l rupe în bucăţi.

Un alt terorist merse de-a lungul ghişeului golind un întreg încărcător în câţiva oameni adăpostiţi într-un colţ. Blake se furişă în spatele lui. Trase un singur foc, nimerindu-l drept în ceafă, la baza craniului.

O femeie stătea aşezată pe podea privind cu o uimire plină de neîncredere la una dintre mâinile ei: mâna lipsea de la încheietură şi un val de sânge ţâşnea din artera deschisă la fiecare bătaie a inimii.

Un om ţâşni în faţa unui pistol-mitralieră şi faţa lui fu dezintegrată.

Cineva se prăbuşi peste corpul unui copil pe moarte.

În dosul ghişeului, Blake o târî pe Janis spre o uşă laterală care dădea într-o altă cameră. Când ridică capul se pomeni privind în ochii întrebători ai unui terorist. Blake plonja cu corpul înainte şi în clipa următoare omul era la pământ. Se aşeză deasupra lui, îi băgă ţeava pistolului în gură şi trase. Capul păru că se dilată iar ochii ieşiră din orbite şi lunecară încet în jos pe ceea ce mai rămăsese din faţă. Janis urla acum încontinuu.

O parte a tavanului se prăbuşi, strivind câţiva dintre răniţii care nu se putuseră feri. Blake ieşi din praf şi văzu

unul din terorişti trăgând într-un grup de oameni strânşi lângă un perete. Trase şi forţa glonţului îl făcu pe om să se răsucească în loc cu degetul încleştat pe trăgaciul armei care încă mai funcţiona. Deşi mort, trupul continua să se zvârcolească. Atunci, Janis sări în sus şi se repezi drept în calea gloanţelor celui ucis. Tirul ucigător trasă o linie de găuri arzătoare prin corpul ei, făcând să-i ia foc jacheta. Blake rămase înlemnit. Incapabil să înregistreze ceea ce văzuse, stătea nemişcat. Apoi îşi reveni într-atât încât să se poată duce până la ea. Se lăsă pe vine şi-i privi faţa îndelung. Auzi un ţipăt animalic şi îşi dădu seama că venea din propriul său gât. Janis era moartă. Sări în picioare şi se năpusti în hol.

Primul detaşament de poliţie dădu buzna înăuntru, se resfiră, făcând eforturi să-i izoleze pe terorişti de victimele lor. Când îi văzu, unul dintre ucigaşi lăsă arma jos calm şi ridică mâinile deasupra capului. Era japonezul.

Holul era presărat cu cadavre, unele în poziţii groteşti, ca manechinele de mucava aruncate dintr-un magazin, mulţi cu hainele smulse, alţii încă vii încercând să se târască. Pretutindeni erau cioburi de sticlă, bucăţi de ciment şi aşchii sărite din mobilă. Existau câteva focuri şi pompierii se repeziră să le stingă. Curând podeaua fu acoperită de câţiva centimetri de apă, în unele zone ale holului.

Năvăli un nou grup de poliţişti, unii cu arme automate, care se repeziră spre unul din terorişti ce se lupta cu trei bărbaţi şi o femeie isterizată. În clipa în care căzu, femeia scoase un pantof şi începu să-l izbească în faţă cu tocul. Continuă să-l lovească până când ţipetele ei se transformară într-un torent de orăcăieli. Când poliţiştii ajunseră lângă ei nu mai rămăsese din ucigaş decât un pachet inform de carne învineţită.

Câţiva poliţişti îl târau pe neamţ spre una din ieşiri şi

se străduiau să ţină lumea la distanţă. Unul dintre călători cu hainele zdrenţuite şi însângerate, se repezi şi îşi înfipse dinţii în ceafa neamţului. Poliţiştii încercară să-l îndepărteze lovindu-l cu patul armei dar el rămase agăţat ca un câine turbat. Veniră şi alţi călători ţipând şi curând fură atât de mulţi încât poliţiştii abia mai puteau face faţă. Formând un cordon strâns în jurul neamţului, reuşiră să-l scoată din hol.

În acest moment sunetul sirenelor depăşea orice alt zgomot şi un nou val de poliţişti se revărsă în hol urmaţi de brancardieri şi pompieri.

O mamă înmărmurită stătea pe podea, cu picioarele încrucişate strângând în braţe corpul unui copil. Buzele i se mişcau, capul i se clătina în sus şi-n jos, şi privea cu ochi sticloşi micul corp îmbibat cu sânge. Blake trecu în fugă pe lângă ea, se opri şi-l văzu pe teroristul în geacă care se afla exact în dosul ei. Acesta nu-l văzuse pe Blake pentru că în acea clipă un individ gras se strecurase pe lângă el trecând în partea cealaltă îndreptându-se spre un grup de poliţişti. Ucigaşul trase o rafală şi când fu izbit de gloanţe, glasul se despică ca un cârnat fript. O privitoare îngrozită încercase să ţipe dar corzile ei vocale refuzară s-o asculte.

Blake o luă la fugă trăgând din mers. Forţa gloanţelor lui îl împinse pe ucigaşul în geacă până în perete unde căzu încet la podea. Oamenii se adunară de jur-împrejur şi un sanitar descheie geaca şi cămaşa pentru a pansa rana, dar dădu de sânii unei femei tinere.

— Dumnezeule, e fată spuse el gâfâind.

— Ei şi? mârâi cineva. Toţi se îmbracă la fel astăzi. Iar asta e o bestie de criminală.

Sanitarul se ridică şi dădu din cap:

— Nu mai contează acum. E moartă.

În ciuda poliţiştilor care soseau acum în număr mare

însoţiţi de pompieri şi sanitari, mai erau încă terorişti teferi în diferite părţi ale holului.

Blake făcu câteva salturi scurte, încercând să ajungă înapoi la ghişeul vamal, urmărindu-l pe teroristul în tricou portocaliu. îl zări în clipa în care ultimul trăgea cu dinţii cuiul unei grenade. Blake trase. Când glonţul îl izbi, grenada îi scăpă din mână şi explozia care urmă îl ridică în aer. Părea că atârnă acolo, suspendat în aer, în timp ce un pantof cu picior cu tot lunecă de-a lungul podelei.

Blake devenise o maşinărie ucigaşă. Se îndepărtă repede pentru a-l găsi pe acela care începuse toate acestea în mileniul îndepărtat în care Janis era o fiinţă vie şi bucuria tinereţii pulsa în inima ei încrezătoare.

Sări peste cadavre, împinse mobile devastate, trecu prin flăcări şi când îl văzu, celălalt îl văzu şi el şi se răsuci să tragă. Blake păru că se împiedică când gloanţele i se înfipseră în picioare, dar nimic nu-l mai putea opri acum. Exista ceva în drum, un obstacol oarecare. Blake plonja prin aer şi omul ţipă în clipa impactului care-l făcu să cadă la podea.

Blake îl izbi cu patul armei puternic în cap de nenumărate ori deşi omul murise de mult.

* * *

Tot holul fu cuprins de un du-te-vino de sanitari care purtau brancarde, administrau perfuzii, culegeau de pe jos membre ciopârţite şi în unele cazuri chiar făceau intervenţii chirurgicale ducând victimele la spital sau la morgă, o activitate care dură până spre seară.

Un preot tânăr, palid şi înfricoşat dădea ultima cuminecătură unui muribund şi cei ce mai erau în stare să umble mişunau stupefiaţi până când sanitarii veneau să-i ia. Alţii pur şi simplu stăteau sau se lungeau pe jos, muţi de groaza celor văzute, se uitau în gol, în timp ce veneau salvatorii lor, puţini ridicară vocile şi când o făcură nu fu

decât pentru a sublinia şi mai mult tăcerea sinistră ce se aşternuse.

Cu greu puteai găsi un loc care să nu fi fost distrus; chiar şi quarţul dur al podelei era spart de schije sau de gloanţe perforante. Corpurile de iluminat atârnau periculos de ceea ce mai rămăsese din tavan şi tot ce era de sticlă era spart. Nimeni nu ştia amploarea exactă a pagubelor după cum nu se ştia nici numărul victimelor. Astea aveau să se afle mai târziu când departamentul guvernamental care calculează astfel de cifre îl va fi dat publicităţii.

Nimeni nu ştia câţi terorişti fuseseră implicaţi, sau dacă scăpase vreunul. După cum arăta holul puteau să fi fost sute. Nimeni nu ştia cine erau, sau de unde veniseră, sau de ce-o făcuseră şi în numele cărei cauze. Puteau să fi venit de oriunde, să omoare sau să distrugă orice. Sunt multe cauze în lume şi mulţi sunt gata să ucidă în numele lor.

Puteau să fi fost din IRA, extremişti protestanţi din Irlanda de Nord, arabi dintr-unul din grupurile teroriste din Orientul Mijlociu, terorişti urbani din banda Braadey-Meinhof, revoluţionari italieni din Brigăzile Roşii, luptători ai „libertăţii” din America de Sud, fanatici din

Armata Roşie, din Japonia, nimeni nu ştia. Cui îi păsa, realmente? Pentru mulţi era doar o ştire ca toate celelalte într-o epocă în care ororile au devenit cotidiene. Oamenii s-au obişnuit cu dezastre şi catastrofe, prea des se întâmplă. Numai când te afectează direct reacţionezi, dar chiar şi atunci, uiţi repede.

Era însă cineva căruia îi păsa, cineva numit Sam Blake. Acesta era un om de modă veche. Credea în răzbunare.

* * *

Blake încreţi din nas cu dezgust. Mirosul instituţiei

era de neconfundat: amestecul de spirt medicinal şi dezinfectant i-ar fi spus cu siguranţă, chiar dacă ar fi fost orb, că se afla într-un spital.

Exista o fereastră mare în partea cealaltă a camerei care dădea spre o curte cu iarbă, copaci desfrunziţi şi tufe udate de ploaia măruntă care începuse încă din zori.

Un căruţ greu rula cu zgomot afară pe coridor şi Blake simţi mirosul de neconfundat al mâncării de spital. Nu ştia dacă e micul dejun sau prânzul şi nici nu-i păsa. Stătea întins numărând micile pătrăţele şi cercuri din tavan. De la stânga la dreapta o sută treizeci şi trei; de-a curmezişul, erau şaptezeci şi opt. Coborându-şi privirea spre capul patului observă că picioarele îi erau prinse într-un mic cort pentru ca părţile rănite să nu vină în contact direct cu cearşaful.

Era singurul pat din cameră, şi la un moment dat în cursul dimineţii se deşteptase datorită paşilor cadenţaţi ai infirmierei de salon – sută la sută englezoaică şi autoritară.

Se întreba de cât timp era acolo.

— Bună dimineaţa, d-le Blake. Ei, cum ne simţim astăzi? Crezi c-am putea lua o mică gustare? Trebuie să fim lihniţi…

Vocea şi faţa erau din plin robuste, tenul curat şi fără urmă de farduri. Ochii, deosebiţi, încadraţi de gene negre ca tăciunele, se deschideau sub nişte sprâncene delicat arcuite. Capul acoperit cu o bonetă scrobită de genul celor întâlnite numai într-un spital britanic, era aplecat peste marginea patului.

— Nu mulţumesc, nu mi-e foame.

— Dar trebuie neapărat să mâncăm!

— Mai târziu.

Femeia îi reamintea de cineva de demult, de sora lui, Agnes. Aceasta declanşa un nou şir de gânduri, ceva ce nu i se mai întâmplase de mult. Revăzu totul, limpede ca

cristalul încât putea descrie clar până în cele mai mici detalii cum arăta ferma. îl vedea pe tatăl său, întorcându-se de la treburile sale la volanul bătrânului Chevrolet, cu ochii roşii după ce moşise un copil sau cususe rana de la piciorul vreunui fermier. Verile lungi, fierbinţi din Dakota de Nord, vânturile de iarnă şuierând dinspre preeria canadiană, temperaturile scăzute uneori sub zero. Şcoala rurală cu o singură clasă plină de copii cu nume suedeze sau ruseşti, înghesuindu-se în jurul godinului voluminos mâncând pâine proaspătă muiată în melasă şi croindu-şi drum spre casă înotând în troiene de zăpadă până la brâu, cu feţele înfăşurate în fulare groase de lână, din cauza vântului îngheţat.

O vedea pe Agnes, stând pe peronul gării din Wilton în ziua în care plecase la Fargo pentru a urma şcoala sanitară. E mult de atunci. Se întrebă dacă o mai fi în viaţă.

Apoi era Ernest, cel mai în vârstă dintre cei trei fraţi, care se înecase în groapa unde se scăldau în Râul Knife. Toţi copiii, stânjeniţi de gulerele tari şi cravate, şi rudele care veniseră cu maşina tocmai din Minneapolis pentru înmormântare. Toţi vorbind în şoaptă lângă sicriul din camera de zi. Ernest arăta ca o păpuşă cu obrajii ca două pete de ruj, gura strâmbă, dată cu ruj. Arta machiajului nu ajunsese încă la antreprenorii de pompe funebre din Dokata de Nord în timpul crizei economice din anii treizeci.

Blake, mezinul clanului îşi aducea aminte mai ales de scaunul înalt de lemn pe care stătea când mânca la masa din bucătărie. Mirosul pâinii proaspete, mama lui boscorodind într-o rusească de neînţeles cu alte neveste de fermieri, tatăl lui venind acasă şi plecând indiferent la ce oră cu geanta lui de medic generalist.

Şi mai târziu, când mai crescuse, ieşind să culeagă

afine în mlaştinile de lângă lacul Sakakawea sau pescuind cu tatăl său, sau cu fraţii săi mai în vârstă, Tom şi Harry, pe Long Lake, şi cojind mesteceni pentru a face pirogi indiene în miniatură. Tom care fusese ucis la Omaha

Beach în Normandia; Harry, o faţă zâmbitoare pistruiată, singurul care-l urmase pe tatăl lor în profesiunea medicală, acum medic pe undeva prin Nebraska. Totul părea atât de îndepărtat!

Se gândi la Ida Peterson care-l iniţiase în misterele minunate ale sexului. N-avea o faţă drăguţă, ci una întrebătoare, ochi luminoşi aprinşi de curiozitate şi picioare subţiri desfăcute ademenitor în vreo căpiţă de fân sau pe podeaua tare a vestiarului de la liceu după plecarea tuturor. Nopţi lungi de iarnă, degete îngheţate şi Ida, chiar şi pe bancheta din spate a Ford-ului vechi al lui Tom.

Apoi Universitatea din Nebraska, o diplomă în limbi străine, o scurtă şedere în Coreea, cursurile postuniversitare de la Georgetown şi în final Agenţia. Atât de multe feţe tinere, zâmbitoare, jurăminte de dragoste nemuritoare, sau prietenie eternă, înceţoşate acum de negura amintirilor. Nu însă şi Primmy. Fusese prezentă, rătăcind în capul lui de câteva zile, o faţă greu de definit din care ieşea la suprafaţă cu o claritate alarmantă, deşteptându-l brusc din somnul produs de somnifere şi redeşteptând durerea după Jamis. Prinny, de mult uitată în ultimii 15 ani, cândva o fată ca cea pe care o pierduse iremediabil. Stătuse puţin cu ele, în acea epocă de început pentru că Agenţia era mereu pe primul plan. Cât timp fusese oare cu ele? Adunat la un loc poate mai puţin de un an. Şi totuşi oamenii care lucrau în teren la vremea lui s-ar fi considerat norocoşi cu atât – mai puţin de un an.

Blake zăcea acolo spunându-şi cu disperare că existase dragoste, încredere neştirbită, duioşie mângâietoare, respect reciproc, cu siguranţă toate astea şi

multe altele, dar sunetul vocii ei, conturul blând, al feţei fuseseră pierdute în memorie până la coşmarul de acum câteva zile.

Blake îşi aminti că era în teren (la Praga) când reuşiseră în sfârşit să ia legătura. O vizită de rutină la o „căsuţă poştală" şi iat-o. Amestecul acela obişnuit de scrisori fără sens. Mai târziu stând în spatele camionului omului său de legătură, o descifrase cu ajutorul unei brichete Zippo şi a unui creion de împrumut pentru a citi: „Soţia decedată, septembrie 3, Hemoragie cerebrală. Copilul pe mâini bune. Ia un avion de la cea mai apropiată bază a Forţelor Aeriene. Controlorul". Frazeologia impersonală a Agenţiei îi înfipsese un spin în creier. Sosit la Washington, făcuse o vizită la un mormânt împodobit cu flori ofilite şi cărţi de vizită decolorate de la oameni dintre care jumătate îi erau necunoscuţi şi un copil mic trimis de Agenţie la una din casele lor conspirative, şi mâinile grijulii ale unui şir de infirmiere cu diplomă de stat. Prinny? un nume rar. Nu mai ştia nici să-l scrie.

Erau cu toţii în jurul său, de neîndepărtat, feţe dragi trecute şi recent, atât de tinere, atât de imobile. Nu era posibil. Nu era moartă – nici ea, nici Janis?

Bună dimineaţa domnule Blake. Trebuie să ne ridicăm, nu? Şi să salutăm, nu? Aşa. Staţi să vă potrivesc perna… domnule Blake?

Trebuie să reflecteze, să-şi limpezească gândurile. O va face. Şi aerogară? Nu era vis. Janis era moartă. O omorâseră. Iisuse Atotputernic! Or să plătească, or să plătească cu sângele lor, ca şi ea… Of, Doamne!

— Domnule Blake… vizitatorul aşteaptă.

Era adevărat – Janis a lui, ca şi Prinny înaintea ei, era moartă. Or să plătească.

— Domnule Blake! Haide, trebuie să ne ridicăm.

— Cum?

— Avem un vizitator.

— Pleacă.

— Bună, Sam.

Trecu câteva clipe până să perceapă faţa anxioasă a Monicăi, la marginea patului. Ea încercă să zâmbească:

— Bună. Am vorbit cu doctorul. Spune că te externează la sfârşitul săptămânii.

O privi cum se străduie să pară n… >rmală, luptându-se cu lucrurile pe care trebuia să le spună şi pe care simţea instinctiv că el nu doreşte să le audă.

Nu era dispus s-o ajute.

— E bine, căscă el.

— Sam?

— Da?

Privind la masă, văzu grămada de lucruri pe care le adunase. Cărţi pe care n-avea niciun chef să le citească şi alte lucrări în cutii legate cu panglici de la Fortunum & Mason. Exista chiar şi o vază cu flori şi un castron cu fructe. Se simţi ciudat de nerecunoscător.

Monica se aplecă şi îi atinse uşor obrazul cu buzele.

— În ce priveşte funeraliile… începu ea ezitând.

— Ai tu grijă, o întrerupse el repede, ştiu c-o să te descurci.

— Da?

Blake râse.

— S-o vezi pe infirmiera mea. Are ceva din Alice în ţara minunilor. Dăm petreceri gen Mad Hatter, cu ceşti şi farfurioare de jucărie în fiecare după-amiază – exact la trei… seamănă cu Biscuitul de mare în anul în care a câştigat Derby-ul din Kentucky.

— Sam, te rog!

— Ascultă, arăţi grozav. Te cunosc bine? Spune „drăguţă”, te rog, şi poţi sta cu noi la ceai.

Monica se strădui să-şi reţină lacrimile. Făcând un

efort pentru a-şi controla vocea, spuse:

— Totul e aranjat, Sam. Aşa cum ai vrut.

— Bun… să aduci brioşi.

— Oh, Sam!

Blake rupse tăcerea grea ce se aşternuse peste ei, întrebând-o blând:

— Ai venit singură?

— M-a adus Jim Roker. Aşteaptă să te vadă.

— Cu treabă sau fără?

— Nu ştiu, dar el Este un prieten. Trebuie să-l primeşti. Blake zâmbi.

— Spune-i să intre şi tu întoarce-te mâine alinieată… singură.

* * *

La înapoierea spre Londra nici Jim Roker nici Monica nu avură chef de vorbă. Pe drum opriră la un Service. Alături era o cârciumioară simpatică şi Roker propuse să bea ceva şi să mănânce. Găsiră o masă liberă într-un colţ liniştit şi comandară mâncare şi băutură.

Jim Roker, un bărbat de vreo 40 de ani cu înfăţişare plăcută, voinic, era un om de nădejde „cu un temperament liniştit şi era sârguincios la treabă. Nu genul de om care să răstoarne lumea, spuneau oamenii, ci, hărnicia lui neobosită şi atenţia pe care o dădea amănuntelor, ţinea mecanismul în mişcare într-un departament în care era mare nevoie de asemenea virtuţi şi care în ultimul timp se găseau din ce în ce mai greu. Contrar părerii generale, o importantă parte a muncii de contrainformaţii este sistemul de verificare exhaustivă a fişelor care necesită o minte ordonată, răbdare nesfârşită şi uşurinţa de a observa cele mai neînsemnate detalii legate de subiectul investigat. Roker poseda toate aceste calităţi şi în plus, era de asemenea considerat un agent de teren de mâna întâi. Monica îl cunoştea de câţiva ani ca pe unul din colegii

apropiaţi ai lui Blake şi ajunsese să ţină la el. Acum, prezenţa lui o mai liniştea. Se simţea norocoasă că are acel lucru rar – o relaţie absolut platonică cu un bărbat pe care bănuia că-l luase pe garanţie prea des. Dar ăsta era genul: gata să se dea la fund când nu mai era nevoie de el. Prefăcându-se că se simte mai uşurată, ea îl întrebă:

— A fost greu?

— Incomod, răspunde Roker obosit. N-a tăcut o clipă spunându-mi totul despre viaţa lui în Dakota de Nord când era copil.

— Se cutremură.

— Unele lucruri erau nostime.

— Nostime?

— Amuzante.

Se întoarse spre ea, cu faţa încreţită de îngrijorare.

— Îl cunosc pe Blake de peste 15 ani şi e prima oară când vorbeşte despre sine. Lucruri intime, familia, prietenii şi locurile unde a copilărit. Uimitor ce bine-şi aminteşte nume şi îi descrie pe oameni. N-aş fi bănuit niciodată ce viaţă a dus. Am crezut întotdeauna că provine dintr-un oraş mare şi a urmat vreuna din acele şcoli din est aparţinând de Ivy Leagne.

Monica dorea să-i pună unele întrebări.

— A spus ceva de Jamis? Roker dădu din cap.

— Nicio vorbă.

— Şi despre ororile alea de la aeroport?

— Nici despre ele.

— Despre mine.

Roker întinse mâna şi-i luă paharul. Când se întoarse cu paharele pline, încruntă din sprâncene.

— N-a scos un cuvânt despre viaţa lui după terminarea Colegiului. E ciudat.

Monica îşi puse o mână neliniştită pe braţul lui.

— E complet schimbat.

„42

l) *STA MORŢII*

— Nici nu-i de mirare când te gândeşti prin ce-a trecut recent.

— Nu e vorba de asta, ci de altceva.

Roker se uită în jur, dar nimeni nu era atent la ei. Camera se umpluse brusc şi murmurul vocilor era atât de puternic încât Monica trebui să se aplece spre el pentru a fi auzită.

— Ce? întrebă Roker moale.

Nu ştiu, spuse Monica, nu-mi dau seama. E ca şi când ceea ce s-a întâmplat cu el şi cu Janis la aeroport, s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, dar îl cunosc pe Sam sau cel puţin aşa am crezut până azi… Părea un străin.

Roker îşi privi braţul şi se încorda simţind presiunea unghiilor ei ascuţite prin stofa groasă a pardesiului. Ar fi putut să-i spună că în lumea lui existau legende şi că Blake ar putea sfârşi prin a deveni una dintre ele. Blake nici nu era numele lui adevărat, ca şi a întregului personal al Agenţiei, era doar o denumire în fişierul ultra secret al Centrului din Washington. Cel ce se alătura Agenţiei era ca un novice care intră într-un ordin călugăresc, depune un jurământ de tăcere şi supunere, şi despărţirea de lumea lui de până atunci, este definitivă după aceea.

— Mi-e teamă de ce va face, Jim, spuse Monica gânditoare.

Roker se întrebă, nu pentru prima oară, de ce nu se însurase Blake cu ea. Era atât de potrivită pentru el şi fusese destul de clar în decursul anilor ce simte ea. Roker fusese tentat uneori să întrebe dar n-o făcuse niciodată, în ciuda faptului că se cunoşteau atât de bine, Roker nu depăşea niciodată limita. Oamenii cu profesiunea lor

rareori o fac. Cu cât ştii mai puţin despre problemele personale ale colegilor tăi, cu atât mai bine. Chiar şi în cazul unor oameni atât de apropiaţi ca Monica şi Blake.

Existau anumite lucruri, cu precădere cele referitoare la Agenţie despre care nu se vorbea niciodată, nici măcar nu erau menţionate, din motive evidente de securitate, chiar şi între colegi apropiaţi, în afară de cazul când lucrau la acelaşi caz, aşa că Roker nu era dispus să discute nimic despre lucruri care ar putea implica Agenţia chiar şi cu cineva atât de intim legat de Blake. Se ridică cu o uşurinţă remarcabilă:

— E momentul să mai bem unul, ce zici?

Monica nu acceptă diversiunea. Spuse nerăbdătoare:

— Ascultă Jim, nu crezi c-ar fi momentul să nu mai batem apa în piuă? Avea o problemă. Stai jos şi ascultă-mă.

— Aici în faţa tuturor?

— De ce nu? Sunt prea ocupaţi să ne audă.

Cu oarecare împotrivire, Roker capitulă şi se lăsă pe scaun.

Monica vorbi rapid, expunând scurt ceea ce credeau amândoi că erau intenţiile lui Blake.

— Tu eşti de la Agenţie. Şi eu sunt uneori, începu ea. Amândoi îl cunoaştem pe Sam. Din clipa în care va ieşi din spital se va declanşa un adevărat infern. E nevoie să mai subliniez?

Roker aruncă o nouă privire îngrijorată prin cameră.

— N-am putea aştepta până vom fi în maşină? Monica continuă:

— Odată pus pe picioare, şocul depăşit şi mintea clarificată, o să facă vărsare de sânge. Pe toţi cei care ar avea cât de cât legătură cu moartea lui Janis îi va urmări şi nu se va lăsa până nu-i va ucide pe toţi. Dumnezeule, îţi imaginezi ce poate fi în mintea lui? Şi dacă Agenţia încearcă să intervină, se va da la fund şi va fi al dracului de

greu de găsit. Am dreptate?

Roker ştia că n-avea niciun rost, că nimic din ce ar fi putut spune n-ar putea-o opri. Dădu din cap.

— Aşa-i.

— Va utiliza toate trucurile meseriei, şi a învăţat destule de-a lungul anilor de când e la Agenţie. Gândeşte-te la oamenii pe care-i cunoaşte, spune-mi un colţ din lumea asta în care el să n-aibă legături. Le va folosi pe toate, practic toate oficiile de informaţii demne de acest nume, de ambele părţi ale barierei, diplomaţi, agenţi de teren, oficii guvernamentale, relaţii cu oamenii de afaceri, borfaşi, tăinuitori chiar şi pe ruşi. Şi dacă-l încolţeşte, e în stare de orice: şantaj, crimă, tortură; va minţi, fura, înşela, omorî chiar, pentru a-i găsi.

— Problema este spuse Roker urmărind linia ei de gândire, când va începe şi unde.

— În clipa în care va putea să-şi adune gândurile, va începe să facă planuri.

Roker nu fu de acord.

— A şi început deja, spuse el. Va avea răbdare. O să în surprinsă câtă răbdare are. O s-o ia încet, metodic, va studia fiecare aspect al problemei din toate unghiurile posibile şi când va fi gata, va intra în acţiune.

— Roker dădu paharul pe gât.

— Aproape că ţi se face milă de ei. Din toţi taţii din lume, au avut ghinionul să dea tocmai peste el.

— Cât timp ne-a rămas?

— Pentru ce?

— Trebuie să-l oprim.

— Putem încerca, spuse Roker cu îndoială, dar în afară de a-l ucide, nu există alt mijloc pentru a-l opri.

— Dacă părăseşte Agenţia, i se va aplica debriefingul* de rutină şi asta la nivelul lui ar putea dura luni de zile.

— N-au nicio şansă. Va dispare înainte ca ei să-l poată reţine.

— Din cauza asta trebuie să vorbim cu el.

— Şi dacă dispare, Centrul nu va ezita. E ca şi mort.

— N-au să împingă lucrurile atât de departe…

— Nu? Poţi fi sigură că o vor face. Monica izbucni disperată:

— Trebuie să-l oprim.

— Din clipa în care au aflat, vor face orice ca să-l oprească pentru că dacă se află că este unul din oamenii importanţi ai Agenţiei, nu va crede nimeni vreodată, că

*) debriefing: interogatoriu luat unui agent pentru a se afla tot ce ştie în cazul ieşirii la pensie sau retragerii din serviciu (N.T.)

n-a acţionat în baza instrucţiunilor primite de la ei. Înihipuie-ţi ce ospăţ va pregăti presa când se va afla! Redusă la tăcere Monica îl imploră:

— Poate, poate greşim.

Mintea logică a lui Roker nu-i oferi nicio mângâiere:

— Nu conchise el, sincer, Blake va face ceea ce are de făcut şi dacă Centrul decide că interesele Agenţiei sunt ameninţate de acţiunile lui, o să-l omoare… asta e!

Capitolul doi

Renway stătea la fereastra ambasadei scărpinându-şi părul pieptănat lins, privind în jos la traficul de pe Orosvenor Square. Cerul mohorât părea coborât peste ramurile lucioase de umezeală ale copacilor, accentuând şi mai mult neplăcerile climatului londonez. Iată, deja mijlocul lui august, şi nu fuseseră mai mult de o duzină de zile însorite toată vara. Renway, arăta împovărat ca de obicei. Deşi subterfugiul făcea parte din meseria lui, prin înclinaţie şi instrucţie era un om de arme şi îi era greu să-şi ascundă sentimentele. Ca mulţi dintre colegii săi, care aveau ocupaţii de acoperire în vreun departament al

guvernului, fusese numit la secţia agricolă de pe lângă biroul ataşatului comercial şi avea statut de diplomat, ca secretar doi. Jim Roker, vizitatorul său avea o muncă de acoperire similară (secretar trei) în acelaşi departament, deşi ambii erau membri activi ai Agenţiei Americane de Informaţii. Renway se întoarse spre Roker care stătea de partea cealaltă a biroului frunzărind un dosar voluminos, întrebă:

— Când a fost externat?

— Azi dimineaţă, spuse Roker. Renway se întoarse la birou şi se aşeză.

— Bun de treabă? Roker ezită.

— Nu chiar… a fost ciuruit. Apoi adăugă ca un gând: Dar doctorii i-au dat aviz favorabil.

— Atunci nu-i nicio problemă.

Renway arătă spre dosar şi Roker i-l dădu. îl cercetă o clipă, apoi ridică privirea.

— Când se prezintă la serviciu?

— Nu mi-a spus.

Renway îl deschise şi-i parcurse grăbit conţinutul. Roker îl urmărea atent în aşteptarea reacţiei care însă nu se produse. În schimb Renway se ridică şi se duce la marea hartă a Europei care acoperea tot peretele din spatele biroului, fără a trăda nimic din ceea ce simţea.

— Când ai primit-o? întrebă el în cele din urmă, cu ochii la acele multicolore înfipte în ea.

— Azi dimineaţă, prin poştă, spuse Roker privindu-şi mâinile.

Nu era deloc comunicativ. Mai mult, îi era neplăcut acest dialog. N-avea să aducă nimic bun.

— Ţi-a spus că vrea să demisioneze?

— Nu.

Renway răsfoi nişte hârtii, observând sumbru:

— La asta se gândeşte. Spune c-o să mă anunţe în

zilele următoare ce hotărâre a luat.

Roker nu spuse mânie.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum 4 zile.

— Ce-aţi vorbit? Roker dădu din umeri.

— Nimic important.

— A zis ceva despre povestea cu aeroportul?

— Nu.

— …despre fiică-sa?

— N-am discutat chestiuni personale, spuse Roker laconic, scuturând din cap.

— Atunci despre ce aţi vorbit?

— Spunea că-i obosit şi vrea să se odihnească un timp. Renway digeră informaţia apoi întrebă:

— Dă semne de prăbuşire?

— Nu cred. A fost o întâmplare cutremurătoare, dar îşi va reveni. S-ar putea să mai dureze… Fata însemna mult pentru el.

Renway era convins.

— Trebuie să fim siguri.

Se întoarse la scaunul său adâncit în gânduri. Apoi spuse brusc:

— Încearcă să-l vezi astăzi, dacă poţi, şi convinge-l să renunţe. De ce să-şi dea demisia când a ajuns aşa de sus? N-are sens. Ar putea ajunge directorul Centrului.

Renway avea obiceiul enervant de a bate cu degetele în sticla care acoperea biroul, perturbând gândurile celorlalţi.

— Aş putea, dacă încetezi odată cu zdrăngăneala aia afurisită, spuse Roker nervos.

Renway se opri.

— Ei bine, de la început trebuie să ştii că Centrul nu va înghiţi asta, spuse Roker prudent.

Renway îl răsplăti cu unul din micile lui chicote

viclene.

— Atunci ce mai avem de discutat? îi plăcea să puncteze o ambiguitate.

— Faptul că eu nu cred că lui Blake îi pasă dacă Centrul o va înghiţi sau nu, răspunse Renway.

— Şi partea cealaltă? Roker fu de acord:

— Da, e un om prea important pentru a fi lăsat liber. Renway scotoci în sertarul de sus al biroului până găsi ceea ce căuta, una din acele tablete de mentă pe care o iau oamenii care suferă de indigestie. Sertarul era plin de ele.

— Mult prea important, spuse el, sugând o tabletă. – … şi vulnerabil.

— Bineînţeles.

— Şi asta-i periculos pentru toţi cei implicaţi, continuă Roker. Ce facem cu tot materialul ăki ultrasecret pe care-l poartă în minte? Ştie la fel de bine ca şi noi că n-ar rezista nicio săptămână, lăsat de capul lui. Pe de altă parte nu sunt sigur… altcineva în locul lui Blake…

Renway interveni sec:

— Desigur, e în drepturile lui: dacă insistă, nu-l putem opri. Îşi strânse buzele, cele mai subţiri din Agenţie… Cel puţin oficial, nu.

Roker ridică privirea surprins.

— Eşti de acord, Jim?

— Oarecum…

— Poate demisiona oridând doreşte atâta timp cât acceptă să se supună debriefingului. În fond de ce ar fi el scutit?

— Roker scutură din cap.

— Nicio şansă. Cel puţin pentru moment. Ar dura prea mult.

— E mult 6 luni? apoi ar fi liber… E situaţia ideală dacă insistă să iasă din Agenţie.

Roker avea dubii.

— Pot să ţi-o spun de acum: n-o să accepte.

— De ce?

— Nu cred că are timp. Renway sări din scaun.

— Timp pentru ce? Ce ţi-a spus? Roker o ţinu încăpăţânat pe a lui:

— N-a spus nimic, nu cu atâtea cuvinte. E doar o impresie a mea.

Renway rămase cu ochii la el, suspicios.

— Eşti sigur că mi-ai spus tot? Pe Dumnezeu, Roker, dacă-mi ascunzi ceva o să ai neplăceri.

Roker îi aruncă brutal în faţă:

— N-ascund nimic! Şi-ţi spun un lucru: dacă-l obligi în starea în care e, să se supună unui interogatoriu prelungit, e în stare de orice, chiar şi de dezvăluiri în presă. Ce face Agenţia dacă află vreun congresmen? în această clipă el e un erou – luptând cu o bandă de terorişti, aproape cu mâna goală, văzându-şi fiica ucisă. Închipuie-ţi Centrul implicat într-una din acele dezvăluiri publice la televiziune. S-ar feri ca de dracu'. Şi asta ridică o altă problemă: Cum rămâne cu Statutul lui? Nu uita, el e operativ şi tu nu eşti decât acuriinistrativ. E mai mare în grad decât tine şi decât oricine altul în Europa. Centrul i-a dat puteri depline, nu te poţi atinge de el. Cunoaşte prea mulţi din sfera cea mai înaltă, are puzderie de agenţi în toate zonele sensibile. O mulţime de oameni îi sunt îndatoraţi; n-ai ajunge la niciun rezultat. Şi în fond cum a-i putea? Aici el e „Controlorul"... Ai mâinile legate.

— Aşa e, spuse Renway cu oarecare ranchiună. Dar ce dracu' îşi închipuie el că face? Cu lucruri ca alea de care s-a ocupat în ultimul timp, ca de exemplu agentul ăla din Ungaria? Ce dracu' credea el că face? Era asta o treabă pentru controlor?

Renway îşi dădu brusc seama că zbiera. Rămase nemişcat, cu gura deschisă, aţintindu-l pe Roker. Când

vorbi din nou, vocea lui îşi recăpătase tonul ei hârâit obişnuit, ca un fierăstrău defect care taie sticlă măcinată.

Când mai erau cel puţin şase agenţi de teren în acel sector, capabil să facă treaba? E de neînţeles!

Roker scutură din cap.

— Din contră, voia să-şi păstreze forma. Nu e bine să te anchilozezi în teren, chiar dacă eşti Controlor.

Omise să adauge că Renway n-avea de unde să ştie asta pentru că el nu fusese decât „Administrativul”. Agenţia nu diferă de niciun alt departament guvernamental în privinţa asta. Cele două ramuri ale departamentului nu se prea simpatizau.

Renway mătură cu un gest nervos comentariul lui Roker, ca cineva care alungă o muscă sâcâitoare.

Bine. Atunci de ce nu-şi ia un concediu prelungit, de cinci sau şase luni din motive medicale? După aceea ar vedea lucrurile altfel.

Roker lăsă să-i scape blând:

— Nu mi-ai spus tot, aşa-i?

Chiar şi o vulpe bătrână caRenway fu prins descoperit. Stătea jucându-şi degetele scurte, groase. Centrul ţi-a ordonat să te ocupi de el, nu?

— Da.

— Nimic în scris, desigur?

— Există vreo dată, în cazurile astea? Dacă se întâmplă ceva, iei asupra ta?

— Cam aşa.

— Dar deocamdată sunt doar speculaţii. Nimeni nu ştia ce-i în mintea lui Blake în afară de el. Tot ceea ce e sigur acum este că vrea să demisioneze. Ce-o să facă după aceea, rămâne de văzut.

Renway ridică o mână pentru a-l opri.

— Ştii la fel de bine ca şi mine Roker, că jumătate din munca asta este căutatul în fişe, iar cealaltă jumătate,

speculaţie. Contingenţa, îţi aminteşti? Trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate. Aşa cum se prezintă situaţia la ora actuală avem trei probleme aici. Prima: dacă demisionează Centrul va insista asupra debrief irig-ului. A doua: dacă dispare înainte de asta, cealaltă parte pune mâna pe el ceea ce ar putea deconspira toate operaţiunile noastre în Europa… E de neconceput.

— Şi al treilea? întrebă Roker ridicându-se.

— Tot speculaţii. Dacă ceea ce spui e adevărat, de ce n-are timp pentru debriefing? Ce urmăreşte? Ce ar putea face nouă din zece dintre noi dacă ar avea trecutul lui şi şi-ar vedea proprii lor copii culcaţi la pământ cu o rafală, de o bandă de măcelari? Haide, Roker, dacă ai fi Blake, ce-ai face?

— I-aş zdrobi pe toţi pe care i-aş putea prinde.

— Exact.

— Ceea ce ne aduce înapoi de unde am pornit acum o jumătate de oră. Nu putem permite asta. Dacă demisionează trebuie să fie interogat. E la mintea oricui.

Cu asta Renway începu un nou tur nervos prin cameră.

— Cu forţa?

— Dacă nu se poate altfel, da.

— Aici sau în America. Renway păru încurcat.

— Aici bineînţeles.

Roker rămase aşezat, convins că în starea în care se afla, Blake nu va fi niciodată de acord. Poate nici nu era capabil de asta. Debriefingul e un proces obositor, mai ales când anchetatorii au de-a face cu un agent operativ important. E necesară o perfectă colaborare a subiectului şi o minte complet detaşată de orice probleme personale pentru a reuşi. E ca atunci când îţi scrii memoriile. Nu trebuie să omiţi nimic. Nimic în minus n-ar fi suficient şi toţi agenţii operativi cu care a avut de-a face şi care mai

sunt încă în evidenţa Agenţiei vor trebui rechemaţi şi transferaţi în alte locuri în cazul în care cel în cauză (respectiv Blake) dezertează la ceilalţi. Natura însăşi a contraspionajului e un proces continuu de inter-relaţii cu inamicul. Prin definiţie, un agent de contraspionaj eficient este un agent dublu. Altfel nu obţine rezultate. Pentru a fi credibilă informaţia lui, ea trebuie să fie sigură. Dacă se ocupă de secrete militare, s-a constatat adesea că, agentul trebuie să dea informaţii valabile pe care superiorii lui fie că ştiu că sunt deja în posesia inamicului, fie că nu vor mai fi de actualitate în câmpul operaţional. În cursul unui ultim debriefing toate tranzacţiile de acest gen trebuie arătate în detaliu, deşi existau rapoarte complete întocmite la Centru înainte de schimburile de informaţii care puteau să fi avut loc cu ani în urmă. Era un proces nesfârşit de duplicare, în afară de pericolul evident ca un dezertor să deconspire agenţi valoroşi încă în activitate, în cazul în care scăpa de debriefing înainte de a dezerta şi nu era timp pentru a-i pune la adăpost rechemându-i. Iată de ce acest gen de interogatoriu durează atât.

Roker aştepta fixându-l cu privirea.

— Hotărârea e luată, deci.

— Da.

— Şi dacă refuză să colaboreze?

— Atunci, se dă pe gheaţă cât ţine, spuse Renway sec. Centrul preferă să numească asta „Arest de protecţie”.

— E cel mai bun din câţi am avut vreodată. Nimeni din câţi am cunoscut eu n-ar putea mânui agenţii ca el, sau

— După debriefing, se poate stabili oriunde, chiar şi pe un iglu din Arctica, din partea mea.

Roker se întoarse pentru a ieşi.

— Şi încă ceva, Jim. Centrul ar prefera ca el să continue până la pensie. E prea valoros ca să-l piardă… Fii

atent.

* * *

Trecu încet printre porţi şi o luă pe un drum îngust flancat pe ambele părţi cu lungi şiruri de cruci. În cele din urmă opri în dreptul unui mormânt proaspăt săpat, acoperit cu o pânză tare pentru a-l feri de ploaia măruntă. Lângă el erau doi gropari cu cizme de cauciuc, rezemaţi paşnic, de lopeţile lor, aşteptând să-şi termine treaba îndată după ce scurta slujbă de înmormântare era terminată şi participanţii la ea, plecaţi. Îşi scoase şepcile şi aşteptau cu decenţa ivzorâtă dintr-o practică îndelungată în timp ce dricarul şi cei patru purtători ai sicriului se duseră în spatele dricului pentru a lua pe umeri sicriul împodobit cu flori.

În acel moment sosi o altă maşină închiriată pentru această ocazie şi Jim Roker, Sam Blake şi Monica Riley coborâră. Apăra un tânăr pastor şi împreună se postară în urma micii procesiuni, care se mişca încet, purtătorii păşind cu atenţie pe solul noroios. Cerul plumburiu, ploaia măruntă, absenţa radelor şi prietenilor de familie era oarecum în ton cu împrejurările, accentuând iremediabila deşertăciune a locurilor, sfârşitul prematur al unei vieţi tinere, atât de promiţătoare şi atât de tragic monta operaţiuni care să nu dea greş. Dacă nu suntem atenţi, o să-l pierdem definitiv.

Renway gravitase în jurul „ferestrei” ca şi când ar fi fost un refugiu.

— De tine depinde să nu-l pierdem spuse el. Ar face bine să te asculte.

Suna mai mult a ragăminte decât a ameninţare.

— Blake nu merge niciodată pe inspiraţie de moment. Trebuie să gândească totul înainte. Asta o să ne dea ceva timp. Dacă crezi că poţi să-l slăbeşti puţin, fă-o. Până la urmă îl convingem noi.

Roker se ridică în picioare. Tot ce se putuse spune, fusese spus.

— Am să fac tot ce pot, spuse el. Renway deveni rigid.

— Cine îl filează? Ar trebui să fie cineva.

— Aceeaşi pe care i-am folosit când a intrat în spital. Sensibil la vreme rea, Roker îşi puse pardesiul.

— N-am discutat un lucru. Chiar şi cineva cu antecedentele lui Blake poate dezerta. Suntem toţi oameni şi prin definiţie, constituim un risc în materie de securitate.

Zâmbetul lui Renway era forţat.

— De aceea vreau să fie pus sub urmărire, clar? La uşă Roker îşi aminti brusc.

— Vorbeşte de cumpărarea unei mici ferme undeva în New Hampshire şi stabilirea acolo.

— Când?

— N-a spus.

Renway îi făcu semn cu mâna.

LISTA MORŢII

curmată, îngropată printre străini, departe de casă departe de tot ceea ce-i fusese apropiat în viaţă.

Pentru Blake fiinţa solitară lăsată în urmă, ziua, locul şi evenimentul simbolizau perfect golul de nesuportat din sufletul său. Stătuse ca un somnambul în tot timpul ceremoniei, surd la cuvintele vechi de când lumea, rostite atât de sentenţios în timp ce sicriul cobora uşor în pământ. Şi doar atunci, la vederea speranţelor sale moarte, cufundându-se atât de inexorabil, în neant, simţi întreaga grozăvie a faptelor, rupând zăgazurile disperării sale. Această bruscă descătuşare, declanşa alte lucruri, amintiri ale acelei zile fatale, ţipetele muribunzilor, mâna grăsuţă a unui copil strângând zdrăngănitoarea însângerată, şi momentul care-l va însoţi toată viaţa, când gloanţele

sfârtecaseră pieptul fiicei sale aprinzându-i hainele, şi acea ultimă imagine a vieţii pe care viaţa o părăsea. Blake îşi pierdu controlul şi începu să plângă.

Mai erau şi alţi doi oameni care asistau la funeralii, la oarecare distanţă de micul grup adunat în jurul mormântului. Erau oameni tineri şi păstrau o atitudine adecvată situaţiei, dar conştienţi de motivul prezenţei lor acolo. Cu pălăriile în mâini, stăteau acolo cu ochii în continuă mişcare, înregistrând totul. Amândoi văzuseră maşina parcată afară pe şosea în acelaşi moment şi schimbară o privire plină de subînţeles.

— Exact la timp, spuse unul, şoptit.

— Atât cât să vedem că sunt acolo, şopti celălalt.

Îl văzu pe Blake. Chiar şi aşa cufundat cum era în durerea sa, reflexele dobândite la şcoala fără de răgaz a meseriei sale funcţionau fără greş. Nu-i trecu prin minte să chestioneze etica unui act care-i rupea şi cel mai elementar drept al intimităţii într-un moment ca acesta. Din contră, dacă nu i-ar fi văzut prezenţi, s-ar fi alarmat oarecum, dar aşa, era o simplă rutină.

Groparii aruncau acum bulgări mari de pământ umed în groapă. Blake se dădu înapoi iar Monica îl apucă strâns de braţ şi-l conduse blând spre ieşire. Când ajunseră la maşină deschise uşa şi-l ajută pe Blake să se aşeze pe bancheta din spate. Roker se urcă în faţă lângă şofer.

În timp ce se îndepărtau, Blake nu se uită niciodată în urmă.

* * *

Roker merse cu el la Sonthampton pentru că se hotărâse să facă traversarea cu vaporul. Roker îl întrebase direct:

— Te-ai hotărât, deci?

— Da.

Roker se uită în retrovizor.

— Suntem capul de coloană al unei parăzi în toată regula.

Blake păru plictisit.

— Cum reuşesc să nu se calce pe picioare unii pe alţii?

— Îmi închipui că hotărârea e definitivă, spuse Roker revenind la subiect.

— Da.

— Nimic nu te poate face să te răzgândeşti? Blake se uită la el.

— Nu te-ai mulţumit niciodată cu un răspuns negativ.

— Cum e cu Renway?

— Îl depăşeşte. Asta-i o problemă o muncii de teren, el e administrativ. Trebuie să rămână la ceea ce ştie.

Roker rămase cu privirea aţintită asupra drumului. Ca şi Blake nu dădea doi bani pe procesiunea ridicolă rămasă în urmă.

— Are ordine de la Centru, Sam, spuse el pe un ton egal. Blake izbucni într-un râs amar.

— Aş fi zis că Centrul ştie mai bine ce să facă în astfel de împrejurări.

— Nu te cred, înţelegi… în legătură cu intenţia ta de a sta cuminte.

— Ştiu că nu.

— Nici măcar tu nu poţi învinge sistemul, al nostru sau al lor. N-ai să rezişti nicio săptămână, lăsat de capul tău.

— Rămâne de văzut. Roker persistă.

— Într-un fel sau altul, unul dintre ei va scoate de la tine ceea ce vrea până la urmă.

Brusc Blake păru obosit.

— Ca participanţii la o licitaţie, spuse el.

— Tu ai spus-o.

Era o zi frumoasă. Blake privi dealurile verzi.

— Vor insista asupra debriefingului. Nu poţi evita asta. Ştii foarte bine că nu există excepţii.

Blake îşi dezgoli dinţii. Începea să-l amuze.

— N-au decât să se ducă la dracu'.

— Şi ceilalţi?

— Sunt deja acolo… Nu l-ai citit pe Soljeniţîn?

— Lasă gluma, spuse Roker iritat. Indiferenţa lui Blake faţă de situaţia lui începea să-l calce pe nervi.

— Ruşii ştiu câte ceva despre moarte, spuse Blake înfierbântându-se. Ar fi şi cazul. Omoară destui.

Roker nu-l lăsă să schimbe vorba. Se agăţă cu încăpăţânare de adevăratul subiect al discuţiei şi deşi nu-i răspunse direct, vocea îi era uşor tăioasă când spuse:

— Ştiu câte ceva şi despre contraspionaj şi au mijloace s-o facă. Bun! Deci vrei ferma aia din New Hampshire, n-ai decât; debriefingul poate avea loc şi acolo.

— Blake replică furios:

— Şi să-mi transform casa într-o nenorocită de puşcărie, mişunând de anchetatori şi paznici înarmaţi. Să-i ia dracu'. Credeam că-mi eşti prieten.

Roker rămase un timp tăcut pentru a-şi formula un răspuns onorabil.

— Ce-ai vrea să facă, mai ales cu unul din eşalonul superior, care a avut acces la dosarele cele mai secrete? Până când tot acest material nu-şi pierde actualitatea, nu se schimbă dispozitivele şi nu vor fi numiţi alţi oameni în zonele sensibile, vei fi în carantină. De ce te deranjează.

Blake spuse simplu:

— Nu pot aştepta 6 luni.

— De ce?

— Trebuie să reacţionez. Am o treabă de făcut.

— Nimic nu-i atât de important, Sam! exclamă Roker, pierzându-şi răbdarea. Nu încerca să mă duci.

Blake deveni din nou ursuz, reveni la starea în care

se cufundase de atâta timp; ura îl rodea, obsedantă, cerând satisfacţie.

— Ba este! Trebuie să dovedim că nu suntem nişte momâi. Apoi, văzând neliniştea prietenului său, se întoarse spre el: Renway ţi-a dat sarcina asta, nu?

— N-a avut încotro.

— Atunci de ce mă laşi să plec?

— Nici n-o fac, spuse Roker, nefericit.

— Înţeleg.

Soarele fu acoperit de nori. În maşină, temperatura scăzu sub zero grade, dar nu din cauza vremii. Faţa lui Blake devenise o mască lipsită de viaţă.

— Deci mergem la debarcader? Rocker izbucni:

— Pentru Dumnezeu!

— Unde sunt vânătorii de capete? în alaiul ăla care ne urmează?

Blake se uită prin fereastra din spate:

— Sau aşteaptă să dea buzna pe chei, când pun piciorul pe pasarelă?

— Nu există niciun vânător de capete! Şi nimeni n-o să încerce să te oprească să te urci la bord!... zbieră Roker.

Dându-i o clipă de răgaz pentru a se linişti, Blake întrebă:

— A fost ideea ta, sau a lui Renway?

— Doamne! Omu-şi face datoria.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Roker îi aruncă o privire rapidă, rugătoare şi se avântă:

— I-am dat cuvântul solemn că ai să te laşi anchetat după ce vei ajunge acolo şi vei reflecta câteva zile.

— Şi el te-a crezut?

— Bineînţeles că nu.

— Dar tu?

— Ştii foarte bine că da.

Blake se gândi că sărmanul Jim avea problemele lui. Trebuie să fi fost dificil pentru el să stea acolo şi să discute cu cineva care ura lumea şi pe aproape toţi oamenii. Dar sentimentul fu trecător. Blake n-avea încredere în el, nu mai avea din momentul în care se urcase fără chef în maşină la Londra. Era ca un om care intră cu bună ştiinţă într-o cursă pentru că era curios să vadă de ce-i fusese întinsă.

— Te cred, Jim, spuse el, într-un târziu cu aceeaşi voce scăzută. Ştiu că voi avea mulţi însoţitori pe vapor.

Zâmbetul lui era blând şi Roker se simţi ca un expert în demolări care tocmai dezamorsase o bombă, dar bănuia că mai e una pe care n-o găsise. Rosti cuvintele cu oarecare efort:

— Ambele tabere vor fi bine reprezentate pe bord. Eşti cloşca cu puii de aur.

Pentru primaoară după multe săptămâni, Blake izbucni fără să vrea în râs.

(C *3 fe* 3 j (.

Vaporul era olandez, Batavia, iar Blake era într-o dispoziţie foarte bună când se urcă la bordul lui. Un sfert de oră fusese de ajuns pentru a-şi da seama că vaporul mişuna de agenţi, atât NATO cât şi alţii.

Avea o cabină drăguţă, pe puntea superioară, clasa întâi cu două ferestre care oferea o privelişte largă asupra mării, şi era mobilată ca o cameră de zi confortabilă dintr-un apartament scump. În mai puţin de cinci minute găsi microfoanele dintre care unul era de fabricaţie cehoslovacă iar celălalt făcut probabil în Belgia. Era liniştitor de constatat că băieţii îşi luau lucrul în serios.

Se auzi o bătaie în uşă şi Blake se pomeni în faţa unui om scund, cu o faţă de cal, într-o haină albă. Blake se dădu la o parte cu o mişcare scurtă.

— Poftim, poftim, oricine ai fi… cu ce treburi?…

Vizitatorul intră ezitând, şi-l fixă cu o privire imobilă.

Ţinea o pungă lungă de celofan şi era cam surprins de răspunsul prompt la bătaia lui în uşă. Revenindu-şi, omul îngână cu greu:

— Pantalonii dvs. domnule, doreaţi să fie călcaţi repede… Eu sunt valetul, domnule.

— Da? Nu-mi aduc aminte să-i fi trimis la curăţat. Valetul păru încurcat. Se dădu înapoi spre uşă pentru a verifica numărul, apoi îl copleşi cu scuze:

— Îmi pare foarte rău domnule, am greşit cabina, îmi pare foarte rău.

Se întoarse pentru a ieşi dar Blake i-o luă înainte şi se postă în faţa uşii.

— Deci, care-i treaba? şuieră el, pierzându-şi zâmbetul amabil. Dă-i drumu' repede. Ce vrei?

Valetul deschise gura surprins de această schimbare bruscă.

— Nu înţeleg… domnule, se bâlbâi el, semănând mai mult ca oricând cu un cal.

— Ce vrei? mârâi Blake. Omul se făcu mic.

Blake se rezemă de uşă şi scoţând microfoanele din buzunar le studie cu mare atenţie în văzul valetului.

— Cum te cheamă? Pete, Hans, Dimitri? Aş fi mai comunicativ dacă mi-ai spune pe nume.

Omul înghiţi în sec.

— Joseph, domnule.

Blake îi făcu semn să ia loc.

— Bine Joseph, ia loc şi dă-i drumu'. Şi cât mai repede. Clătinându-se uşor, Joseph reuşi să ajungă la un scaun şi să se aşeze pe el, chiar pe margine, ca un servitor din alte timpuri, jenat să stea jos în prezenţa stăpânilor. Se uita mereu în spate ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să-l atace din baie.

— Aşa Joseph. Întâi să vedem pentru cine lucrezi,

bine? Ochii omului erau mari, foarte negri şi temători.

— Sunt valetul pentru puntea asta, domnule, spuse el. Blake i-o reteză scurt:

— Pentru cine 1 ucrezi, Joseph? Abteilung, Cehi, Centru, K.G.B? Ai vrut să mă vezi? iată-mă! Să-ţi auzim păsul.

Joseph privi nervos prin cameră.

— Desigur, ce uituc sunt… cât p-aci să uit minunăţiile astea, spuse Blake ridicând unul dintre microfoane. Cred că nu vrei ca vocea să-ţi zboare prin eter. Nu vrei să vii în biroul meu?

Deschise uşa şi ieşi pe culoar. Joseph îl urmă ca şi când ar fi fost fugărit pentru a fi linşat. Blake îi făcu semn să-l urmeze şi se întoarse spre o uşă care ducea pe punte. Bătea un vânt puternic dar erau singuri.

— Nu cred c-au pus microfoane aici, spuse el. Cu vântul ăsta e greu de auzit ceva. Se întoarse spre el şi rămase în expectativă. Şi… ce spuneam?

Joseph se gândi, apoi dezveli un şir superb de dinţi din inox.

Blake râse fără să vrea. Singura ţară din lume în care dentiştii puneau genul ăsta de proteze dentare era Uniunea Sovietică. Se dăduse de gol.

— Nu-i nevoie să-mi spui, Joseph. Îţi cunosc dentistul. Vrei totul, bineînţeles. Tot ce ştiu.

— Joseph dădu din cap:

— Desigur.

— Unde?

Era interesant de văzut cum vorbesc doi agenţi între ei după ce preliminariile au fost încheiate. Ca cea mai veche profesiune din lume, greutatea constă în a se descoperi unii pe alţii.

— Undeva, într-un loc neutru, propuse Joseph precaut, afişând o atitudine complet schimbată.

— Ca Elveţia, de exemplu?

— Da, cam aşa ceva. Când?

— Imediat ce e posibil.

— Nu te interesează cât cer? continuă Blake, expansiv. Joseph ridică din umeri ca şi când ar fi fost un fleac, sugerând că banii n-aveau nicio importanţă în paradisul muncitorilor. îi adresă din nou zâmbetul acela de inox:

— Plătim cât ceri, spuse el, insolent.

— Am să mă mai gândesc. Vă anunţ eu, spuse Blake scurt, întorcându-se spre uşă. Dar nu pe vapor. Va trebui să aşteptaţi până ajungem la New York.

Joseph întrebă îngrijorat.

— Dar, cum dăm de tine? Blake se întoarse spre el.

— Vă găsesc eu.

Mergea mai bine decât se aşteptase el. Ruşii făceau desigur speculaţii, aşteptând să vadă pe ce cale apucă. După ei totul era posibil având în vedere ceea ce i se întâmplase. Dar, în fond şi ei erau profesionişti ca şi ai lui. N-aveau nimic de pierdut. Aruncau o undiţă şi apoi aşteptau. Agenţia gândea evident în acelaşi mod. Dar el? Totul era pregătit în mare, dar mai erau multe de făcut până la salt. Nu era loc pentru greşeli, chiar dacă existau câteva atuuri. Erau destul de puţini oamenii pe care se putea conta pentru ajutor, dintr-un motiv sau altul. În caz de nevoie, putea s-o facă, cu sau fără voie, pentru serviciile făcute în trecut sau sub presiunea evenimentelor, pentru a evita şantajul. Unii aveau slujbe importante, chiar la Moscova. Nu va duce lipsă de aliaţi, de bunăvoie, sau altminteri. Era periculos, exista posibilitatea unei trădări, sau cineva putea să intre în panică şi putea sfârşi cu un glonţ în cap. Dar nimeni nu ştia mai bine ca el că în fond, ar fi fost binevenit.

După cum se desfăşurau lucrurile, traversarea cu

vaporul era fericit aleasă. Făcând abstracţie de inconvenientul minor de a fi permanent sub supraveghere şi una sau două oferte, una surprinzătoare din partea Africii de Sud – Blake o găsise foarte amuzantă – cele şase zile îi dădură timp de gândit.

Acum că luase hotărârea să se răzbune pe ucigaşii lui Janis începu să studieze problema ca şi când ar fi primit o misiunea periculoasă din partea Agenţiei. Rezultară trei concluzii majore. Întâi, era imperativ să lucreze de unul singur şi să nu se încreadă în nimeni; nimeni afară de el nu trebuia să cunoască întregul plan. Pentru a supravieţui în lumea spionajului, nu trebuie să ai încredere decât în tine şi asta numai dacă nu vorbeşti în somn. Al doilea, datorită amplorii operaţiunii era imperativ să găsească un bun coordonator, preferabil un vechi lucrător al Agenţiei cu relaţii printre oamenii influenţi din afara reţelelor guvernamentale. Ştia omul, singurul candidat posibil. Îşi începuse cariera în Agenţie odată cu Blake. Se punea problema dacă era disponibil. Blake trebuia să-l convingă, cumva. Linderman era un administrator de mâna întâi şi în timpul lungului său serviciu la Agenţie, devenise un superb agent de teren, de asemeni, ceea ce-l făcea o pasăre rară. Părăsind Agenţia pentru a lucra pe cont propriu, cu câtva timp în urmă reuşise în numai şapte ani să fie cotat unul dintre cei mai buni agenţi în domeniul puţin cunoscut al contraspionajului industrial. Foarte respectat într-un cerc închis de mari firme industriale multinaţionale, care se numărau printre clienţii lui, Linderman rămăsese intenţionat, o firmă mică. Mai mult încă, rămăsese nobil. În esenţă, îşi conducea firma ca pe o reţea de informaţii în miniatură, având doar câţiva salariaţi permanenţi. În ciuda acestui lucru, fără să folosească niciodată mai mult de 20 foşti agenţi cheie – dintr-o duzină de ţări diferite – care lucrau cu mijloace obişnuite, rata lui de succes era

aproape de 80% ceea ce în acest domeniu e un lucru extraordinar.

Linderman avea contacte peste tot: în lumea interlopă din multe ţări, la Interpol, cu agenţii activi din reţelele de informaţii ale multor guverne, inclusiv unele de dincolo de Cortina de Fier. Avea surse financiare în cercurile bancare elveţiene, propriul său serviciu de „căsuţă poştală”, case conspirative răspândite în toată Europa, America de Sud şi Orientul Mijlociu, şi toate plătite de corporaţii, incluzând companii petroliere.

Linderman era omul cel mai potrivit pentru a da viaţă planului ce se constituia în mintea lui Blake. În plus, era un prieten vechi şi de nădejde. Poate că Blake îi cerea prea mult. Este iarăşi posibil ca Linderman să nu aibă timp. Blake se hotărî să traverseze acel pod când va ajunge la el.

Al treilea, deşi reacţia Agenţiei era previzibilă, merita o atenţie deosebită, măcar de dragul propriei lui supravieţuiri. Un agent nu părăseşte niciodată Agenţia până n-a fost supus unui interogatoriu complet. Asta era politica. Şi în cazul lui Blake, era de neconceput altfel. Ştia prea multe despre operaţiunile curente şi despre unele încă în elaborare. Dacă ar cere azil sau ar cădea în mâinile serviciului advers, prejudiciul ar fi incalculabil, ca să nu mai vorbim de pierderea unor agenţi foarte eficienţi în toată reţeaua aşa cum s-a întâmplat când agentul britanic Kim Philby, a cerut azil la ruşi, la începutul anilor ’50. În propriul ei interes, Agenţia n-ar putea niciodată risca o repetare a acelui episod notoriu.

Blake însă nu avea timp pentru interogatoriu. N-avea de ales, trebuia să se dea la fund şi să rămână aşa până când fie că va realiza ceea ce şi-a propus să facă, fie că Agenţia sau altcineva îl va prinde.

Era greu de spus cum se va sfârşi totul. În cel mai rău caz cu un glonţ în cap, tras de o echipă de şoc trimisă

de Agenţie sau de altcineva. Nu conta. Blake era hotărât să accepte consecinţele nereuşitei. În momentul în care duşmanii Agenţiei autohtoni sau străini, ar stabili că unul dintre oamenii lor importanţi are o vendetă de îndeplinit, ar putea pretinde că Blake acţionează la ordin şi ar fi aproape imposibil de dovedit contrariul.

Şi totuşi Blake era hotărât să rişte toate astea şi pe măsură ce planul se înfiripa şi se dezvolta, căpătă alte dimensiuni. Nu mai era vorba doar de răzbunare, de uciderea teroriştilor care o omorâseră pe Janis. Acum era vorba de atitudinea unui om împotriva terorismului în general. Naţiunile libere, occidentale se dovediseră neputincioase în faţa acestui fenomen. Legile formulate de înalte principii morale pentru a proteja libertatea individului erau încălcate cinic de anarhiştii al căror obiectiv declarat era să răstoarne sistemul de guvernământ care dăduse aceste legi. Procesele eşuau în şarade obscene şi în multe cazuri când se dădea sentinţa (în majoritatea ţărilor occidentale pedeapsa cu moartea este abolită), acuzaţii făceau doar câţiva ani de condamnare pentru că alte grupuri de terorişti luau prizonieri sau deturnau avioane cerând eliberarea lor în schimbul vieţii pasagerilor.

Şi aşa, iară şi iară. Nimeni din cei de la putere nu venise cu o soluţie la ceea ce devenise marea dilemă a Occidentului.

Blake avea răspunsul. Singurul mod de a-i trata pe terorişti era să devii un terorist, s-o rupi cu metodele civilizate, cu tribunalele, cu închisorile, să-i tratezi aşa cum îşi tratează ei victimele – să fii fără milă. În fapt, se hotărâse să devină el însuşi o agenţie de combatere a dăunătorilor, singurul său scop fiind să descopere viermii şi să-i extermine.

* * *

În după-amiaza celei de a 5-a zi a voiajului, când majoritatea oamenilor cuminţi îşi făceau siesta după cele şapte feluri de mâncare servite la prânz, Blake urmat de doi dintre turiştii vigilenţiporni să facă un tur al vaporului, îl însoţiră peste tot, vizitând fiecare colţişor oprindu-se doar o dată în ungherul greţos unde gunoiul este mai întâi măcinat înainte de a fi pompat peste bord. În acest punct, escorta care-l urma pas cu pas se găsi într-o poziţie foarte dificilă, dar momente şi mai dificile îi aştepta jos, în măruntaiele vasului. Pierduţi în mijlocul unui amalgam de ţevi din care ieşeau aburi, obligaţi să meargă în patru labe pentru a străbate tunelul axului celor două elici, cei trei „exploratori”, plini de ulei şi lunecând precar pe podelele unsuroase ajunseră la ceea ce părea o fundătură. Asurziţi de clinchetul maşinilor, înăbuşiţi şi pierduţi fără speranţă, urmăritorii priviră prin aburi, şi se pomeniră singuri.

Câteva minute mai târziu, Blake îşi făcu apariţia în biroul de comunicaţii şi împinse un plic înnegrit în mâna unei funcţionare uimite.

Blake avea un zâmbet de serafim:

— Scuzaţi-mi înfăţişarea, dar am căzut într-o gaură de cărbuni. Sunt miop. Nu văd nimic fără ochelari.

Funcţionara, o fată drăguţă de 19 ani din Rotterdam, îşi dezgoli dinţii:

— Desigur, domnule. Blake arătă spre plic.

— E un telex. Când puteţi să-l trimiteţi?

— Chiar acum, chicoti ea. Arătaţi atât de caraghios…

— Nu-ţi bate capul cu toate cifrele alea. Cod de afaceri… secrete comerciale, înţelegi?

Fata îşi încreţi sprâncenele frumoase.

— Desigur, domnule. Am transmis o mulţime până acum.

Zâmbetul lui Blake se lăţi.

— Chiar aşa?

— Mai aveţi ceva, domnule?

Blake îi dădu o bancnotă de zece dolari.

— Sunt sus pe puntea A, camera 5. După ce-o expediezi trimite-mi ambele copii… se poate?

— Cu plăcere, domnule.

— Bravo.

În camera sa însă, Blake se uită la ceas în drum spre duş. Probabil că telexul lui Linderman înregistrează deja mesajul. Cu oarecare noroc va recunoaşte vechiul cod de la prima privire, întrucât nimeni nu-l mai folosea. Singura problemă era dacă Linderman era prezent pentru a-l primi şi în acest caz, dacă va fi în stare să organizeze plecarea lui nevăzută de pe vapor. Dacă nu, s-ar putea naşte probleme.

* * *

În ultima zi, dis-de-dimineaţă interveniră unele probleme în apropiere de Sandy Hook, cu pilotajul datorită ceţii, dar până la urmă reuşiră. La 5 a.m. Blake deschise uşa după o bătaie scurtă. Era complet îmbrăcat şi singurul lui bagaj era lângă el.

— Gata?

— Încotro?

Blake îl evalua dintr-o privire: înjur de treizeci de ani, îmbrăcat cu haine groase, solid, banal. O faţă puternică căreia îi trebui oarecare timp pentru a rosti parola.

— Cu bine, îşi aminti el, citindu-i gândurile. Blake se relaxa.

— Era şi timpul.

— Acum era vesel.

— A fost bună. Şeful tău a căpătat simţul umorului, ce mai face?

— Ocupat ca de obicei. Ăsta-i tot bagajul? întrebă el trecând pe lângă Blake şi ridicând bagajul.

— Da.

Celălalt ieşi pe coridor.

— Urmaţi-mă.

Nava pilot sălta pe valurile mari în momentul în care Blake cobora scara. Ceaţa deasă îngreuna lucrurile considerabil pe când aşteptau momentul pentru a sări, dar până la urmă o făcură. Două ore mai târziu, îl aştepta un taxi, în clipa în care punea piciorul pe ţărm, şi treizeci de minute mai târziu, se afla launa din casele conspirative ale lui Linderman, de pe strada 14. Ca de obicei când era implicat bătrânul profesionist, lucrurile se petrecuseră fără incidente.

„Gazda”, o versiune amuzantă a actorului William Bendix, dotat cu acelaşi nas rupt, aducea un supliment de culoare echipei lui Linderman. Ceru să i se spună Eddie.

— Ca la mama acasă, păpuşel, vorbi el din vârful buzelor. Fără ploşniţe, duş, cearşafuri, prosop şi trei mese pe zi – banii în avans.

Întinse cinci degete grăsune acoperite cu inele. Blake privi în jur.

— N-avea grijă, păpuşel. Aici eşti în siguranţă. Două ieşiri cu gorilele de rigoare şi una pe acoperiş. Foşti mafioţi. Dacă ştii italiana o să te-nţelegi bine cu ei. Merge şi limbajul din Brooklyn.

Degetele cu inele stăteau încă întinse.

Blake tuşi.

— Cât?

— Ai poftă de mâncare?

— Dacă-i bună.

— Douăzeci de mangoţi pe zi, şi să ştii că-i ieftin. Plata pe o săptămână înainte, bine?

Blake plăti.

— Bine.

Nu întrebă de Linderman. Ştia că o să apară la momentul potrivit. În acest timp, Blake trebuia să-şi

recapete calmul.

— Unde sunt?

Eddie arătă spre o scară îngustă, întunecată.

— Ultimul etaj. Afacerile merg bine. Tot ce mai am e mansarda.

Suflă pe nas.

— Priveliştea nu e grozavă. Blake porni spre scări.

— Când ies?

— N-ai să ieşi, păpuşel… pentru asta dai banii. Regulile casei: nicio plimbare până nu spune şeful, bine?

— Bine.

— Dacă te plictiseşti, e un televizor în salon.

Blake se opri pe primul palier luminat de un singur bec.

— N-aveţi program artistic? Eddie chicoti.

— De dimineaţă până seara. Ascultă, păpuşel, se scumpeşte nota – când o să mă vezi pe mine în travesti, o să râzi de-ai să mori.

— Ca acasă, spuse Blake de pe al doilea palier.

— Cina e la şase… bat în ţeava.

— Mersi păpuşel, spuse Blake.

Aşteptă trei zile apoi fu scos prin uşa din dos, înghesuit într-o maşină de un italian corpolent şi dus la docurile din apropiere, vecine cu Holland Turmel. Blake îşi notă ora. Era puţin după 3 a.m.

* * *

Blake intră în local, totul numai neon şi plastic, taburete de piele artificială în faţa barului şi un barman cu mânecile suflecate dezvăluind o întreagă gamă de tatuaje. Comandă o bere şi se duse cu ea într-una din boxe. Pe când se aşeza, îl văzu pe Marele Tony intrând şi aşezându-se pe unul din taburete. Micul Tony îşi făcu şi el apariţia şi se aşează pe un scaun lângă tonomat. Nu era nicio diferenţă între ei, afară de volum. Micul Tony era un om de legătură

al lui Tony Calento, cândva challenger la categoria grea, Marele Tony era un fel de George Roft ramolit. În afară de cei doi şi de Eddie, Blake nu mai văzuse pe nimeni de trei zile până la intrarea în acest bar. Nu-l văzuse niciodată pe omul de pe acoperişul casei conspirative.

Încăperea era plină de docheri; o roşcată voluminoasă îi aruncă o privire şi se lămuri imediat că n-avea rost să-l abordeze. Lui Blake îi era sete; goli jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Când îl puse jos Linderman se afla în faţa lui, arătând ca de obicei, ca un ogar suprasolicitat care nu mai dormise o noapte ca lumea de o săptămână.

— De ce în bomba asta? întrebă Blake. Se pare că-ţi place genul ăsta de viaţă… Nu puteam să găsim un loc mai confortabil?

Linderman îl gratifică cu una din privirile sale dispeptice.

— Barmanul mi-e prieten şi are şi o ieşire de serviciu. Blake aşteptă să treacă la afaceri.

Linderman se jucă cu mânerul genţii diplomat, apoi spuse:

— Există o nevoie acută de informaţii şi mai picat la timp. Aş putea să-ţi închei douăzeci de târguri. Se pierd o groază de bani. Ei nu mai pot aştepta.

— Care ei? întrebă Blake, amuzat de raportul monosilabic al lui Linderman care nu pierdea niciodată timpul cu prelùïiinarii; spunea ce trebuie şi nimic mai mult.

— Toate companiile petroliere sunt la pământ. E câmp deschis pentru toţi nebunii care cred că au găsit un ideal pentru care să lupte. Şi nimeni de acolo nu are curajul să facă nimic. Dacă mai ţine aşa, o să dea toţi faliment.

Blake întinse braţul şi-l bătu pe umăr.

— Ce mai faci, Linderman? Arăţi bine.

Nu-i oferi o băutură pentru că Linderman nu bea. Şi nici nu fuma. Era un om lipsit de vicii.

Linderman ignoră salutul.

— Am ales două companii, continuă el ca şi când n-ar fi fost întrerupt. Sunt lovite unde le doare, în conductele de petrol spre terminalele din Golful Persic. Sabotaj terorist. îi costă foarte mult şi vor să încheie un târg.

Linderman se lăsă pe spate. Era clar că avea mult mai multe de spus, dar avea o minte ordonată şi reflectă o clipă înainte de a continua:

— Ambele companii sunt puternic finanţate de arabi care în particular ţipă mai tare ca toţi, dar în public îi sprijină pe terorişti.

— Ce le-ai spus?

Linderman îşi răsfrânse buza inferioară, arătând o anumită sensibilitate.

— Ceea ce mi-ai permis, nimic mai mult. Ei ştiu ce faci şi pentru cine o faci. Ştiu de asemenea şi ce poziţie ocupi în clasamentul Ligii. îl privi radios. Eşti satisfăcut?

— S-ar putea ca treaba să devină cam dură. Sunt dispuşi să meargă până la capăt?

— Poate că una nu, aprecie Linderman, dar sunt sigur că cealaltă da. Am stabilit două întâlniri pentru fiecare din ele cu avocaţii lor. Una mâine dimineaţă, la periferie, cealaltă, după-amiază pe lângă Wall Street.

Scoase din buzunar un notes cu foi detaşabile, smulse o pagină şi i-o întinse lui Blake.

— Nume, adrese şi ore ale întâlnirilor. N-o să ai nevoie de ele pentru că te ducem şi te aducem noi.

Blake privi hârtia.

Linderman îi anticipă întrebarea.

— Lipscomb, White & Skolnik, ăştia prezintă mai multă certitudine. La ceilalţi renunţăm. Lipscomb el. C-o

va face târgul.

— A fost o treabă curată, chestia aia de pe vapor… să trimiţi omul tău pe vaporaşul pilot. Trebuie că te-a costat ceva.

— Blake întinse braţul şi-l bătu pe cap – Ai fost întotdeauna bun, dar acum ai devenit şi mai bun. Timpul pe care l-ai avut la dispoziţie pentru a aranja treaba a fost cam scurt. Şi telexul ăla pe care ţi l-am Iximis m-a cam sâcâit. Se putea foarte bine să nu-ţi mai aduci aminte cum să-l decodifici, sau puteai fi plecat – Bună treabă!

Linderman clipi. Programându-se în decursul anilor să se gândească la un singur lucru o dată, digresiunile îl enervau.

— A chestia aia, mârâi el. Sunt profesionişti. îi plătesc cât cer iar ei se achită de treabă – e atât de surprinzător? în privinţa codului, să nu mai vorbim. L-ar fi putut sparge şi un copil de nouă ani. În orice caz, am elaborat unul nou. Am să ţi-l dau înainte de plecare… Unde eram?

Simţindu-se admonestat pe nedrept, Blake îi spuse:

— La domnii Lipscomb, White & Skolnik, domnule profesor.

— Lasă-l pe White. E un guraliv, decorator de vitrine pentru a-i impresiona pe şeici. Iar Skolnik e un partener deforma, dacă există. Nu l-am văzut niciodată. Lipscomb e personajul cheie… el e şeful, partenerul numărul unu, şi creierul. Ce spune el aia se face, ai înţeles?

Blake aprobă din cap.

— Ai pomenit ceva de bani?

Linderman contemplă tavanul cu o expresie de demnitate jignită.

— Desigur. Două sute şi cincizeci de mii de dolari pe loc şi dacă vrei mai mult, ia legătura cu mine, arată de ce, şi Lipscomb ţi-i va trimite prin mijloacele stabilite.

— Blake scoase un şuierat.

— O grămadă de bani!

— Va trebui să-i plăteşti pe toţi. Niciunul nu lucrează pe gratis. Şi mai sunt şi cheltuielile tale.

Blake era sincer surprins.

— Nu s-a tocmit?

— Astea nu sunt fonduri guvernamentale. Spre deosebire de Agenţie, Lipscomb e obişnuit să plătească la preţul pieţei... Vei primi bani lichizi oriunde vei fi. Banii vor] veni prin curier oricând... sau dacă preferi, prin ceci plătibil de Union Bank Swiss, Zürich. Cum îţi convinej

Blake ridică un deget.

— Dacă nu-i dezamăgesc prea mult la prima întâlnire. Tactul nu se număra printre virtuţile lui Linderman.

Dădu din cap, aprobator.

— Discută deschis. Lipscomb ar putea avea obiecţiuni, dar clienţii lui sunt disperaţi. Vor plăti, dacă nu te lăcomeşti.

Adevărul e că Linderman era un geniu. O faţă senină, fără vârstă, o privire mioapă şi o minte de computer. Blake îl descoperise în biroul contabil al Agenţiei în anul în care ieşise prima oară în teren şi îi fusese de multe ori util de atunci. În limbaj militar, Linderman era ceea ce se cheamă – un aghiotant, dar unul care avea relaţii în cele mai înalte sfere, un factotum suprem, unul dintre puţinii oameni indispensabili pe care-i întâlnise în Agenţie. Se spunea că nimeni nu-i de neînlocuit – Linderman, după părerea lui Blake era singura excepţie. Se simţi relaxat. Nu-şi dăduse seama până atunci cât era de încordat.

— Deci aşa stau lucrurile. Linderman se sculă să plece. Blake zâmbi.

— Întotdeauna am spus că eşti cel mai bun mijlocitor din branşă.

Linderman ignoră complimentul.

— Dacă se iveşte ceva nedorit, ştii unde mă găseşti. Aceleaşi „căsuţe poştale” dintotdeauna. Sper că n-ai uitat? întrebă el, sec.

— Te-ai extins de când am lucrat ultima oară împreună, s-ar putea să nu mi le amintesc pe toate…

Niciodată prins pe picior greşit, Linderman scotoci în geantă şi scoase o listă cu „căsuţe poştale”.

— Memoreaz-o apoi arde-o, spuse el obosit. N-aş vrea s-o văd fluturând prin jur.

Blake o împături cu grijă şi o puse în buzunarul interior al sacoului.

— Da, tăticule.

Linderman era nerăbdător să plece.

— Mai e ceva?

— De când angajezi borfaşi? Şi zâna aia – ce panoramă! Linderman suflă pe nas.

— Sunt disciplinaţi şi buni de treabă… în unele cazuri, borfaşii sunt maifolositoridecâtfoştilucrători ai Agenţiei în anumite treburi. În ce-l priveşte pe Eddie, să nu te laşi înşelat de aparenţe. E cea mai bună gazdă din câte am avut. Şi am avut destule.

— Şi tu, prietene? Iisuse, ce se întâmplă cu lumea? Aluzia nu avu niciun efect asupra lui Linderman.

Avea alte probleme mai presante pe cap. Când Blake se opri din râs, era plecat.

Curând plecă şi el, pe uşa din spate, escortat în faţă şi în spate de cei doi Tony.

Blake era nerăbdător să ajungă la întâlnire la timp, dar nu era pregătit pentru genul de transport oferit de Linderman. Aşa cum constată, nici nu avea nevoie să iasă din casă pentru asta. Flancat de Marele Tony şi de Micul Tony, borfaşi din Brooklyn, fu dus la subsol. Cei doi ridicară un capac de oţel şi se pomeni coborând nişte trepte de metal înfipte în peretele de ciment al unui tunel

circular săpat adânc. Coborârea păru fără sfârşit.

— Unde naiba mă duceţi? exclamă el.

— La metrou, îi răspunse Micul Tony, din faţa lui.

— Iisuse! Nu-mi spune că Linderman are propriul său metrou?

Marele Tony ale cărui tălpi coborau periculos pe lângă mâinile lui Blake, era plin de voie bună.

— N-ai auzit niciodată de Metroul Poştal, şefule? îl luăm când nu vrem să fim văzuţi, te-ai prins?

Blake se prinsese. Era o idee simplă dar strălucită. De ani de zile poşta New York-ului transporta colete de la un capăt la celălalt al oraşului cu propriul său metrou în miniatură. Se putea călători de-a lungul şi de-a latul Manhattan-ului fără a ieşi la suprafaţă.

— Întâlnirea e în Rockefeller Centre pe Fifth Avenue. Care-i cea mai apropiată oprire cu ăsta?

— Chiar acolo şefu'. E un mare oficiu poştal acolo, nu Tony?

— A treia oprire. Blake hohotea de râs:

— Nu mai spune!

— Mafioţii l-au folosit tot timpul, chicoti Micul Tony. P'ormă s-a cam aglomerat.

— Mi-nchipui.

— Blake se sufoca. Şuiera şi el puţin.

— Dacă mai coborâm o s-avem nevoie de costume de protecţie.

— Hei, Tony, ia te uită ce comic avem cu noi. Ajunseră la un mic peron şi Marele Tony se uită la ceas.

— Are întârziere? întrebă Blake, sec.

— Noi am venit prea devreme îl corectă unul din cei doi.

— Se poate fuma?

Toţi trei aprinseră ţigările. Blake era impresionat. Asta însemna siguranţă totală.

— De ce-aţi intrat în slujba lui Linderman? întrebă el, neutru.

— Mai mulţi bani, răspunseră amândoi.

— Şi Naşul n-a zis nimic? Sau Linderman i-a oferit ceva tentant?

Rânjiră amândoi.

— Ei, Tony, vorbiră amândoi odată, şefu' a văzut şi el filmu'.

— Zău, reluă Blake, credeam că nu există decât un singur mod de a ieşi din bandă: cu picioarele înainte.

Ambii locuitori ai Brooklyn-ului se tăvăliră de râs.

— Nu mai e ca 'nainte, şefu'. Familiile ţine pas cu timpul.

— Acum îi trimite pe tineri la Princeton şi-i face contabili, interveni şi celălalt. Învaţă să-şi vâre nasu-n computere. Noi am rămas de căruţă. Cu Linderman e ca pe vremuri.

— Pune muşchii la treabă.

— Amin, intona Blake în timp ce micuţul tren intră fără zgomot în staţie.

Toţi trei se urcară într-unul din vagonete. Vagonetele din mină îşi aminti Blake.

Se dădură jos la a treia oprire şi de data asta, avură la dispoziţie un lift care-i duse la nivelul biroului de cartare. Funcţionarul din cameră nu le acordă mai mult de o privire. Trecură printr-o uşă laterală în holul principal al lui Rockefeller Center.

Cei doi Tony insistară să-l însoţească în lift şi se postară pe coridorul care ducea la birourile lui Lipscombe, White & Skolnik.

— Doar n-o să staţi aici? Ambii dădură din cap.

— Până ieşi, şefu'. P'ormă te ducem înapoi de unde am venit. OK?

— Bine băieţi, consimţi Blake.

* * *

Blake avea un sentiment neplăcut. Nu-i plăcea camera bogat mobilată şi nici ocupanţii ei. Erau prea mulţumiţi de sine şi impozanţi pentru a-i asocia cu ceea ce avea el în minte. Dar la urma urmai, Linderman îşi cunoştea meseria, ideală pentru acest gen de operaţii, aşa că n-avea de ales, trebuie să intre în horă.

William White junior, era omul pe care nu-l putea suferi. Bun de gură, absolvent al antebelicului Yale, de pe vremea când universitatea asta era a fiilor de bogătaşi, născut pe la începutul anilor ’60, cu lingura de argint în gură, un ins pompos şi inflexibil, unul dintre aceia care ar condamna practic orice în care el personal nu era implicat. Se ţinea băţos, conştient de propria lui importanţă fără a se implica vreodată.

Nu era însă tot atât de sigur de celălalt, Clement Lipscomb, partenerul cu greutate. Acesta nu deschise gura tot timpul întâlnirii ci stătea acolo pur şi simplu ascultând fără a contribui cu nimic. Era o faţă complet lipsită de expresie, uşor de uitat. Perfect potrivit pentru un agent de informaţii.

În timp ce Blake vorbea, îşi concentra atenţia la o pată aflată pe fruntea elegantă amai vârstnicului White, exact la linia părului.

— Scopul este să-i oprim pe terorişti, să-i găsim pe lideri şi pe cei care-i sprijină financiar. Pot face asta, am contacte sigure în toată lumea.

White digeră această idee dezgustat şi privi la Lipscomb care stătea pe marginea scaunului cu ochii deschişi ca o bufniţă.

Blake continuă:

— Problema este săpenetrăm barierele lor de securitate, să găsim casele lor conspirative, să dovedim adepţilor lor că pot fi ucişi.

White îşi reprimă o strâmbătură şi privi pe fereastră la cele două turle gemene ale Catedralei Sf. Patrik, la cincizeci de metri dedesubt.

— Şi cunosc oameni de ambele părţi ale Cortinei de Fier care pot fi determinaţi să mă ajute s-o fac, conchise Blake, calm, deşi fierbea.

— Înţeleg, spuse White, încruntând sprâncenele. Lipscomb nu spuse nimic.

Blake se ridică.

— Nu, mă tem că nu înţelegeţi. Sunteţi dintre aceia care nu înţeleg niciodată. Se învârti pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire. La dracu' cu ăştia. Linderman va trebui să-i găsească alt sponsor. îi suportase destul.

White îl strigă înapoi.

— Trebuie să înţeleg că există anumite aprobări oficiale la ceea ce ne propuneţi, d-le Blake?

— Nu, spuse Blake de lângă uşă.

— Dar sunteţi în slujba unui serviciu de informaţii, nu?

— Nu mai sunt. Ei n-au niciun amestec. White nu se osteni să se scoale de pe scaun.

— Şi totuşi intenţionaţi să-i ameninţaţi pe cei care sunt învinuiţi că-i sprijină pe terorişti, aşa e?

Era revoltător, dar Blake reuşi să-şi păstreze controlul.

— Nu, intenţionez să public o listă cu trei conducători terorişti anunţând că vor fi ucişi unul câte unul. Şi când ceilalţi vor vedea cum au fost ucişi, vă rog să mă credeţi pe cuvânt, terorismul va înceta.

White îşi pierduse ceva din aerul lui de superioritate. Lipscomb stătea şi privea. Atenţia lui era îndreptată spre Blake.

Blake adăugă:

— Asta-i foarte important… modul în care sunt ucişi.

Cunosc nişte ucigaşi buni. N-o să fie drăguţ deloc.

White sări în picioare.

— E dezgustător, exclamă el. Blake aprobă solemn.

— Foarte, spuse el. Primii doi vor muri în dureri şi încet, unul va fi de asemeni umilit. Umilirea poate fi un factor vital la unii oameni, mai ales dacă le este atacată religia. Dar dumneavoastră nu cunoaşteţi aceste lucruri. Aşa ceva nu se face în cercurile dumneavoastră.

White era aiurit, nu-şi putea crede urechilor. Scutură din cap cu oarecare ezitare, în timp ce Lipscomb părea că doarme, dar avea ochii deschişi şi, ca şi până atunci, fixaţi asupra lui Blake.

— Se va face mult zgomot desigur, continuă Blake. – începea să-i placă. N-avea ocazia să înţepe un umflat ca ăsta în fiecare zi.

— Ziarelor le place asta, le măreşte tirajul, mai ales dacă au poza de la faţa locului, pe care bineînţeles că am să le-o trimit eu. Cititorilor le plac ororile, când nu li se întâmplă lor. Când li se întâmplă lor, o iau la fugă.

White deveni alb sub bronzul lui de Bermude.

— E de-ajuns, d-le Blake. Acum dacă…

— Şi prietenii noştri vor fugi, i-o tăie Blake suprapunându-şi vocea, departe şi repede, şi pompele alea vor începe să funcţioneze iar.

White simţea că se sufocă:

— Şi vrei să ne faci părtaşi la asta? strigă el. Să ne coborâm la nivelul oamenilor pe care vrem să-i combatem? Trebuie să existe şi alte căi!

— Nu există, spuse Blake. Frica e singurul lucru pe care-l înţeleg ei.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

În hol, Lipscomb apăru deodată lângă el în clipa în care apăsa pe butonul liftului.

— Unde locuieşti? întrebă el încet. Ca şi faţa, vocea

lui era lipsită de expresie. îi ignoră pe cei doi Tony care se postară de o parte şi de alta, încadrându-i.

Blake se întoarse surprins.

— Ia te uită! Ai căpătat grai.

Ochii lui Lipscomb îl priveau fără să clipească în timp ce aştepta răbdător răspunsul lui Blake. Acesta îi făcu pe plac. Aruncând o privire către însoţitori spuse:

— Nu pot divulga adresa.

Ochii lui Lipscomb păreau de sticlă.

— Trebuie să discutăm mai serios, preferabil în prezenţa domnului Linderman. Clienţii mei vor dori mai multe amă minte înainte de a se pronunţa… Cred că nu cer prea mult. Unde te pot găsi?

— Nicăieri. Aranjaţi cu Linderman. Am să-i spun să vă sune.

— Foarte bine.

Liftul sosi şi uşa lunecă într-o parte. Era gol întrucât programul de lucru se terminase şi nu mai era nevoie de liftier. Lipscomb se aplecă înăuntru, ţinând uşa deschisă şi adăugă o ultimă remarcă pe când Blake şi Tony intrau în el:

— Reprezentanţii clienţilor noştri vor dori să te cunoască. Blake se întoarse cu faţa la el:

— Ei, bine, am şi eu vreo două întrebări. De exemplu cine sunt ei?

Lipscomb răspunse pe acelaşi ton:

— Prieteni de ai noştri de la una din vechile noastre case bancare, care reprezintă un consorţiu internaţional ăl oamenilor de afaceri…

Blake începea să-l placă.

— Vrei să spui că preferă să rămână anonimi.

— Au fost autorizaţi să-ţi dea ceea ce doreşti, în limite rezonabile, desigur, conchise Lipscomb, arătând ca o bufniţă mai mult ca oricând.

— Parte din bani îi vreau imediat. Lichizi.

— Asta era de la sine înţeles. La sfârşitul întrevederii ţi se va înmâna o sumă adecvată, dacă cădem de acord.

— La revedere. Lipscomb ţinu uşa:

— A, apropo, nu mi-ai spus cum ai de gând să-l ucizi pe al treilea de pe listă.

— Încă nu m-am hotărât, spuse Blake, dar am timp destul să mă mai gândesc.

Lipscomb nu-l slăbi din priviri.

— Când poţi începe?

— Am şi început.

— Dacă poţi roagă-l pe Linderman să mă contacteze în seara asta. Voi fi aici până târziu.

— Hotărârea era deci luată înainte de venirea mea? Lipscomb deveni aproape expansiv:

— Nu chiar, d-le Blake. Deşi ţi s-a făcut o verificare serioasă şi clienţii mei sunt convinşi că-ţi vei respecta angajamentul, am vrut întâi să te cunosc şi să schimbăm câteva cuvinte. La revedere.

Se întoarse şi o luă de-a lungul coridorului în timp ce liftul începu să coboare.

* * *

Linderman tocmai îşi pregătea nişte ouă când Blake intră în bucătărie. Eddie făcea pâine prăjită. Blake privi în jur cu admiraţie.

— Ia te uită, cel mare şi puternic stă la masă cu cei mici. Nu suntem noi... Mă primiţi şi pe mine? Călătoria subterană mi-a deschis apetitul.

Linderman se uită la Eddie care ieşi imediat închizând încet uşa în urma lui.

Linderman îşi puse unt pe pâine şi mormăi între două îmbucături. Nu-l întrebă cum decursese întâlnirea cu

Lipscomb, dar astanu însemnanimic pentru că Linderman nu punea niciodată întrebări despre lucruri

care nu-l priveau.

— Lipscomb vrea să aranjeze o întrevedere şi mi-a spus să-i dai telefon.

— I-am dat. Vine în seara asta aici împreună cu alţi câţiva.

— Aici?

— Nu vreau să risc. Nu ieşi din casa asta până nu pleci, ai înţeles?

— Tu eşti şeful.

Blake îl privi cum îşi reia mâncatul, cu interes. Pentru un om de gabaritul lui Linderman avea mâini anormal de mici. Unghiile erau tăiate meticulos şi curate. Blake nu putea spune ce indica asta în legătură cu caracterul omului, dar precis nu se potrivea cu hainele lui largi, şifonate şi lenjeria uzată.

— Când crezi că va fi asta? Locul ăsta mă face să sufăr de claustrofobie.

Linderman clipi în dosul ochelarilor săi bifocali şi continuă să mestece, luând o nouă porţie de pâine prăjită, crocantă.

— Curând spuse el. Blake suspină.

— Conduci o corabie cam strâmtă, Lindy, băiete… N-am să spun nimănui, ca şi când aş avea cui.

— Au întors oraşul pe dos în căutarea ta.

— Cine?

Linderman se strâmbă, obrajii lui bucălaţi umflân – du-i-se cu îmbucătura neînghiţită.

— Toată lumea. Centrul şi ruşii sunt în frunte. Eşti un tip popular.

— Eşti un mare temnicer. Linderman suflă pe nas.

— Avantajele casei. Hai s-o lăsăm baltă. Blake făcu o grimasă.

— Ai maniere culinare revoltătoare.

Linderman continuă să mestece, răspândind pe masă

firimituri de pâine prăjită.

— René Duschame te va aştepta la avion în Nisa.

— Când?

— Peste câteva zile.

Vizibil uşurat, Blake întinse mâna şi luă ultima felie de pâine prăjită de pe farfuria lui Linderman.

— René e un prieten vechi. În plus, îmi datorează unele servicii. S-a văicărit?

— Ai întâlnit vreodată un franţuz care să n-o facă, atunci când îi ceri să-şi dea sângele?

— Nu-ţi place?

Linderman scutură din umeri în felul lui expresiv. De data asta însemna dezaprobare, arătând în acelaşi timp că nu are obiecţiuni serioase. Apoi schimbă din nou subiectul.

— Apropo de întâlnirea aia de diseară. E doar o formalitate. L-ai cumpărat pe Lipscomb în după-amiaza asta. Bancherii vor doar să te vadă. îi expediez de aici într-o jumătate de oră...

— Cum vin? Aceeaşi rută oferită de Departamentul poştelor din New York?

— Desigur.

— Te iubesc.

— Blake se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Când sosesc?

— Peste câteva ore.

— O să trag puţin pe dreapta.

— Fă-o. După ce pleacă, facem o ultimă trecere în revistă a întregii operaţii şi cu asta basta. Odată ieşit din casa asta, nu ne mai întâlnim până nu se termină totul. Iei legătura cu mine prin căsuţa poştală sau în caz de urgenţă prin telex codificat, clar?

Blake căscă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Lindy, spuse el cu afecţiune.

* * *

Vremea la Nisa i se păru neobişnuit de rece pentru septembrie pe când ieşea la raport, conştient că urmăritorul său, proaspăt ieşit de la Colegiul Ivy League, după aspect, făcea mare caz de toată povestea, lângă staţia de taxi. Blake îl aşteptase. Era normal ca ei să-l depisteze mai curând sau mai târziu. Era o acoperire de formă. În stadiul actual, aprecie că nu vor fi prea cutezători. Îl vor urmări până vor afla ce pune la cale. Ca de obicei, Centrul proceda ca la carte. O clipă se gândi să se ducă să-l consoleze pe tânărul acela apoi însă îl văzu pe René, aşteptându-l într-un Citroën. Se urcă în dreapta lui şi

René o luă pe şosea spre oraş. Blake era amuzat de expresia de dezgust vizibil de pe faţa francezului şi uită de tânărul american de la aeroport. René avea întotdeauna acest efect asupra lui.

— Nu mă întrebi cum a fost zborul, prietene? René făcu o grimasă.

— Urăsc avioanele, spuse el aruncându-i binecunoscuta lui privire de autocompătimire, cu ochii în tavan. Trădători!

Blake îi cântă în strună.

— Grozav mod de a saluta un vechi prieten.

— Să te ia naiba.

— Te iert de data asta, suspină Blake. René mârâi dezaprobator.

— Sugarul ăla de la aeroport... Ai tăi trebuie că sunt înnebuniţi.

— S-a dat alarma, au acoperit toată Europa şi poate şi alte locuri, căutându-te.

— Mă bucur că le pasă.

René era un conducător bun şi maşina înainta fără efort prin aglomeraţia de maşini de-a lungul Cornişei.

— Numele lui e Abdul Khalifa, începu el fără elan, ca cineva care se ceartă cu nevasta, mai mult din obişnuinţă decât din iritare. Un sirian din Damasc care apare la Beiruth şi care acum s-a stabilit la Cannes. Cum spuneţi voi americanii – realmente una din marile roţi. Se are bine cu şefii statelor petroliere din Golful Pèrsic incluzând Arabia S audita şi este unul din sponsorii principali ai majorităţii grupurilor teroriste cu sediul în Syria, Iraq şi

Libia. Şeicii îi condamnă în particular, pe aceşti oameni, dar public, rămân neimplicaţi şi plătesc milioane pentru a-i ţine la distanţă. Abdul Khalifa se bucură de încrederea ambelor grupuri şi acţionează ca mijlocitor când cer fonduri.

— Mai face şi altceva? întrebă Blake pe un ton neutru. René mârâi:

— Destule. Există dovezi grăitoare ale legăturilor lui cu organizaţia teroristă şi în cel puţin două cazuri a condus personal raiduri teroriste, deturnarea unui avion israelian la Franlefurt în 1972 şi împuşcăturile alea de la aeroportul de Gaule din Paris acum câţiva ani. Nimeni nu ştie câţi bani lichizi îşi reţine pentru el în aceste mijlociri, dar trăieşte la Cannes ca un milionar.

— Originea socială? întrebă Blake.

— Obişnuită, mahomedan din clasele de mijloc. Tatăl doctor. Note bune la învăţătură, diplomă de absolvire a Universităţii Americane din Beiruth, bursă la Sorbona unde a studiat dreptul. A devenit consilier juridic într-unul din statele Golfului, la negocierile de la început cu companiile petroliere americane şi engleze.

— Altceva?

— Un play-boy în timpul liber, mare amator al jocurilor de noroc – are şi cu ce – e mort după blondele plinuţe, şi de ce naiba vii la mine când oricare ajutor al meu putea să-ţi spună asta? René era deziluzionat de viaţă

în dimineaţa aceea.

— Te-ai îngrăşat. René se uită la el.

— Tu ai cam slăbit.

— Eu nu mai mănânc.

— Există o soartă mai rea ca moartea.

Gândul la mâncare îl mai înveseli puţin. Chiar zâmbi.

— Unde locuieşti? întrebă René.

— La Carlton, Cannes, unde în altă parte?

— Unde a dispărut frumosul tău accent franţuzesc?

— Studiez la Berlitz cu toţi proştii din Europa.

— Ai să începi să înfuleci cârnaţi în loc de „escargots”.

— Escargotă, ce-s astea? exclamă René, supărat.

— Gardă corporală are?

— Normal. Niciun arab respectabil n-ar intra într-un pisoar de aici fără cel puţin patru. Ăsta le-a făcut ture de 24 ore. Faţa de cal se sparse într-o grimasă veselă şi aplecându-se pe fereastră, arătă taxiului semnul acela făcut cu două degete pe când trecea pe lângă ei cu tânărul american în spate.

— Amatori, zbieră el, amintindu-i lui Blake că numai un francez poate scoate o expresie atât de colorată dintr-un singur cuvânt.

— Şi ferma?

Faţa de gumă de şters a lui René se dizolvă într-un regret nestăpânit.

— De ce trebuie să fie o fermă de porci?

— O aiureală de-a mea. Sunt mort după simboluri.

— Mchiriată pe 3 săptămâni. Banii înainte, spuse René întinzând o mână lacomă.

— Blake scotoci în buzunar, găsi un plic şi i-l întinse. René îl rupse repede şi îşi trecu un deget expert peste bancnote.

— Nu număra niciodată banii când conduci, René, îi

spuse el. Ai putea să dai peste ceva.

René puse plicul în buzunar.

— Altceva? întrebă el.

— Fata.

— O cheamă Erika. E cea mai bună.

René trase la bordură, Blake îşi luă bagajul de pe bancheta din spate şi coborî. Amândoi văzură taxiul trecând pe lângă ei, din nou, dar nu spuseră nimic.

Blake se aplecă şi băgă capul pe fereastră.

— Pot să-l folosesc pe Claud?

— El e şoferul.

— Te-ai gândit la toate.

René deveni deodată gânditor. Adu-ţi aminte: fără cadavre. Nu în teritoriul meu, mon ami. N-am să tolerez asta.

— Promit.

René se dovedise din nou prieten. Blake îi strânse mâna.

Când René intră pe poarta Jandarmeriei câteva minute mai târziu, cei doi gardieni în uniformă luară poziţie de „drepţi" şi-l salutară. La uşa de intrare un altul coborî repede treptele să-i deschidă uşa.

— Să trăiţi domnule comandant, spuse el.

s…?

LISTA MORTE

* * *

În acelaşi moment, la Londra, Roker dădea un telefon din biroul lui Renway.

— Tocmai a ajuns la Nisa, spuse el. Renway pufni pe nas.

— Poate s-a dus să facă plajă. Roker păru îndurerat.

— Nu-mi place. E de două ori mai vulnerabil de cealaltă parte a Canalului. Nu vor ezita să-l umfle şi să-l arunce într-un avion dacă au ocazia… Ruşii au mai făcut-o

şi cu alţii.

— La New York nu prea s-au descurcat.

— Nici noi.

— Din nou Linderman, gemu Renway. Lua-l-ar dracu' de negustor. Trebuie să existe un mijloc de a-l opri.

— Cum? Chiar şi noi îl folosim. Centrul zice să-l lăsăm în pace, obiectă Roker fluturându-şi mâinile ca şi când s-ar fi luptat cu o invazie de lăcuste.

Asta nu era în firea lui, dar în împrejurările de faţă era scuzabil, amândoi fiind foarte stresaţi. De când Blake fugise de pe vaporul olandez în portul New York-ului, Centrul exercita o presiune insuportabilă şi niciunul nu mai ieşise din birou mai mult de câteva ore, de două săptămâni.

— Noi nu ştim asta. E pură speculaţie, izbucni Roker. Centrul trebuie să găsească un ţap ispăşitor şi în clipa asta, tu, Linderman şi eu suntem vizaţi.

— Nu mai zbiera spuse Renway. Vrei să ştie toată ambasada ce discutăm noi? Doamne, trebuie să fac un duş!

Şi cu asta începu să-şi facă alergarea lui obişnuită prin birou. Roker rămase pe loc privindu-l cu o enervare rău ascunsă.

— Ce naiba s-a întâmplat cu el? întrebă Renway oprindu-se brusc. Cum se poate ca un om să se volatilizeze pe un vapor mişunând de agenţi? Asta cere organizare. Şi acum apare în Sudul Franţei iar Centrul, din motive necunoscute, se hotărăşte să nu-l înhaţe pentru că vreun idiot de acolo crede că poate ne duce undeva… Spune-mi tu, unde poate să ne ducă?

Roker răspunse cu o mişcare din umeri.

— Cine altul putea să fie decât Linderman? Au lucrat împreună. Sunt într-un fel prieteni. Linderman e singurul din câţi ştiu eu, care să aibă o organizaţie capabilă să ducă la bun sfârşit o astfel de operaţiune. Centru a acoperit

toată zona de Est a oceanului căutându-l pe Blake şi nu ştiu câţi agenţi K.G.B.-işti au făcut acelaşi lucru, ca să nu mai vorbim de alţii. Şi ce-au realizat? Nicio urmă.

Roker se duse la fereastra preferată a lui Renway care dădea în Grosvenor Square şi privi o pereche de porumbei gălăgioşi care-şi disputau drepturile teritoriale pe capul de bronz al preşedintelui Roosevelt.

— A fost nevoie de oameni bine instruiţi, case conspirative şi multă pricepere. Blake trebuie să fi stat ascuns într-un loc sigur, fără săiasăpe străzi… Linderman e o posibilitate, admise el ranchiunos. Renway îşi scarpină bărbia nerasă.

— Mersi.

— Şi dacă Linderman se află în dosul afacerii, există posibilitatea ca tot el să fie şi în continuare. Priveşte la aranjamentele din Europa. Spionajul industrial e o întreprindere serioasă Are sprijin financiar multinaţional pentru a-i angaja pe cei mai buni şi are la dispoziţie crema Europei inclusiv foşti K.G.B.-işti. Precis e Linderman iar noi o s-avem al dracului de furcă. O să fie ca şi cum am încerca să-l găsim pe omul invizibil.

Renway aprobă sumbru.

— Şi fără acordul Centrului nu ne putem atinge de niciunul, spuse el, începând să bată din degete. Cât de bine-l cunoaşte Blake pe René Duscharne?

— Sunt prieteni vechi.

— Nimeni din Agenţie n-ar trebui să fie în relaţii atât de strânse cu spionajul francez.

— Uiţi că Blake nu mai e la noi.

— Cine-i pe urmele lui?

— Tânărul Page.

— Iisuse! Tocmai pe urmele lui Blake? Ar fi trebuit să-ţi cunoşti bine oamenii. Ăsta-i abia în scutece.

— Centrul l-a numit, nu eu.

— Mi-am închipuit.

Renway începu să se plimbe din nou. Era o dovadă de îndemânare, în biroul acela aglomerat.

— Ar fi bine ca Centrul să nu se mai amestece.

Se îndreptă spre locul său preferat de lângă fereastră împingându-l cu cotai pe Roker.

— Cât de bine îl cunoşti pe Duscharne?

— Am lucrat cu el de câteva ori. E unul dintre cei mai pricepuţi agenţi din câţi am cunoscut.

— Ce dracu' vrea să facă Blake?

Renway privi în jos la copacii care începeau să-şi piardă frunzele.

— De ce Duscharne şi de ce acum? întrebă el.

— Pentru a şti asta, trebuie să ştim ce vrea.

— Ce dracu' pune la cale?

Renway era într-unul din momentele lui proaste. Când Roker ridică privirea, îl găsi din nou la birou.

— Care-i rolul franţuzului ăsta?

— E unul dintre experţii de bază ai SDECE-ului în problemele Orientului Mijlociu, răspunse Roker, gândindu-se la ceea ce citise în dosar. Dar asta a fost cu mult timp în urmă când i se spusese că va lucra cu el. Majoritatea misiunilor sale au fost în Liban, Cairo, locurile alea… contraspionaj, în special după amestecul sovieticilor, când franţujii încercau să-şi facă un cap de pod la Canalul Suez. E un specialist în problemele arabe cel puţin aşa mi s-a spus.

— De ce-l ajută pe Blake?

— Încă nu ştiu asta, spuse Roker. Ştiu că se cunosc de mult şi cred că ştiu de ce: a fost un zvon destul de puternic

*) SDCE: serviciul de spionaj şi contraspionaj francez (N.T.)

KB

acum câţiva ani că Blake i-a salvat viaţa în timpul unei operaţiuni a francezilor contra sirienilor. Se pare că Blake l-a smuls din ghearele lor ameninţând Ministerul de Externe. Aşa se spunea atunci. E destul de practic Blake. Ştie să-i îndatoreze.

Renway pufni pe tonul lui obişnuit:

— E un început oricum.

— E singurul pe care-l avem.

— Ar putea fi. O fundătură.

— N-avem de ales. Trebuie să urmărim firul ăsta.

— De ce i-au dat drumul? De ce nu l-au înhăţat? De ce n-a fost interogat? De ce trebuie să-l urmărim acum? Ce dracu' face Centrul?

Roker se gândea la râsul sălbatic al lui Blake în ziua aceea în maşină când îl dusese la Southampton. Fusese atât de sigur pe sine, atât de indiferent, la ceea ce putea să facă sau nu, Centrul…

— Şi dacă a fost mâna Centrului tot timpul, adică după masacrul de la aeroport? Poate i-au dat o misiune specială.

— Fără să ne anunţe? Renway clătină din cap. N-au făcut-o niciodată.

— E posibil.

Renway nu putea să-şi ascundă stupefacţia. La fel şi Roker.

Capitolul trei

Discul portocaliu al lunii pline care se ridica, aruncă o dâră luminoasă pe marea tomnatică în momentul în care cele două limuzine, una cu Excelenţa Sa Abdul Khalifa iar cealaltă cu tinerii din garda sa corporală, trecură pe lângă straturile de flori şi traseră la intrarea principală a Cazinoului Monte Carlo, scăldat în lumină.

Aproape că trecură neobservaţi. Apariţia lor era

foarte frecventă de la războiul Yon Kiffur încoace, iar embargoul petrolului arab transformase Europa Occidentală într-un centru comercial – loc de joacă pentru un popor care dintr-un singur salt părăsise deşertul şi îşi schimbase turmele de capre şi corturile de beduini cu Cadillacuri şi apartamente cu aer condiţionat în hotele de lux.

Când Khalifa coborî din maşină, fu imediat înconjurat de tinerii cu priviri scormonitoare şi în timp ce urca scările semăna cu un prizonier condus la locul execuţiei mai curând decât cu un bogătaş arab ieşit să se relaxeze la faimoasele mese de joc ale cazinoului.

Înăuntru, alaiul se îndreptă direct spre salonul principal, o cameră spaţioasă fin de siècle, cu tavan înalt, cu ferestre largi pe toate laturile şi presărată cu mese de joc judicios distanţate. O atmosferă arhaică umplu încăperile ce fuseseră construite pentru a susţine o altă epocă; era nepotrivită ca timp şi spaţiu, o relicvă a trecutului plutocrat care supravieţuise cumva pentru a servi acum unui public mai puţin discriminator şi pedant.

Grupul înainta până la masa cea mare unde Khalifa se aşeză pe scaunul rămas gol „neîndoielnic rezervat pentru el. Tinerii escortatori se retraseră un pas-doi pe când crupierul împingea pachetul de cărţi de joc spre unul dintre jucători care începu să scoată cărţi.

Khalifa nu prea urmărea desfăşurarea jocului, ochii săi fiind îndreptaţi spre tânăra femeie din faţa lui. O privea atât de intens încât nici nu clipea. Obiectul atenţiei sale Erika Bannerman, surprinzător de drăguţă, cu ochi migdalaţi, blondă, cu aer de nordică, părea exact ceea ce nu era – o actriţă de cinema generos dotată sau o parteneră de distracţii ţinută de vreun băiat de bani gata. Ea însă îl ignora şi, cu o răceală detaşată, îşi fixase atenţia asupra jocului. René Duscharne îi dăduse lui Blake cea mai

potrivită persoană pentru împrejurarea respectivă.

Khalifa ridică o mână şi unul din tineri apăru la spatele lui. Câteva clipe de conversaţie şoptiră şi dispăru din nou. Dacă Erika observă brusca activitate ce se stârnise de partea cealaltă a mesei, păstra acest lucru doar pentru ea.

Nediferind cu nimic de legiunea de femei uşoare ce migrau sezonier spre Riviera franceză în căutare de bărbaţi care să le întreţină, Erika era puţin mai în vârstă decât părea. Cu ten curat şi trăsături regulate, faţa ei nu trădanimic din greutăţile prin care trecuse. Deşi călătorea cu paşaport suedez, se născuse în Krakovia ca fiică a unui avocat polonez şi mamă sileziană care fuseseră trimişi într-un lagăr în Siberia şi de care nu mai ştia nimic. Deci, singură pe lume la frumoasa vârstă de 16 ani copila practică, se privise în oglindă şi se hotărâse să-şi valorifice darurile. Drumul nu fusese uşor, dar o prudenţă înnăscută, o scăpare de capcane în drumul ei încet, dar sigur spre West. După câteva luni de mizerie la Dresda unde prostituatele profesioniste erau condamnate de oficialităţile de partid, primise o mână de ajutor de la un membru de partid important. Acest domn, în afară de a-şi satisface propriul său apetit îi apreciase şi alte talente – o minte iute şi o totală lipsă de conştiinţă – şi o pusese la treabă să înveţe la Abteilung Academy pentru tineri, agenţi. Isteaţă şi sârguincioasă, Erika dovedise repede că are şi alte talente decât cele liberate pe care le aplicase la pat. În consecinţă, amantul o ajutase să promoveze rapid. Terminând printre primii din clasă, fusese trimisă la un bordel special din Bon frecventat de influenţi oameni de afaceri vest-germani şi de înalţi funcţionari guvernamentali. Ridicându-se treptat în cadrul serviciului, fu curând trimisă în străinătate iar la Paris avusese norocul să fie demascată de René Duscharne personal, de la

contraspionajul francez. René, ca şi bărbatul dinaintea lui, văzuse repede potenţialul ei iar Erika nu avusese niciO obiecţie să treacă de partea Vestului.

În câteva minute, oamenii lui Khalifa îl găsiră pe domnul La Favre, directorul cazinoului şi puţin mai târziu, acest elegant demnitar se prezentă lângă braţul frumos al Erikăi.

— Bună seara, domnişoară Bannerman, am câţiva invitaţi în biroul meu, între jocuri şi aş fi încântat dacă aţi putea veni şi dumneavoastră.

Erika zâmbi rece:

— Cu plăcere.

— Un membru al personalului o să vă conducă acolo, domnişoară.

Erika îşi ridică privirea, dar atenţia Excelenţei Sale era acum fixată asupra cărţilor. Crupierul anunţă:

— E ultima mână. Un jucător strigă:

— Banco.

Cel care făcea cărţile îi dădu patru cărţi din pachet, îşi întoarse două cărţi şi anunţă:

— Opt în bancă.

În timp ce crupierul împingea spre el câştigul cu lopăţica, ceilalţi începură să se scoale de la masă.

* * *

Încăperile domnului La Favre erau un amestec elegant de trecut şi prezent. Spaţioase, confortabile şi mobilate cu un gust desăvârşit.

Gazda, un Monagasquez, trecut de cincizeci de ani, apăru grăbit întinzând mâna când fu introdusă Erika:

— O, domnişoară, ce bine-mi pare c-aţi venit. Apăru un chelner cu o tavă încărcată cu pahare pline de şampanie. Domnul La Favre îi oferi unul şi o conduse spre un grup apropiat de oaspeţi gălăgioşi. Tăcură unul după altul pe măsură ce o vedeau: avea o rochie neagră de tafta

strânsă pe corp care-i sublinia silueta ei amplă, ca o a douapiele. Rochia era croită să producă instantaneu ură sau captivitate, în funcţie de sexul privitorului.

Domnul La Favre o prezentă grupului: Domnul şi doamna Lukesh, Lady Crawford, Signore Puntavelli şi Excelenţa Sa Abdul Khalifa, viceconsul al Emiratelor la Monaco… Domnişoara Erika Bannerman din Stockholm.

Erika se mişcă graţios prin faţa fiecăruia, dând din cap la prezentări, insensibilă faţă de admiraţie sau ostilitate.

Ţinând cont de gabaritul său, Khalifa era un om agil şi iute. În scurt timp se şi afla la ea într-un colţ.

— Acum că au fost prezentaţi, începu el grandilocvent cu ochii săi bulbucaţi aţintiţi asupra decolteului ei aş fi încântat dacă m-aţi însoţi la cină.

Erika îi aruncă o privire rece.

Prins pe picior greşit de ceea ce considerase a fi una dintre frumoasele nopţii – chiar dacă era drăguţă – Khalifa ezită:

— Nu v-am mai văzut până acum, domnişoară Bannerman, veniţi des?

— Nu, prefer San Tropez.

Excelenţa Sa rămase o clipă încurcat. Femeile de genul acesta de obicei veneau ele în întâmpinarea unui bărbat de importanţa şi bogăţia lui. În cele din urmă întrebă:

— Sunt mai mulţi tineri acolo? Ea-l privi drept în ochi.

— Dumneata ai aranjat toată povestea asta, nu? Până şi aici şi-a adus garda, observă ea. În acel moment, doi dintre ei încercau să se facă neobservaţi în dosul unei lămpi de pe o masă din apropiere. Khalifa roşi, mai derutat ca oricând.

— Iertaţi-mă, domnişoară… mi s-a părut mai politicos

să ne cunoaştem astfel.

Erika scutură din umeri.

— Trebuie să înceapă jocurile, vrei să mă conduci înapoi la masă?

Redus la tăcere, Excelenţa Sa îi oferi braţul recunoscător şi o conduse afară.

* * *

Blake găsise o cameră într-un hotel de pe o stradă liniştită care găzduia turişti de o zi: După o scurtă odihnă, un duş şi bărbierit, se duse la un mic restaurant cu pescărie, în care se gătea gustos şi preţurile erau mici. Nefiind grăbit se opri la un chioşc de ziare de pe

Croisette, merse de-a lungul falezei apoi o luă pe o stradă îngustă. Urmăritorul său era acelaşi absolvent de la Ivy League pe care-l văzuse mai înainte, la aeroport. Blake încetini pasul, ca omul care se uită la vitrine. îi păru puţin rău pentru tinerelul care-l urmărea, dar în fond exista doar un singur mod de a învăţa meseria asta, cel anevoios şi cu cât mai repede cu atât mai bine, aşa că de ce nu acum?

Blake continuă să meargă, oprindu-se să se uite cum un brutar scotea pâinile fierbinţi dintr-un cuptor şi o funcţionară atrăgătoare dintr-o farmacie dădea un laxativ unui puşti de 6 ani care se zvârcolea în timp ce mama lui zbiera în argoul din sudul Franţei cu viteza unui computer. Apoi trecu drumul şi privi la alte vitrine.

Brusc Blake o luă la fugă. Se pierdu pe după un colţ lăsându-l pe tânărul său urmăritor ca pe un copac plantat în mijlocul străzii.

Se ascunse în cadrul întunecat al unei uşi aşteptându-l. Acesta apăru cu respiraţia tăiată, bătând caldarâmul cu încălţările lui de bună calitate. Puştiul se apropia încet fără să fi observat vechiul Renault ce se strecura pe lângă el. Brusc uşa din spate se deschise, fu înhăţat de nişte mâini şi tras pe bancheta din spate. Blake

sări în faţă lângă şofer şi vechea maşină acceleră de-a lungul străzii pornind ca la curse. Tânărul nici n-avu timp să deschidă gura.

Un timp nu vorbi nimeni. Blake se uită la Claude şi rânji. Micul francez era exact tipul gangsterului francez din filmele a căror acţiune se petrecea invariabil la m

LISTA MORŢII

Marsilia. Mărunt, 40 de ani, faţă de şobolan, inevitabilul chiştoc în colţul gurii, ochi mobili şi sumbri. Claud zâmbea rar, dar de data asta făcu o excepţie. Blake era încântat că-l vede iar.

Puţin mai târziu, pe autostradă, Claude se lăsă pe spate şi întrebă:

— Ai paşaportul?

Americanul, cu faţa fragedă şi curată uimită, întrebă anxios:

— Unde mă duceţi.

Se uită speriat la cei doi francezi morocănoşi care-l flancau pe bancheta din spate. Claude făcu semn unuia dintre ei care imediat goli buzunarele americanului şi-i înmâna conţinutul.

Tânărul fu cât pe-aci să plângă.

— N-aveţi niciun drept să faceţi asta, protestă el.

— Cum te cheamă, tinere? întrebă Blake.

— Page, domnule.

— Eşti cam departe de casă.

— Da, domnule. Aici am fost trimis, domnule.

— Nu-mi mai spune, „Domnule”.

— Da, domnule… vreau să spun… Oh, la dracu’, nici eu nu mai ştiu ce vreau să spun.

Claude făcu o altă excepţie. Râsul nu i se potrivea. Controla repede lucrurile şi aruncă înapoi totul afară de trei paşapoarte. Unul era american, unul mexican şi al treilea englez. Claude le băgă în buzunar pe ultimele două

şi-l dădu pe primul înapoi cu un mic plic:

— Biletul tău de întoarcere la Londra, mon enfant. Un schimb rezonabil.

Câteva minute mai târziu se opriră în faţa aeroportului din Nisa şi Claude făcu un semn cu capul:

— Dă-i valiza.

Unul din răpitori se dădu jos şi se duse la portbagaj pentru a o aduce.

Claude se întoarse spre tânărul american:

— Ai plătit nota la hotel şi ai plecat. Page răspunse cu un zâmbet forţat:

— Am primit chitanţa? Contabilii noştri sunt cam încuiaţi. Nu mi se decontează altfel.

Claude mârâi, se scotoci în buzunar până ce găsi ceva apoi întinse mâna spre Page.

— Mulţumesc, spuse acesta.

Claude îl gratifică cu o ridicare din umeri à la Jean Gabin în timp ce celălalt răpitor îl ajută să iasă. Page se uită la Blake.

— Data viitoare o să evit străzile înguste, spuse el amar, pe când francezul venea cu valiza.

Blake spuse amabil:

— Nu-ţi face prea mult sânge rău. Data viitoare n-o să mai cazi în cursă. Şi încă ceva: să porţi întotdeauna pantofi cu talpă de cauciuc şi tocuri ca să nu te mai dai de gol aşa repede.

Dădu din cap şi cei doi francezi îl escortară pe Page până în aerogară.

Aşezându-se mai bine pe când maşina ieşea din incinta aeroportului, Blake se întreba de ce Agenţia nu trimisese pe alţii mai experimentaţi. Aparent păreau să aibă intenţia de a-l lăsa liber un timp. Ar fi interesant de ştiut ce gândea Linderman, dar acesta era în Manhattan. Era un sentiment ciudat. Blake şi Agenţia erau acum de

părţile opuse ale barierei.

* * *

Claude conduse o vreme apoi parcă maşina la mică *l* distanţă pe strada unde locuia Erika. Nu părea dispus să-i vorbească şi nici Blake aşa că statură în tăcere. Claude I stătea trăgând din când în când puternic din capătul ud al ţigării, fără ca ochii săi mici, mobili să scape ceva. Soţ cunoşteau prea bine pentru a pălăvrăgi. Îşi spuseseră* totul cu ani în urmă. Blake nu avea nicio rezervă! referitoare la abilitatea lui, ca de altfel a nici unuia din oamenii lui René. Micul corsican se născuse în Bastia şi ca mulţi alţii ca el fusese de mic atras în lumea borfaşilor; I trafic de droguri, proxenetism pe lângă bordelurile de pe i litoral şi baruri ale Uniunii corsicane până când se trezise lucrând pentru René Duscharne şi Serviciul de Informaţii Francez.

Blake rupse tăcerea spunând:

— Regret că te ţin atât de târziu, Claude. Claude coborî fereastra, scuipă mucul de ţigară şi aprinse alta.

— Pentru cât ne plăteşte, nu merită. – încruntă din sprâncene cu ochii aţintiţi la drum.

— Uneori mă gândesc c-ar fi trebuit să rămân cu gaşca mea.

— De ce n-ai rămas?

Claude îi oferi una dintre acele ridicări din umeri galice care exprimă concepţia fatalistă despre lume a francezului:

— N-ai fost niciodată într-o închisoare franceză?

— Nu.

Dacă ai fi fost, nu puneai întrebarea asta.

— Riscurile meseriei.

Nici chiar Claude nu-şi putu reţine tremurul care-i scutură umerii lui de vrabie.

— Beaumettes nu-i deloc plăcut. Blake îl privi cu un

interes nou.

— Te-au trimis acolo?

— E singurul loc pentru borfaşii de rând. Aveam 22 de ani când m-au condamnat Am avut noroc; o sentinţă scurtă, de la 5 la 7 ani. Când am ieşit aveam 28 şi arătam de 48.

— Aşa că ai început să lucrezi pentru René.

— Nu-l taie nimeni. Lucrăm bine. Dacă îşi pierde încrederea în noi, ne întoarcem la Beaumettes şi la mirosul de urină.

Blake simţi că nu-i place să vorbească despre asta aşa că rămăseseră tăcuţi. Claude continuă să fumeze.

La Cazino, reflectoarele fuseseră stinse şi mai rămăseseră puţini oameni în timp ce Erika cobora în grabă treptele, urmată de Khalifa care protesta şi de tinerii din garda lui urmându-l îndeaproape. Erika făcu semn unui taxi care trase imediat la scară. Khalifa o implora:

— Vă rog, mam’selle, aş fi încântat să vă conduc acasă.

— Altă dată, spuse Erika ferm urcându-se în taxi. A trebuit să închidă uşa repede pentru a-l opri să sară în maşină lângă ea.

Nefericitul Khalifa trebui să se plece în faţa inevitabilului.

— Ne vedem mâine?

— Poate mă duc la plajă dimineaţa, pe la unsprezece la Eden-Rock. Pa! Erika avea un zâmbet radios în timp ce maşina se îndepărta. Tinerii lui Khalifa îl înconjurară grăbiţi.

În faţa blocului în care locuia Erika, Blake şi Claude nu făcuseră nicio mişcare. Stăteau încă în maşina veche. Blake spuse, întrerupând tăcerea:

— Nu ştiam că instrucţiunile tale includ şi supravegherea mea. Vocea lui acidă trăda enervarea.

Claude ridică din umeri.

— Aşa se procedează. N-avem încredere în nimeni. Omise să adauge că Blake mai mult ca oricine, ar trebui să accepte asta.

— Nici măcar într-un prieten vechi? Faţa lui Claude spunea totul. Trebuie să porţi o conversaţie oarecare în timpul acestor aşteptări obositoare. Apoi, şi el îl ştia pe Blake de mult, ştia cât îi place să tulbure apele, să zgârmăne, mai ales în locurile sensibile.

— Ne cunoaştem meseria, n est-ce-pas? Blake nu păru amuzat.

— Te face să te simţi ca acasă, comentă el, ironic. Privirea li se mută asupra parbrizului în momentul le care taxiul se opri în faţa blocului. Erika coborî şi urcă grăbită treptele.

— Cam plinuţă.

— Îi plac alea durdulii, observă Claude cu o notă de admiraţie în voce. Carnajoritatea francezilor, se considera expert la femei.

* * *

Drumul de munte era plin de serpentine strânse şi fiind o zi senină, Blake putea să vadă departe în jos, dincolo de întinderea suburbiilor care desfigurau peisajul pe multe mile în ambele direcţii de-a lungul drumului de Coastă de la Nisa până se pierdea în pâcla albastră a Mediteranei.

Ieşind de pe autostradă, o luă pe un drum de ţară îngust, pe lângă şiruri de măslini bătrâni care se terminau în luminişul unde era ferma.

Era o proprietate veche iar casa şi acareturile erau într-o stare care necesita reparaţii. Când ajunse aproape, apăru un provincial şi veni spre maşină. Blake coborî şi dădu mâna cu el. O ţărancă bătrână ducând o valiză ieşi din casă şi se urcă greoi într-un camion rablagit. Blake şi

fermierul se duseră la unul din ţarcuri. Francezul îi dădu o legătură de chei.

— Pentru casă şi celelalte clădiri, Monsieur, explică el încet. Avea faţa tăbăcită de vreme şi riduri adânci. Părea îngrijorat de ceva.

— Şi cine o să aibă grijă de animale? protestă el.

— Eu, răspunse Blake, amabil. Bătrânul fermier îl studie plin de îndoială.

— Aţi trăit vreodată la o fermă, Monsieur?

— Sunt născut la tară, spuse Blake fără să mintă. Nu-ţi face griji cu porcii. Vor fi bine hrăniţi.

Fermierul păru uşurat.

— Asta-i bine, Monsieur. Merçi.

Blake se urcă pe stinghia de jos a gardului rustic care înconjura ţarcul. Un tânăr fermier, probabil fiul bătrânului, apăru cu două găleţi de uruială, le goli într-un troc deja plin apoi se retrase repede în timp ce un vier enorm dădea buzna în ţarc cu haremul lui.

Blake se urcă mai sus şi se aşeză pe stinghia de sus a gardului pentru a privi spectacolul. Trecuseră ceva ani de când nu mai văzuse porci mâncând aşa că nu era pregătit pentru zgomotul asurzitor pe care-l făceau.

Mârâiau, guiţau, se luptau pentru un loc la troc, înfulecau uruiala. Apoi vierul se înfurie, împingându-i pe ceilalţi din calea lui cu râtul lui fioros.

— E rău, observă Blake calm, oarecum subjugat de sălbăticia scenei.

Bătrânul provincial dădu din cap, mândru:

— Dar foarte bun de prăsilă, Monsieur. Mănâncă orice până la capăt… Să-l hrăniţi bine, vă rog.

— Blake rămăsese hipnotizat de spectacol. Dădu din cap absent.

— Foarte bine.

Asigurat, bătrânul fermier îi mulţumi cu gravitate şi

încheie:

— Dacă veniţi cu mine Monsieur, vă arăt interioarele. Blake sări jos fără voie, şi-l urmă în casă. Tot ceea ce ceruse era aranjat în ordine pe rafturi în cămară şi în debara. Fermierul îi arătă întrerupătoarele şi-l învăţă să dea drumul la sobă. Restul casei nu-l interesa pe Blake. Scoase un teanc mare de bani şi regla conturile.

Nimic nu e mai plăcut pe lume pentru un ţăran francez ca vederea banilor, mai ales dacă sunt mulţi şi destinaţi buzunarului său. îl îngână tot timpul cât Blake îi numără, plasând hârtie după hârtie în mâna lui întinsă. La urmă Blake adăugă o bancnotă de 500 de franci ca să fie grămada mai frumoasă.

Mâna fermierului se închise avară peste bani şi aproape că-şi rupse buzunarul în graba lui de a-i pune la adăpost în cazul în care americanul s-ar răzgândi:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, Monsieur. Merçi! Merçi! strigă el grăbindu-se spre uşă.

Blake îl urmă în curte şi pe când camionul se îndepărta zdrăngănind, se întoarse la ţarcuri pentru a mai privi odată animalele care se hrăneau.

* * *

Erika stătea la o masă de două persoane în faţa unei ferestre mari, pitoreşti care dădea spre mare, privindu-l pe Excelenţa Sa Abdul Khalifa, cum înghite mâncarea. La o masă alăturată escorta lui era şi ea ocupată cu porţii mari de cuş-cuş. Unii foloseau cuţite şi furculiţe, dar majoritatea foloseau degetele şi toată mâncarea era udată din belşug cu Coca-Cola. Nimeni nu vorbea, toată lumea mesteca.

Khalifa, îşi şterse delicat grăsimea de pe bărbie cu un şervet şi spuse politicos:

— Vorbiţi foarte bine englezeşte, Mam’selle. Erika încuviinţă:

— Ca majoritatea suedezilor de vârsta mea... o

învăţăm la şcoală.

Erika nu lua pe nimeni uşor, nici nu subestima pe cineva. Bărbatul ăsta, de exemplu. Era iute şi, în ciuda dorinţei lui exagerate, suspicios. Luase hotărârea să se comporte fără ascunzişuri. Sunt scumpă, spuse ea îndrăzneţ. Eşti dispus să plăteşti cât cer? Dacă nu, te costă doar un prânz.

Afacerist abil, dintr-o zonă a lumii în care tocmeala era tot atât de firească ca şi suptul de la sânul mamei, Khalifa fu încântat. Apăsase exact pe butonul care trebuie pentru a pune relaţiile lor pe o bază financiară, întâlnirile de la mesele de joc erau un mod riscant de a face cunoştinţă cu cineva în afară de cazul în care persoana era o fată, parteneră de petreceri. Dacă ar fi pretins că e altceva, serviciul lui personal de securitate ar fi cercetat-o.

Khalifa nu-şi putea ascunde satisfacţia. Prea multe generaţii de sânge oriental curgeau prin venele sale. Spuse triumfător:

— Baniinu sunt o problemă, scumpo! Dacă mă satisfaci voi fi generos. Muşchii gâtului i se contractară dând cuvintelor consistenţa unui sirop gros.

— Mai bine stabilim preţul acum, insistă Erika. Ochii lui Khalifa străluciră de plăcere.

— Foarte bine. Cum doreşti. Cât vrei?

— Tremii mii de franci pe noapte. Khalifa îşi arătă dinţii albi, neregulaţi.

— Nu e prea mult?

Erika îşi scutură buclele cu o mişcare atrăgătoare.

— Nici gând. Eu am preţul meu – îţi convine, bine, nu… Khalifa dădu din cap.

— Te pricepi la afaceri. În franci sau în dolari americani? Erika dădu din umeri.

— Banii sunt bani. Mi-e indiferent. Khalifa zâmbi până la urechi.

— Acum sau mai târziu?

— Mai târziu. Mulţumesc.

— Eşti scumpă, spuse el, intenţionând să-i facă un compliment, cu ochii la sânii ei rotunzi.

Om cu imaginaţie, o şi vedea pe patul său, scoţându-i el însuşi ultimul vestigiu ameţitor al îmbrăcărninţii, desfăcându-i coapsele, întinzând mâna spre divinul triunghi îmblănit… Nu lipsi mult să aibă un orgasm.

La W.C.-ul pentru doamne, Erika scotoci în poşetă, găsi un jeton şi formă un număr. La capătul celălalt receptorul fu ridicat de Blake. Erika spuse:

— La noapte… la ora două. Apoi închise.

Capitolul patru

Abdul Khalifa explodă de bună dispoziţie. Viaţa era frumoasă. Fata pe care o dorea acceptase şi ceea ce era cel mai bine, tot ceea ce îi cerea erau banii. Şi el avea destui. Da, viaţa era frumoasă. Un cec frumos va rezolva totul. Şeicii nu priveau cu ochi buni pe aceia, mai ales pe bărbaţii cu familie, care se încurcau cu europence, în special dacă ieşea cu scandal. Totul era relativ. Chiar şi oamenii cu poziţia lui nu-şi puteau permite să-i ofenseze aşa că se decise să n-o aducă în apartamentul său de la hotel. Era prea vizibil, aşa că-i propuse să se întâlnească la ea.

Erika îşi învăţase lecţia şi acceptă imediat propunera. Mai mult, acum că aranjaseră, era mai bine să-l lase să hotărască el. Garda corporală prezenta desigur o problemă; nu exista niciun mod de a scăpa de ea. Era de asemeni conştientă că lui Khalifa îi venea greu să aştepte. Pe măsură ce seara înainta îşi ţinea respiraţia, după cum se spune, numărând minutele până la plecare şi jocul lui la Chemmy se desfăşura cu pierderi considerabile.

Erika fusese foarte atentă cu rochia ei. Nimeni n-ar fi visat s-o critice. Era de cel mai bun gust. N-avea nimic

ţipător, acoperind-o amplu de la umeri la glezne. Cunoscându-şi omul, lăsă totul pe seama imaginaţiei lui care tindea să fie volatilă. Ceea ce nu se vedea, era lucrul care îl înnebunea. Înţelesese corect că pentru el totul se reducea la plăcerea anticipării. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Khalifa nu era genul „bang, bang, mulţumesc madam”, pe bancheta din spate a unui automobil sau a unei mângâieri furişe pe un ring de dans aglomerat. El avea nevoie de un pat şi de timp pentru a se bucura de fanteziile lui erotice, priviri, sunete, mângâieri. Ca pe o cină prelungită la Maxim, voia să savureze fiecare înghiţitură.

Şi, cum toate lucrurile, bune sau rele, până la urmă se sfârşesc, veni şi clipa în care o conduse în jos pe treptele Cazinoului şi o pofti pe bancheta din spate a limuzinei. Ca de obicei escorta se înghesui în cealaltă maşină şi cu toţii porniră pe străzile pustii din Monte Carlo. Khalifa se aplecă spre ea şi o apucă uşor de obraz, sigur acum că n-o să mai dureze mult. Se înfiora simţind rochia pe care în curând o va scoate chiar el.

— Curând, vom fi împreună, singuri, şopti el mângâind buclele mărunte de pe ceafa ei.

Erika ridică o ţigară şi el i-o aprinse imediat. Intenţia ei era de a-l îndepărta puţin. Agonia devenise un stimulent, simţea nevoia s-o mai prelungească puţin.

Blake şi Claude erau prin apropiere, în vechiul Renault când apărură limuzinile îndreptându-se spre intrarea principală a blocului unde locuia Erika. Niciunul nu vorbi pe când escorta lui Khalifa sări din maşină şi se postă în jurul uşii. Unii se postară în spatele blocului iar doi intrară în clădire.

— Sunt impresionat, spuse Blake. Claude mârâi că el nu este.

— Cel puţin sunt bine instruiţi, insistă Blake. Claude apăsă-pe butonul unui emiţător-receptor şi spuse:

— Doi oameni în spatele blocului pentru a acoperi intrarea de serviciu.

Erika şi Khalifa se dădură jos şi urcară treptele leneş. Sus, unul din oamenii lui rămase lângă uşă. Ea descuie, şi ambii bărbaţi o urmară înăuntru.

Apartamentul era mare, mobilat luxos şi la câteva nivele deasupra străzii. Erika îşi scoase mantia şi arătă spre o tavă şi o măsuţă cu o sticlă de şampanie deasupra. Niciunul nu dădu vreo atenţie escortei pe când acesta cercetă în grabă camerele şi terasa. Pe când omul făcea semn patronului său că totul e în regulă, Erika spuse dulce:

— Sărmanul, obligat să aştepte afară. Poate ar vrea şi el puţină şampanie.

— Fără alcool, zâmbi Khalifa. Poate un Pepsi, dacă ai.

Erika se întoarse din bucătărie într-o clipă cu o sticlă de Pepsi. Puse nişte gheaţă, omul îi mulţumi şi se retrase în hol închizând uşa încet în urma lui.

Khalifa destupă sticla cu zgomot şi umplu două pahare care aveau culori diferite: unul roz, celălalt verde. Khalifa i-l dădu pe ultimul. Erika se aşeză graţios pe canapea şi Khalifa se aşeză alături. Acum că erau singuri, păsărică era a lui. Îşi putea permite s-o ia pe îndelete.

Delicat, o cuprinse în braţe şi o apucă uşor cu dinţii de lobul urechii. Ridicându-i bărbia, îi privi faţa şi o sărută uşor pe gură. Obişnuită cu jocul, Erika nu deschise gura. Asta urma mai târziu.

El se ridică şi umplu din nou paharele.

— Vrei să pun pe mine ceva mai uşor? sugeră ea moale. Khalifa scutură din cap. Dezbrăcarea o va face el personal.

— Mai târziu, şopti el, mult mai târziu.

Ceea ce se întâmplă în minutele următoare ar fi stârnit râsul cinic al unei femei mai pretenţioase decât Erika. Observatoare înnăscută a comportamentului uman, ea se complăcea şi conform obiceiului ei, mai şi învăţa ceva. N-o mângâia, o peria, atingând-o cu delicateţea unui Titian luminând faţa Madonei. Se bucura de fiecare clipă, chiar regretând că totul e sortit să dureze atât de puţin.

* * *

Când uşile liftului se deschiseră, Claude aruncă o privire rapidă de-a lungul coridorului apoi păşi afară urmat de unul dintre oamenii lui, un fost boxer de categorie mijlocie. Ambii purtau combinezoane albe peste hainele lor. Fiecare tara de-a lungul holului câte un coş de rufe, spre omul care stătea cu picioarele încrucişate în faţa uşii. Claude aplecat, ridică ochii şi murmură:

— Substanţa pe care-a folosit-o Erika e puternică. Tipul e ţeapăn.

Deschiseră unul din coşuri, îl băgară înăuntru şi închiseră capacul. Apoi Claude scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa. Traseră coşurile înăuntru şi intrară în salon. Găsindu-l gol trecură mai departe în dormitor cu coşul gol. Erika se schimbase deja într-un costum din tweed, de stradă. Khalifa zăcea complet îmbrăcat pe pat sforăind sonor.

Erika îşi privi ceasul.

— De ce a durat atât? Aţi întârziat două minute. Claude răspunse tărăgănat.

— Am lăsat un răgaz de 5 minute. Somniferele acţionează diferit de la un individ la altul… Acum poţi pleca.

Erika îşi luă ultimile lucruri de toaletă de pe măsuţă şi le puse cu grijă într-o geantă din piele de crocodil, îşi controla fardul şi cu prospeţimea fetei care-şi petrece timpul în aer liber, se îndreptă spre uşă.

La căpătâiul patului existau două geamantane.

— Luăm noi chestiile alea, spuse Claude. Le găseşti la biroul de bagaje de la aeroport.

Erika dădu din cap şi se strecură afară fără să arunce măcar o privire la ultima ei victimă.

Boxerul o privi ieşind cu o expresie de aprobare.

— René a ales-o bine – ţapănă ca o unghie. Claude îşi încovoie umerii săi înguşti.

— O să meargă. Cât e ceasul?

— Suntem exact după program.

Claude ridică capacul coşului şi fostul boxer se duse să-l ridice pe Khalifa. Reuşi pe jumătate, apoi îi dădu drumul.

— E gras al dracului! Ne trebuie ajutor cu ursul ăsta.

— Claude îl ajută, dar şi aşa tot se luptară din greu până reuşiră.

Jos în hol, gardienii lui Khalifa erau complet treji. Cel de lângă lift se uită la ceas, se ridică şi apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic. Evident, cineva la etajele superioare lăsase uşa deschisă. Traversă holul şi o luă în sus pe scări, în acelaşi moment Claude se chinuie să bage unul din coşuri în lift.

Mârâi iritat:

— Idiotule! Dă-mi o mână de ajutor, ce, eu sunt Samson?

Când coşurile fură aşezate în lift, Claude închise uşile şi apăsă butonul. Pe când coborau, gardianul din hol ajunse pe palier şi mergând grăbit pe hol, controla numerele de la apartamente până ajunse la acela al Erikăi. Uimit, se întrebă ce s-o fi întâmplat cu omul postat acolo. Găsind uşa bine încuiată, ezită, apoi se retrase de-a lungul holului.

Jos în pivniţă, alţi oameni îl ajutară pe Claude şi pe tovarăşul său să scoată coşurile din lift şi să le ducă afară

la duba spălătoriei parcată pe alee, la intrarea de serviciu, în timp ce urcau coşurile, Claude privi cu satisfacţie la cei doi arabi tineri care zăceau într-un colţ legaţi la ochi, legaţi bine şi cu căluş în gură. Toţi afară de Claude se urcară în dubă. El rămase jos, închise uşa apoi se urcă în cabină şi demară.

Când ajunse în stradă tocmai începea să se lumineze şi câţiva oameni matinali se îndreptau somnoroşi spre staţia de autobuz.

Merse atent spre Nord, către poalele Alpilor maritimi care străjuiesc întregul ţărm de la Cannes la frontiera italiană de la Ventimiglia şi mai departe. Drumul urca treptat şi pe măsură ce înainta, curbele deveneau mai strânse. Ştiind că nu e urmărit, Claude nu se grăbea. Mergând astfel ajungea la timp.

În Monte Carlo, gardienii înnebuniţi ai lui Khalifa, chemaseră jandarmii şi-l scoaseră pe administrator din pat. Acesta, luă cheia de rezervă şi dădură cu toţii buzna în apartamentul domnişoarei Bannerman. După o cercetare amănunţită şi multă zarvă în franceză şi arabă, stabiliră că nu exista niciun semn c-ar fi fost locuit. Patul fusese dezgolit de lenjeria care acum zăcea în coşul special pentru lenjerie din baie. Toate rafturile, suprafeţele şi sertarele, fuseseră golite de obiecte personale, bufetele, debaralele şi mesele erau goale. Chiar şi scrumierele fuseseră spălate. Mai mult nu exista nicio amprentă. Arăta a ceea ce era: un apartament mobilat nelocuit.

În plus, la întrebările insistente ale ofiţerului însărcinat cu ancheta, administratorul nu fu în stare să aducă nicio lumină referitoare la evenimentele recente.

— În fond ce voiaţi? întrebă el, ridicând din umeri. E adevărat că apartamentul acesta a fost ocupat de domnişoara Bannerman, o tânără din Suedia. Este de asemeni adevărat că a plătit până la sfârşitul săptămânii şi

nu e ceva neobişnuit ca locatarii sezonieri să plece mai devreme sau să ceară o prelungire. E un lucru curent. A plătit cu banii jos, spuse el arătând registrul de chiriaşi ca să-l vadă toţi. Şi în plus, daţi-mi voie, Monsieur, să spun că puţini chiriaşi pleacă lăsând apartamentul într-o stare atât de bună, termină el, incapabil să se abţină, chiar şi sub ochiul de vultur al Legii, satisfacţia lui vizibilă datorându-se economiei pe care o făcea nefiind nevoie să-l mai pregătească pentru închiriere.

Pentru omul Legii, era o afacere alarmantă. Dispariţia unui personaj atât de important de pe pământ Monagaquez implicând oficialităţi consulare şi diplomatice ostile, din state ale căror cetăţeni cheltuiau în ultimul timp mari sume de bani acolo, nu era deloc plăcut. Vor suferi toţi: Valul galben de bani arabi va înceta brusc. Bijutierii, croitorii, restaurantele, hotelurile, Cazinoul, ce vor deveni? Azi îngropat în bani până la genunchi, mâine fără un sfanţ în registrele de încasări. Monte Carlo, refugiul recent al fiilor lui Alah, metresa Mediteranei reintrase iar la cheltuielile modeste ale industriaşilor germani, a fabricanţilor de maşini italieni, bonanza nebuniei, o relicvă a trecutului. Impasibilul ofiţer se cutremură la gândul şedinţei viitoare a Consiliului, patroni şi bancheri avizi de sângele său. Se cutremură la gândul repercusiunilor şi, încă mai rău, a reproşurilor amarnice ce vor curge pe capul lui.

A fi înjurat în arabă, regina tuturor limbilor când e vorba de înjurături şi de proferare de ameninţări de răzbunare, nu e plăcut deloc. Mai ales când ai copilărit în Algeria, înţelegi limba, şi eşti cel vizat. Toată lumea ţipa în acelaşi timp. Şuierau, pufneau, plângeau. Alah era invocat pentru a-l ucide. În astfel de împrejurări era dificil de menţinut demnitatea legii. Lucrurile continuară astfel toată ziua, toată noaptea şi în ziua următoare.

Pacea micului principat era zguduită. Rana era adâncă. Fusese lovit punctul cel mai dureros: balanţa bancară şi carnetul de cecuri. Şi peste asta oamenii se văitau.

* * *

Claude opri în curtea fermei şi se duse repede să deschidă uşa dubei pentru ca oamenii să poată ieşi. Apoi controla coşurile. Ridicând uşor unul dintre capace, se uită repede înăuntru şi apoi îl închise.

— Ia-l pe ăsta şi du-l în bucătărie.

Aşezându-se pe celălalt spuse:

Asta se va trezi „au naturii” pe plaja de la Juan Las Pens cu o durere de cap groaznică.

Oamenii se întoarseră şi se urcară din nou în dubă. Unul dintre ei se uită la cei doi prizonieri, îngrămădiţi în colţul lor.

— Ce facem cu ei?

— Îi abandonam undeva, spuse Claude închizând uşa. Nu dăduse nici cea mai mică atenţie la cele ce se petreceau în casă, nici nu se uitase la ţarcul porcilor care în acel moment era dens populat. Ocupanţii lui obişnuiţi cu mese regulate, nu mai fuseseră hrăniţi de două zile şi protestau gălăgios. Claude nu-i auzi, se urcă în dubă şi pomi.

Blake intră în bucătărie printr-o uşă interioară. Era o cameră mare care arăta că era locuită de oameni simpli de la ţară, cu mijloace modeste. Tăvăria era recentă, exista o sobă de fier cu lemne, de modă veche, o masă grea, dreptunghiulară din lemn la care puteau sta o duzină de oameni şi un amalgam de măsuţe, bufete şi scaune. Podeaua era de piatră şi din tavan atârna un bec electric deasupra mesei. O încăpere primitoare, în mod tradiţional camera în care se stă cel mai mult.

Blake se duse direct la coşul care fusese lăsat în

mijlocul camerei. Scoase vergeaua şi în clipa în care ridică capacul, Abdul Khalifa sări afară ca propulsat de un resort, viteza lui făcându-l şi pe el şi pe Blake să se rostogolească pe podea. Khalifa se luptă orbeşte, izbind, dând cu piciorul, zgâriind, muşcând. Se luptă ca o pisică încolţită. Blake privi la faţa înnebunită la câţiva centimetri deasupra lui, simţi presiunea insuportabilă a degetelor lui pe beregata sa şi aştepta ca ele să se strângă. Vâjâitul din capul său îi spunea că dacă nu face ceva repede, acesta era sfârşitul.

Reuşi să-şi adune picioarele şi împinse cu disperare aruncând greutatea enormă de pe pieptul său. Urmă un „buf înfundat în clipa în care capul arabului se izbi de piciorul mesei care se rupse. Întreaga greutate a mesei se lăsă strivindu-l. Khalifa ţipă, se zvârcoli o clipă ca o insectă prinsă cu acul de-o scândură, apoi rămase nemişcat.

Blake zăcea întins pe podea, gâfâind, cu plămânii în flăcări, cu pulsul bătându-i în urechi iar mintea, o masă străbătută de impulsuri confuze. Îşi pierduse echilibrul. Şocul atacului brusc, lupta acerbă, alungase din el totul în afara instinctului de supravieţuire. Unghiile lui Khalifa lăsaseră urme adânci pe faţa sa, sângele dintr-o zgârietură de pe frunte îi curgea în ochi iar acolo unde nu-l durea, era amorţit. Mintea i se oprise. Zăcea acolo aşteptându-l pe Khahi a, dar acesta nu mai venea. Apoi se pomeni în genunchi, târându-se, căutându-l.

Khalifa zăcea zdrobit sub masă cu ochii larg deschişi, aţintiţi în tavan. Era mort. Blake se simţi brusc foarte obosit. Se lăsă încet pe podea şi adormi înainte ca obrazul său să atingă piatra.

* * *

Blake privi pe fereastră şi văzu că soarele e încă sus deasupra dealurilor. Îşi aranjase tăieturile de pe faţă, pusese câţiva plasturi şi în afară de o oarecare rigiditate a

încheieturilor şi câteva julituri, se simţea bine. Se duse la una din măsuţe, puse un film în aparatul de fotografiat şi-l fixă pe trepied. Apoi fixă bliţul. Când totul fu gata ieşi din casă se duse la ţarc şi legă trepiedul de bârna cea mai de sus a gardului. Simpla vedere a unui om provoacă o adevărată învălmăşeală printre porci. Se îmbrânciră în noroi luptând pentru un loc cât mai aproape de gard, şi când văzură că nu apare niciun fel de mâncare, vierul izbind în scroafe îşi agită colţii urâţi, ca pe nişte cuţite. Blake se întoarse în casă.

Ajuns în bucătărie, aruncă un braţ de lemne în sobă, luă un cuţit ascuţit şi se îndreptă spre masă. Aceasta fusese aşezată la loc sprijinindu-se pe o stivă de cărţi în colţul unde fusese rupt piciorul. Pe ea zăcea corpul lui Khalifa. Blake băgă cuţitul sub una din manşetele pantalonului şi despică cracul până la talie. Când termină corpul era gol şi hainele, inclusiv pantofii, ardeau în sobă.

Blake mai puse un lemn pe foc apoi ridică cadavrul pe umerii săi. Atârna greu şi îi luă ceva timp până reuşi să-l aşeze bine. Apoi îl duse afară în ţarc. Avu dificultăţi mai mari când trebui să-l ridice la înălţimea bârnei celei mai de sus. După ce făcu aceasta, ajusta focarul la aparatul de fotografiat, verifică bliţul, ridică picioarele cadavrului şi-l lăsă să cadă în ţarc.

Hoarda înfometată se îndepărtase şi acum dădea târcoale trocului gol. Vierul fu primul care sesiză prezenţa cadavrului. Poate că mirosul îi era mai ascuţit datorită foamei, în orice caz, animalul uriaş luă act de el. Ridică capul, îşi înfipse labele din faţă în pământ ca un taur înfuriat, se umflă şi cu un mârâit grav, ameninţător şarjă.

Blake încalecă pe gard pozând repede înaintarea lui spre cadavrul din noroi, cu restul cirezii guiţând pe urmele lui.

Blake îndreptă aparatul în jos asupra cadavrului pe

când acesta dispărea sub râturile înfometate. Stătu acolo calm, făcând poze până ce şi ultimul os şi bucăţică de carne fu consumată.

Pentru un musulman, fusese o înmormântare lamentabilă.

Capitolul cinci

Zarva traficului dens răsuna din nou pe străzi şi mulţimile se revărsau în străzile încinse de soare ale oraşului ruinat; pentru că deşi era întâi octombrie vremea caldă de vară încă mai pârjolea plajele turistice acum pustii. Rafturile din prăvălii erau înţesate cu mărfuri şi tarabele din piaţă expuneau o mare abundenţă de fructe şi legume. Negustorii, mulţi în prăvălii de foarte proastă condiţie, făceau un comerţ, gălăgios, dar ravagiile războiului civil erau evidente peste tot. Rar exista câte o stradă fără urme de explozii. Aproape toate clădirile prezentau stricăciuni serioase şi unele dintre cele mai moderne, blocuri cu birouri şi hoteluri din Beirut fuseseră reduse la dărâmături arse. Peste tot însă se vedea efortul de îndepărtare amolozului şi de reconstrucţie. Rămăşiţele clădirilor distruse de obuze erau demolate şi altele se ridicau pe fundaţiile lor. Firmele angajate în demolări şi în vânzări de imobile făceau afaceri fabuloase.

Trupele forţelor arabe de pacificare, în mod ironic, majoritatea fiind soldaţi sirieni care, la un moment dat, îi ajutaseră pe creştinii maroniţi să-i supună pe palestinieni, iar altă dată inversaseră ordinea şi-i sprijiniseră pe palestinieni împotriva mariniţilor, patrulau pe străzi pentru a preveni izbucnirea luptelor care se putea produce oricând, transformându-se în război civil.

Intervenţiile sovietice şi americane în zonă, livrarea de arme către arabi fracţiunilor pe care le favorizau pentru a întreţine tulburările. Inamicul de bază, Israelul, lansa periodic atacuri de pedepsire dincolo de frontiere pentru

a-şi proteja aşezările de lângă graniţă. Grupuri gălăgioase de palestinieni de extremă stângă se luptau pentru a se menţine într-o regiune care nu-i dorea. Creştinii libanezi de dreapta se luptaseră ca şi iordanienii, câţiva ani mai înainte, să-i scoată din ţară. Un gest neglijabil al ONU, ca de obicei prea mic şi prea târziu, încerca în zadar să ţină fracţiunile la distanţă. Lipsa de logică, sau de putere pentru a pune în practica pasiune iraţională, ura acerbă degenerase în conflict armat. Se întâmpla în toată lumea şi apariţia statelor petroliere din Golful Persic care în afară de apropierea lui strategică de Canalul de Suez oferea ceea ce Occidentul industrial avea absolută nevoie – combustibil pentru maşinile lor. În culise nimic nu se schimbase. Ostilitatea îndârjită care costase deja cincisprezece mii de vieţi, ura dintre libanezii de baştină şi oaspeţii lor nepoftiţi mai dăinuia încă ca o durere care se plimbă, dar în ciuda tuturor acestor lucruri, această rasă de comercianţi energici erau pe punctul de a restabili ţara la vechea ei prosperitate. „Elveţia” Orientului Mijlociu îşi reluase afacerile şi dacă un alt război avea s-o doboare, o vor reconstrui din nou. Astfel, cine ar fi ghicit că tânărul poştaş fără griji care se strecura printre maşini pe noul său scuter avea asupra sa în ziua aceea ceva atât de exploziv că în câteva ore repercusiunile sale vor zgudui lumea?

Se produseră unele meandre ciudate. Diverşi oameni dădură glas opiniilor lor şi puseseră paie pe focul controverselor. Pandiţii îşi dădură verdictul, negustorii făcură previziuni: bursele de acţiuni vor fi zguduite, guvernele vor strânge rândurile în faţa ameninţării unui alt război.

Nebănuind toate astea, fericitul poştaş luă o curbă pe bulevardul Khalif El-Lhari, rase marginea unei gropi proaspete de obuz şi dădu buzna în birourile lui PanArab

News, o publicaţie arabă militanta, temporar găzduită în rămăşiţele cârpite ale unui Supermarket. Pachetul era adresat editorului Asaf Barakat, care lucra concentrat la pagina editorială a zilei următoare când plicul ateriza în mapa lui de sosiri.

Barakat, conservator din fire şi dizident politic din convingere, era un gazetar bun. Mai târziu în cursul dimineţii, când răsfoi poşta deschise plicul şi-i goli conţinutul pe masă. Luând una din fotografiile pe care le conţinea, îi aruncă o privire scurtă, făcu gestul de a o arunca, apoi privi din nou. Ochii i se măriră, faţa lui deveni palidă. Fotografia părea că-i arde degetele. îi dădu drumul şi luă o altă fotografie care înfăţişa rămăşiţele unui braţ omenesc devorat de colţii unui imens vier. Barakat căută coşul de hârtii şi vomită.

În cursul zilei, Barakat se duse cu fotografiile la o enclavă palestiniană de pe dealurile de la periferia Beirutului, un loc înţesat cu arme şi sentinele cu mâna pe trăgaci, fotrunirea se ţinu în cartierul general subteran al lui Habib Yasli, liderul uneia dintre cele mai extremiste grupări teroriste care se separase de mai puţin violenta Organizaţie pentru Eliberarea Palestinei condusă de Yasser Arafat. În afară de Barakat mai erau trei: Yasli însuşi, un naţionalist german cu mai multe nume care în acel moment se numea Hans Reichter şi un bancher musulman care fusese obligat de Yasli să contribuie cu mari sume de bani la mişcarea lui.

Yasli stătea la o mică măsuţă examinând o scurtă listă bătută la maşină conţinând trei nume care fuseseră în plicul cu fotografii trimis de Blake şi care în prezent erau trecute de la unul la altul. Ridică capul şi spuse calm.

— Această listă conţine trei nume cunoscute: al meu, al domnului Reichter şi al lui Khalifa pe care nu l-am cunoscut personal... numai după reputaţie, încheie el

încreţindu-şi nasul cu dezgust.

Reichter, un fost avocat cu buze subţiri, ale cărui legături cu teroriştii din grupul Baader – Meinhof erau nedovedite până atunci, era curat îmbrăcat şi fără particularităţi. Nu se deosebea cu nimic de regimentele de funcţionari care sălăşluiesc în birourile guverna mentale din Europa de Nord. Îşi scarpină bărbia albăstrie, se prezentă cu o uşoară înclinare a capului şi îşi reluă cercetarea atentă a fotografiilor. Habib Yasli continuă:

— Se pare că au ales pe cei trei lideri de succes implicaţi acum în lupta de eliberare. Vorbea din convingere, nu din vanitate.

Reichter stătea rigid. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Trecu fotografiile lui Farak care părea că se fereşte de ele.

Yasli se ridică, trăsăturile sale ascuţite de savant erau în dezacord total cu dangarezii prost croiţi.

— Eu n-aş prea lua-o în serios. Pentru a ne găsi, vor trebui să afle întâi adevărata noastră identitate. Numele astea nu înseamnă nimic…

Reichter interveni moale:

— Pe Khalifa l-au identificat…

Farak gemu. Până la urmă tot riscase o privire asupra fotografiilor.

Merse împleticindu-se şi le aruncă pe masă.

— E oribil! ţipă el. Obscen! Nu numai că omoară dar şi profanează. E barbar!

Yasli îi ignoră izbucnirea.

— Te miră? întrebă el întorcându-se spre neamţ. Khalifa după câte înţeleg era un extravertit, îi plăcea să atragă atenţia asupra lui.

Farak stătea murmurând frenetic, ţinând un şir de mărgele de chihlimbar.

— O să ne omoare pe toţi în pat, suspină el. Milostive

Allah cu ce-am greşit?

Ca un învăţător care îşi ceartă elevul, Yasli se întoarse spre el dispreţuitor.

— Numele tău nu e pe listă. Scuteşte-ne de istericalele tale. Se întoarse din nou spre Reichter: întreabă-te pentru cine lucrează. E destul de clar. Spionajul american… a fost un asasinat profesionist. Acum ei cred că ne pot specia făcându-ne să renunţăm la obiectivele noastre sfinte cu acest ultimatum posibil.

Barakat străbătu câtva timp tăcut.

— Ar putea fi un comando de execuţie israelian, sugeră el stânjenit.

Yasli începea să-şi piardă răbdarea.

— Evreii n-ar fi în stare să dea un cadavru porcilor, după cum nici noi n-am fi, spuse el impacientat. E foarte simplu. Ceea ce nu pot face public, americanii fac în secret. Cine alţii ar putea fi? Vor nega, desigur, dar asta n-o să le ajute. De data asta au muşcat mai mult decât pot înghiţi. E cazul să vă mai reamintesc că avem prieteni puternici şi capacitatea de a lovi şi noi?

Se duce la biroul lui şi spuse, concediindu-i:

— Avem şi noi sursele noastre de informaţii şi pot să vă spun că în curând vor da de sursa acestor ameninţări şi de ucigaşii fratelui nostru în sudul Franţei. Numai o organizaţie mare ar avea resursele financiare şi personal calificat pentru a încerca aşa ceva. De aici, îmi dau seama cine sunt ei, spuse Yali întunecat. Ei bine, vom vedea! Avem şi noi prieteni, fonduri şi oameni, o să ne ocupăm de ei.

Se ridică punând capăt întâlnirii cu o fluturare semeaţă a mâinii.

Ceilalţi se ridicară şi ei. Vocea lui Reichter avea o notă dură când spuse:

— Tu poţi să faci ce vrei, noi ne luăm măsurile

noastre. Vreau de asemeni să-ţi reamintesc, adăugă el rece, respingând ceea ce i se păruse a fi o concediere arogantă a lui Yasli, că deşi noi am fost generoşi cu donaţiile noastre şi uneori nu fără riscuri mari pentru noi, v-am ajutat în unele din operaţiunile voastre periculoase, am putea să fim mai rezervaţi în viitor. În plus, aş putea de asemeni să întreb de ce n-ai menţionat nota de subsol de pe listă, continuă el ridicându-se băţos în picioare. Deşi n-au fost nominalizaţi, spunea că toţi supravieţuitorii responsabili de masacrul de la aeroportul din Londra din iulie vor fi… cred că cuvântul folosit este, „exterminaţi”. În încheiere cred că toţi ăştia, oricine ar fi ei, s-au dovedit capabili să ducă la îndeplinire ameninţările. Rămâne de văzut ce poţi face tu pentru a-i opri. Înainte ca liderul terorist să poată spune ceva, Reichter ieşise.

Barakat avea multe de făcut. Povestea ajunsese deja la agenţiile de presă şi trebuia să scoată şi el propria lui ediţie. Ieşi în grabă mormăind o scuză de la uşă.

Micul bancher, neobservând exodul, stătea acolo boscorodind, cu şirul de mărgele, în mână.

Yasli dădu din umeri indiferent şi ridică receptorul. El era un om de acţiune. În fond, crima era meseria lui, ameninţările, pâinea lui zilnică, iar listele morţii, ale lui sau ale altora, era simplă rutină.

Încovrigat ca un sprinter la start, Renway izbucni în clipa în care Roker intră în birou:

— Ştiu ce vrei să-mi spui. Duscharne a fost politicos, dar nu ştie nimic.

Roker arăta obosit.

— Nu numai. Şi-a cerut şi scuze. Ne ajută cu orice îi cerem. Serviciul secret francez e dornic să coopereze.

— Blake n-ar fi putut mişca un deget fără ajutorul lui:

— E-adevărat.

— Dar de ce? Ce câştigă Duscharne?

— Cine ştie? Poate că Blake îi plăteşte bine sau René îi este îndatorat, ca mulţi alţii.

Renway spuse plin de speranţă:

— Poate ne înşelăm, poate să nu fi fost Blake, în fond.

Roker se îndoia.

— E stilul lui, de la un cap la altul. Planul, îndeplinirea lui, locul, finalul. Oraşul a fost trecut prin sită, n-au găsit nimic. Nici măcar un chiştoc de ţigară. Asta necesită organizare şi oameni. Duscharne e implicat, fără discuţie… Ai văzut asta?

Roker desfăcu ediţia de dimineaţă a unui cotidian englezesc pe birou. Un titlu cu litere de o şchioapă acoperea toată pagina întâi:

Om de afaceri arab Asasinat la Nisa!

Renway întoarse pagina să citească articolul de fond: „Victima avea relaţii strânse cu grupuri teroriste. Trei nume pe lista morţii într-o vendetă la scară mondială împotriva grupurilor teroriste. IRA, Armata roşie Japoneză, Tupamaris din Argentina, Baader-Meinhof sunt câteva din cele vizate. USA şi Israelul sunt învinuite în Adunarea Generală ONU”.

La o conferinţă de presă ţinută la Beirut aseară, editorul influentului ziar Pan Arab News, Asaf Barakat a anunţat plângerea ceea ce el a numit „măcelărirea barbară a lui Abdul Khalifa, un milionar, proeminent om politic din Orientul Mijlociu şi viceconsul la Monaco al staţiilor petroliere din Golful Persic. Copleşit de emoţie dl. Barakat a dezvăluit presei adunate în grabă că primise un teanc de fotografii oribile, prin poştă, prezentând părţi dezmembrate dintr-un corp omenesc, dovedit a fi al lui Khalifa mâncat de porci. Aceste fotografii au fost distribuite ziariştilor care au afirmat cu toţii că sunt îngroziţi de imaginile inumane pe care ele le ofereau.

Apoi dl. Barakat a împărţit copii ale unei liste a

morţii cu numele a trei revoluţionari pretinşi a fi activ implicaţi în atacuri teroriste recente sau acuzaţi a sprijini financiar pe cei responsabili. Editorul a prezentat apoi o scrisoare de la asasinii necunoscuţi, un ultimatum, arătând clar că ceilalţi doi de pe listă vor avea o soartă similară sau mai rea până ce terorismul va fi scos în afara legii în toată lumea iar reprezentanţii lui exterminaţi din ordinul tuturor guvernelor reprezentate la ONU.

În cursul zilei de azi, un purtător de cuvânt al poliţiei franceze din Nisa a anunţat brusca dispariţie a victimei, adăugând că autorităţile au lansat o urmărire la scară naţională până va fi găsită. Când a fost întrebat despre afirmaţiile editorului libanez „vorbitorul a spus că nu va face niciun comentariu până când poliţia franceză nu va avea ocazia să examineze probele domnului Barakat. El a spus că nu se vor mai da comunicate privind dispariţia lui Abdul Khalifa până nu se va afla unde este.

Un diplomat arab din Londra, refuzând să-şi dea numele, a anunţat după ascultarea emisiunii de noapte a postului de radio Beirut că dacă afirmaţiile domnului B arakat sunt adevărate, o astfel de moarte va declanşa o larga nelinişte în lumea musulmană până când ucigaşii nu vor fi găsiţi şi aduşi în faţa justiţiei.

O sursă informată din Beirut a anunţat de asemeni că Lista morţii făcea menţiune la masacrul din vara trecută de la aeroportul Heathrow spunând că toţi cei care au luat parte, vor fi ucişi”.

Renway mârâi şi puse ziarul la o parte, exclamând:

— Toate sunt la fel în dimineaţa asta. Mi-ajunge cu detaşarea asta britanică. Stătu o clipă pe gânduri apoi întrebă: de unde putea să ia B lake banii necesari finanţării unei astfel de operaţii?

— Cine ştie? E posibil să-i fi aranjat Linderman ceva. E stilul lui. La prima privire aş zice că de la vreuna din

marile companii petroliere. Sunt afectate de tulburările teroriştilor mai ales în Libia şi Irak, şi să nu uităm că saudiţii şi celelalte state din Golf sunt şi ele afectate. Dar, ar putea fi şi alţii. Linderman are multe legături sus-puse, e în branşa lui, nu?

Renway rămase gânditor, rumegând cuvintele lui Roker. O făcea ca un câine care trage de un os prea mare, gravitând în jurul ferestrei lui preferate.

— Arabii să finanţeze uciderea unuia din liderii lor? Nu înţeleg. Mai ales acum. Situaţia e destul de delicată acolo, de ce să clatini barca?

Roker îşi apără punctul de vedere, chiar dacă era zadarnic.

— Ca mulţi oameni de acolo, sunt sătui de extremişti. N-ai văzut ce-au făcut sirienii palestinienilor?

— Raportul venit de la Centru nu confirmă asta. Lipscomb şi White nu neagă să-l fi întâlnit pe Blake dar amândoi susţin că n-a ieşit nimic din asta… Ei ar fi dorit, desigur… Linderman i-a făcut probabil alte aranjamente.

Roker se ridică.

— În fond, despre ce discutăm? Nu există fapte reale, facem doar speculaţii. Centrul va decide ce e de făcut.

— Mă tem că au şi făcut-o, spuse Renway, întorcându-se fără niciun chef la scaunul său. Deschise un sertar, scoase o hârtie atent împăturită şi i-o dădu lui Roker.

— Asta mi-a fost trimisă din biroul cifrului exact înainte de sosirea ta.

Se uitară unul în ochii celuilalt. Roker nu se uitase, dar intuiţia şi expresia muncită de pe faţa celuilalt îi spusese destule în legătură cu conţinutul ei. O despături încet. Directiva, cu toate documentele de genul ăsta de la Centru era brutal de scurtă şi la obiect. Aceasta conţinea un singur cuvânt: „Eliminaţi-l”.

Roker rămase cu privirea pe ziar. Era prea vechi în Agenţie pentru a nu fi surprins de ceva şi se aşteptase la ceva de genul ăsta. Dar să vadă scris clar, negru pe alb un ordin de executare a unui prieten de încredere, mai mult încă, a unuia dintre cei mai valoroşi oameni din Agenţie, era mai mult decât putea înghiţi. Trebui să facă un efort deosebit pentru a întreba:

— Pe cine ai să însărcinezi cu asta? întrebă el ridicând ochii.

Renway spuse cu vocea gâtuită:

— Pe tine, Jim, nu am pe altul în momentul ăsta. Roker împături hârtia, o aruncă uşor în coşul de gunoi şi se îndreptă spre uşă. Găsi clanţa şi cu o încetineală calculată o răsuci. Apoi spuse fără să ridice vocea:

— Clubul n-are decât să se ducă la dracu'. Ca şi Mafia, trimite un prieten să omoare un prieten… pentru că nimeni nu s-ar putea apropia atât de mult de el. Din clipa asta m-am retras. Şi încă ceva: pot să înceapă cu dezinformarea când vor ei – sunt la dispoziţia lor.

Pe când ieşea, Renway alergă după el în hol. Era un om hotărât.

* * *

Omul însărcinat cu transmiterea ordinelor din subsolul clădirii, unul din numeroşii experţi din acel departament, ştia probabil tot atât de multe despre arta uciderii ca şi omologul său din complexul Lubianka din Moscova. De vârstă incertă, omul purta un costum de stradă, amintindu-i lui Roker că era weekend.

— Am tot ce-ţi trebuie, se lăudă el, în funcţie de natura misiunii şi, desigur, de preferinţele individuale. Ridică un tub de pastă de dinţi.

— Ăsta de exemplu, e foarte simplă. O pui în bagajul sau în dulapul din baie. Le producem în kituri cu toate mărcile cunoscute. Se spală pe dinţi şi după un minut ori

două e mort. Frumuseţea este că-i dă timp să se clătească în gură înainte de a cădea. Greu de găsit urme chiar şi în laborator.

Omul are o forţă obişnuită, gândi Roker, dar ochii cafenii, de ogar care priveşte cu jind în speranţa unui vânat, îl trădează.

— Apoi mai e şi asta. O chestie nouă.

Ridică un instrument cam de mărimea unei seringi hipodermice, dar cu o suprafaţă plată, rotundă în loc de ac.

— Nu se vând, dar astea sunt perforate cu găuri microscopice. Principiul e fermecător de simplu. O aşezi pe orice porţiune a pielii, faţă, gât, mână, apoi apeşi pistonul şi otrava trece prin pori. Nimic altceva decât o variantă mai compactă a instrumentului folosit astăzi la inoculări.

Roker avu un impuls brusc de a izbi cu ceva tare capul acolo unde rânjea, dar prea târziu. Expertul se ridicase în picioare şi acum deschidea sertarul unuia din multele dulapuri care umpleau camera. Scoase o valiză lungă de piele cu miros de ulei de Casmoline şi trase fermoarul cu o grijă afectuoasă, dezvăluind părţile componente ale unei carabine de mare precizie cu telescop. Fiecare piesă stătea înfundată în compartimentul ei de catifea. Roker se îndepărtă. Mai mult ca orice – poate pentru că-i era atât de familiar – aceasta simboliza natura oribilă a misiunii lui. Ieşi afară.

Sus, aştepta Renway ca şi toţi ceilalţi din clădire. Era nerăbdător să plece. Promisese să-i ducă pe copii cu maşina la Surrey pentru o plimbare în natură. Roker nu mai bătu la uşă. Intră trântind uşa după el.

— Probabil c-am înnebunit că m-am lăsat convins, zbierăel. Dar acum nu mai vreau. Gata. Iisuse Christoase, drept cine mă iei?

— Un om de nădejde al Agenţiei, spuse Renway, ascunzându-şi nerăbdarea. Apoi înţelegător, adăuga: ia loc,

Jim, aşa n-o să ajungem nicăieri.

— Roker era pe punctul de a izbucni, dar simţind că celălalt îl priveşte cu simpatie se calmă şi se aşează pe un scaun.

— Priveşti lucrurile altfel, începu Renway blând. Dacă tu ai fi Centrul şi Blake ar lua-o razna, ce-ai face? Cineva trebuie să facă ceva. Ai citit ziarele, ai urmărit emisiunea la TV, ai ascultat la radio, nu-i nevoie să-ţi spun în ce-am intrat. Chiar şi fără dovezi, suntem acuzaţi de toate, inclusiv de recesiune, şi dacă se află vreodată că unul din ai noştri e răspunzător de asta, oamenii vor crede. Dacă ştii alt mod de a-l opri pe Blake fără a-l omorî, sunt dispus să ascult.

— Ceea ce vrei să spui de fapt este, spuse Roker sărind din scaun, următorul lucru: vrem să ucidem un om pe simpla speculaţie de a fi scandalizat opinia publică arabă şi amândoi ştim de ce avem nevoie de blestematul lor de petrol!

Renway consimţi fără voie:

— E şi asta, sigur.

Roker se lupta cu propria lui fire.

— Asta-i totul!

— Ascultă Jim… începu Renway fără convingere, dar

Roker i-o tăie scurt.

— Umblă în haite, câini turbaţi, trăgând în aerogări, mitraliind oameni nevinovaţi iar noi suntem cu mâinile legate pentru că trebuie să-i menajăm. Opinia publică arabă, rahat!

Petrolul arab! Ce bandă de ipocriţi! Renway ridică mâinile împăciuitor:

— Liniştеşte-te. Trebuie să ieşim cumva din belea. De ce crezi că te-am ales pe tine? Pentru că s-ar putea să te asculte. Blake, o fi având el multe defecte, dar tâmpit nu e. Ştie în ce situaţie suntem… Un embargo asupra petrolului

ar putea duce ţara de râpă. Ar pica exact în mâna ruşilor.

— Merită încercat, admise Roker cu îndoială. Renway se lumină la faţă.

— Fă asta, Jim. Poalei convingi să renunţe. Roker îşi arătă din nou disperarea:

— Dar de ce eu?

— Ştii bine de ce. Mai bine ca mine, mai bine ca Centrul. Repet: pentru că nimeni nu s-ar putea apropia de el.

Roker rămase cu capul plecat, cu ochii strâns închişi.

— O să-şi dea seama imediat ce mă vede. Ridică privirea cu ochii sclipind de furie. E limpede.

Renway nu răspunse direct, conştient că Roker avea dreptate. Blake o să-şi dea seama. Aşa este. Era o şansă la o mie să fie altfel.

Sunt de acord, cu excepţia unui lucru – va trebui făcut deliberat. Dacă-l poţi convinge că eşti de partea lui…

Roker râse amar.

— Să fim serioşi! Ştii foarte bine că da. Şi tu şi toţi din Agenţie. Ne-am săturat să-i tot ştergem la fund pe toţi nebunii care-şi închipuie că luptă peruru o cauză demnă de a ucide în numele ei. Şi cine o încasează? întotdeauna vreun nevinovat care din întâmplare îi stă în cale. Blake are multe merite şi toată lumea o ştie.

Renway porni într-un nou tur al ferestrelor.

— Multe, admise el. Acum 10 – 20 de ani, aş fi fost de acord cu tine, dar timpurile s-au schimbat. Privitorii la stele sunt cei care conduc lumea acum, şi ăştia sunt peste tot, chiar şi în Biroul Oval al Preşedintelui. Lasă-i să facă ce vor, să se poarte ca nişte sălbatici, să ucidă, şi „progresiştii” vor căpăta o scuză. Am devenit o rasă de brute analfabete şi numim asta „Societatea Permisibilă”.

Roker nu se mişcă. Continuă să stea în aceeaşi poziţie, cu capul plecat şi ochii închişi.

Renway continuă:

— Nu putem schimba lucrurile. Cel puţin pentru moment. Va trebui să se ajungă la lucruri mult mai grave înainte ca cineva să se ridice şi să spună: Gata! Ajunge! Şi atunci se va instaura fascismul. Gheaţa e foarte subţire. Ce poziţie luăm faţă de oameni ca aceia care i-au omorât fiica lui Blake şi mai trăiesc încă într-o ţară liberă? „Vigilenţii" nu mai există. Dacă ne supunem dictaturii lor, vom mărşălui încolonaţi, bătând cizma. E prea târziu să ne întrebăm cum am ajuns aici, dar nu atât de târziu pentru a face ceea ce a făcut Blake. Renway se întoarse la biroul său şi continuă:

— E simplu. Suntem profesionişti. Facem ceea ce ni se cere. Adevărul este că Blake, ca şi teroriştii, a luat legea în propriile lui mâini, punându-şi propria ţară într-o poziţie extrem de delicată. Dacă nu-l găsim înaintea lor, inamicii noştri vor triumfa… Eşti de acord, Jim?

— Ce pot să mai spun? suspină Roker.

Intuiţia lui fusese corectă. Alegerea căzuse asupra lui.

— Restul îl cunoşti. Nu suntem dispuşi să mai acceptăm niciun fel de embargo asupra petrolului şi asta ar putea duce la ceva foarte grav în acest moment de expansiune militară sovietică.

Roker se ridică în picioare. Tensiunea din ultimele zile săpase cute adânci în jurul ochilor lui. Renway nu ştia totul. Blake era doar una dintre problemele lui. Mai avea şi altele, de ordin intim.

— Când plouă, apoi toarnă, nu glumă! gemu el.

Se înşela însă. Treaba lui Renway – şi se pricepea să şi-o facă – era tocmai aceasta: să ştie tot ce se întâmplă în viaţa intimă a oamenilor săi. Prea puţine erau lucrurile pe care nu le afla.

— Transmiteţi salutările mele lui Edith, spuse el.

* * *

Edith Roker era o femeie frumoasă. Spre deosebire de multe femei din categoria asta, avea un farmec cald şi o comportare prietenoasă care te captiva. Chiar şi cei care abia o cunoşteau îşi dădeau seama că purtarea ei era neprefăcută şi datorită acestui lucru nu pierduse niciodată un prieten. Era un fenomen rar într-o epocă care produce femei agresive, dominatoare. Blândă, delicată, confesoara tuturor, avea un singur defect: se măritase cu cine nu trebuia.

În ceea ce-l priveşte, Jim Roker o adora, după cum şi ea îl iubea, dar exista ceva între ei care nu mergea. Aveau puţine lucruri în comun. Lui Edith îi plăceau oamenii, îi plăcea să fie printre oameni, era încântată să se întâlnească cu prietenii vechi. îi plăcea să fie veselă, adora teatrul şi baletul, era o cititoare avidă a celor mai buni autori şi a cronicilor dense duminicale, şi mergea regulat la expoziţiile de pictură. Era o parte vitală a ei.

Jim Roker pe de altă parte, era un ins solitar, introvertit, care-i preţuia pe cei câţiva prieteni vechi, de încredere, dar căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să o şteargă singur la pescuit pentru câteva zile. Oamenii mulţi îl incomodau, n-avea încredere în intelectuali şi în alţii care „admirau arta”. În tinereţe, se afirmase în trei sporturi atât în liceu cât şi la universitate şi chiar şi în Anglia, unde nu există fotbal american, devenise un suporter al ragby-ului. Nu se dăduse în vânt după citit şi în afară de un film sau un serial poliţist la televiziune când n-avea ce face, suferea în tăcere, când Edith îl ţâra pe la vreun concert sau teatru.

Era destul de ciudat că niciunul din ei nu se gândise vreodată la divorţ. Se întâmplase abia acum. Nu era nimic dramatic. O simplă despărţire de drumuri până când

ajunseseră în faza de a nu mai avea ce-şi spune unul altuia.

Edith n-avea nici cea mai vagă idee despre ce făcea soţul ei în slujba guvernului. Ştia că e un fel de expert agricol care în ultimii ani lucrase mult în colaborare cu UNES CO – în comisia alimentară – în ţările subdezvoltate, în timpul deselor lui absenţe se gândea la el, dar şi atunci, se simţea mai puţin vinovată când era plecat şi ea era liberă să facă ce doreşte.

Aceasta fiind situaţia dintre Roker şi soţia lui, era surprinzător cât de mult îl afectase înţelegerea acestui lucru. Amândoi regretau. Nu exista nimeni între ei, niciun „alt bărbat" sau „altă femeie". Pur şi simplu ajunseseră la capătul drumului. Nu exista nimic care să-i lege unul de altul „nici măcar copii. După optsprezece ani de căsătorie erau ca doi străini.

Astfel stăteau lucrurile când Roker primise ordin de la Renway să-l ucidă pe Blake. Plecând de la ambasadă şi trecând prin Grosvenor Square, realiză că era o zi neobişnuit de frumoasă. Lucrurile căpătau un contur ireal, chiar şi un lucru atât de obişnuit ca un pieton mergând pe stradă. Roker îşi amintea exact cum arăta acesta, chiar şi culoarea şosetelor lui; şi tăcerile, exact acolo în mijlocul traficului asurzitor, erau insuportabile.

Era ca un om cu dopuri de cauciuc în urechi. Edith îl aştepta cu obişnuitul ei Martini (sec şi cu două măsline) când intră în camera de zi.

O ciupi uşor de obraz şi se trânti pe sofa, sleit.

— Dumnezeule, sunt praf!

Edith Roker se aşează în fotoliul opus. Rochia ei era simplă, dar ca toate rochiile ei, îi veneau perfect. Roker găsi că era o plăcere să stea şi să se uite la ea.

— Ai avut o zi grea dragă? întrebă ea, blând.

În ultimul timp adoptaseră această manieră. De fapt nu ridicau niciodată vocea. De când erau căsătoriţi nu se

certaseră niciodată. Acum, mai mult ca oricând, ca patinatorii pe gheaţă subţire, se mişcau cu grijă.

Roker îşi bău paharul de Martini şi anunţă laconic:

— Trebuie să plec din nou într-una din deplasările alea…

Vocea lui nu trăda nimic din sentimentele sale. Edith dădu din cap.

— Te ajut la bagaje.

— Edith?

— Da?

— Te iubesc?

— Ştiu.

Cuvinte. Căutări patetice a doua fiinţe rătăcite. De ce era oare atât de greu de spus? De ce nu puteau să-şi ia inima în dinţi şi să spună ceea ce era de spus? Cum se poate transpune în cuvinte sfârşitul miilor de zile şi nopţi de afecţiune sinceră, de tandreţe şi duioşie? Nu se poate. Oamenii bâjbâie în întuneric, spunându-şi că într-un fel sau altul totul va ieşi la lumină în cele din urmă.

— Jane Renway m-a sunat azi după-amiază, spuse ea. Vrea să stau la ei două săptămâni. Au mehiriat o vilă în Cornwall. E la cinci minute de unul din acele golfuleţe minunate.

Edith îi umplu din nou paharul.

— Şi te duci? Edith dădu din cap.

— Mi-ar prinde bine să ies puţin din oraş. Vino. Ţi-am pregătit ceva bun pentru cină.

Cuvinte? da, dar cu alt sens. „Aceasta este un rămas bun” spuneau ele. „Şi n-ai să mă găseşti aici când te întorci. Amândoi o ştim. Nu a intervenit nicio altă persoană. Ne iubim, dar ne despărţim. împreună trăim doar pe jumătate. Nu e vina nimănui. Am făcut tot ce-am putut. Dacă rămânem împreună o să murim. „Asta era ceea ce voiau să spună cuvintele.

* * *

Edith îl duse cu maşina la Heathrow aşa cum făcuse de fiecare dată, şi când el trecu dincolo în sala de plecare, se duse sus pe terasă de unde putea să-l mai vadă odată când se apropia de avion, sau când urca în autobuzul care-l ducea la avion. Întotdeauna făcuse asta, acea ultimă imagine era importantă pentru amândoi. El ştia exact unde s-o caute cu privirea. Edith se aşeza întotdeauna în acelaşi loc.

Era o nebunie. Iată-l pe el, cu întreaga viaţă ruinata, făcând un ultim semn de rămas bun femeii pe care o iubea şi apoi plecând să-şi ucidă prietenul.

Se opri la piciorul scărilor care duceau spre uşa avionului şi se întoarse pentru a o vedea făcând semne disperate pe terasa îndepărtată.

În clipa aceea se întrebă dacă o să se mai revadă vreodată.

Capitolul şase

Era aproape ora două când Blake plăti taxiul şi porni pe jos pe un drum pustiu ce ducea în sus pe dealurile de deasupra Nisei. După zece minute îl găsi pe Duscharne în maşina parcată la marginea drumului, cu luminile stinse şi bine ascunsă în dosul unor pomi, la locul stabilit pentru întâlnire. Blake se aşează pe locul din faţă lângă René care îl privi prost dispus.

— Am lucruri mai bune de făcut, mârâi francezul, decât să te aştept la miezul nopţii în nu ştiu ce loc.

Blake rămase tăcut. Scoase în schimb o sticlă de Calvados, o destupă şi i-o înmâna.

— Bea cât mai e caldă. Prea mult aer proaspăt îi ia aroma.

René explodă.

— Ticălosule! Te primesc frumos, mă dau peste cap să-ţi procur ce-ţi trebuie, îţi cer un preţ rezonabil pentru

folosirea oamenilor mei şi în îmi umpli ograda de rahat!

— Dacă tu n-ai nevoie, am eu, spuse Blake smulgându-i sticla şi ducând-o la gură.

— Canalie, zbieră René, luându-i sticla din mână. Ai fost de acord. Fără cadavre. Mincinosule!

— Succes, amice, spuse Blake, în timp ce René înghiţea băutura aspră.

Era într-o dispoziţie bună. Brusc îşi aminti.

— Care cadavre? Sau, ca să fiu mai precis, care cadavru?

Francezul tresări în scaun, abia stăpânindu-şi furia.

— Fotografiile alea, ăsta-i cadavrul. Chiar în acest moment e pe pagina întâi a tuturor ziarelor din Franţa. Am şi fost chemat la Paris. Acolo să te ţiu Cum o să explic eu asta? Spune tu, trădătorule!

Blake îi puse un braţ drăgăstos pe după umeri.

— Cât se poate de simplu. Spui da, există fotografii, dar scrie pe cocină că ea aparţine unei ferme din Alpii Maritimi sau chiar din Franţa? Mai spune-le că erau trei oameni în garda de corp, dintre care unul n-a văzut nimic altceva decât pe fostul lui şef şi pe fata zisă Erika, înainte de a adormi. Ceilalţi doi n-au văzut nimic după ce l-am lăsat pe Khalifa şi pe fată la uşa apartamentului. S-au trezit câteva ore mai târziu legaţi la ochi, cu căluş în gură, fără ca măcar să ştie unde sunt până în clipa în care au fost zvârliţi dintr-o camionetă undeva, pe o plajă. Şi până când unul din ei a avut prezenţa de spirit să-şi smulgă legătura de la ochi, maşina se pierduse în mijlocul traficului. Pe scurt, niciunul n-a văzut nimic, aşa că voilà, conchise Blake pocnind din degete. Unde s-a produs? în Spania, Italia, Elveţia sau Anglia? Nu se poate şti.

René însă nu se îndulci.

— Şi cum rămâne cu titlurile alea din ziare, redactorul ăla de actualităţi din Beirut şi lista morţii, pe

care o are, scrisoarea aia amenințătoare, cum să le explic eu toate astea?

— Cu o bună ridicare din umeri. Tot ceea ce se știe este că cineva l-a umflat pe Khalifa din apartamentul prietenei sale și că a dispărut chiar și ea. Ai făcut singurul lucru care stătea cu putință, ai acoperit zona cu cercetași și ai cerut poliției din Monaco să-i chestioneze pe cei din garda corporală. Sunt doar câteva mile de la Monte Carlo la granița italiană, oricine poate lămuri unde a ajuns Khalifa – iar fotografiile, ei bine, nimeni n-a reușit încă să identifice victima din ele. Așa că fruntea sus bătrâne și zii Adieu.

— Încotro, de data asta? întrebă René ranchiunos, învăluit încă în ceea ce spusese Blake.

— Ai fost vreodată în India?

— O dată. Și mi-a fost de ajuns. Îmi plac vacile dar nu atunci când umblă brambura pe străzi.

René se simțea mult mai bine acum. Parisul n-avea nicio dovadă sigură, putea doar să suspecteze ceva, dar, în fond, suspiciunea în meseria asta era un ingredient permanent.

— S-ar putea să stau o zi, două, la Bombay apoi să plec la Agra și să arunc o privire la Taj Mahal.

René nu-și ascunse ușurarea.

— Cine-i nefericitul care-o säte aștepte la avion de data asta?

— Un alt vechi amic, spuse Blake. Nu cred că-l cunoști. René își scutură capul lui mare cu emfază.

— Nici nu cred c-aș dori.

Răsuci cheia în contact și porni în marșarier pentru a ieși în șosea.

* * *

Iuri larabin era un om greu de satisfăcut. Meticulozitatea îl făcea să acorde mare importanță

înfăţişării sale. Veşmintele lui superb croite erau făcute de un croitor din Savile Row din Londra, lenjeria, la Roma iar pantofii la Gucci din Florenţa. Venind dintr-o altă epocă, s-ar fi simţit mai bine pe vremea ţarilor trăind în stilul lejer al aristocraţiei din secolul nouăsprezece. Într-o oarecare măsură, hedonist, regreta în secret aspectele puritane ale vieţii din Rusia sovietică.

Dar aşa cum se întâmplă deseori, exista şi o altă latură a caracterului său. Paradoxal, larabin era unul dintre cei care credeau, care susţineau cu adevărat etica marxistă, un pragmatic. Aparent, consul general sovietic la B ombay, el era de fapt omologul lui Blake la Secretariatul Informaţiilor din Departamentul Securităţii Interne (K.G.B.), general-locotenent şi şef suprem al activităţilor K.G.B, de pe subcontinentul indian.

Prânzul excelent abia consumat îl făcuse să se afle într-o dispoziţie foarte bună pe când cobora treptele vechii clădiri în stil victorian care adăpostea consulatul şi se urca pe bancheta din spate a spaţioasei limuzini a ambasadei.

Numult după aceea, când vehiculul opri la un semafor, uşa maşinii se deschise brusc şi Blake sări înăuntru aşezându-se lângă rusul stupefiat.

— Arăţi minunat, Iuri, spuse Blake rânjind, e clar că mâncărurile indiene îţi priese.

larabin se aplecă grăbit şi închise geamul care-l despărţea de şofer, apoi lăsându-se pe spate mârâi:

— Ai înnebunit? Aşa în văzul tuturor? Dacă mă vede cineva cu tine?

Blake se delecta.

— N-ai grijă, am fost deja văzuţi prietene. Şoferul ăsta al tău nu-i orb deloc.

Iarabin se trase înapoi ca cineva care se fereşte de o lovitură.

— Nu e nici surd, aşa că vorbeşte mai încet. Există şi

alte metode, cum ar fi cutiile poştale conspirative, s-au n-ai auzit de ele? sfârşi el obosit.

Blake aruncă o privire lui Iarabin şi se pomeni fixând spatele larg al şoferului. Buna lui dispoziţie se revărsă din nou.

— Cine e, Iuri, Brejnev deghizat sau altul la fel de important? Să nu-mi spui că-i mai mare în grad, deşi n-ar fi prima oară – îl împunse cu cotul în coaste – te supraveghează, nu? Cui îi trimite rapoartele, ţie?

Iarabin ridică o mână ofensat. Îşi păstra stilul, chiar şi atunci când se enerva.

— Gata! Şi răspunsul la indiferent ce doreşti, e nu!

— Asta-i foarte neplăcut Iuri. Am avut totdeauna o părere bună despre tine, deşi suntem în tabere opuse, cum spune lumea. Să zicem c-am vrut doar să te văd. Eşti o adevărată mângâiere pentru ochi îndureraţi. De ce să-mi stric plăcerea apelând la căsuţa poştală?

— Pentru că e mai sigură, răspunse Iarabin prudent, cu ochii ţintă la ceafa de taur a şoferului.

Blake pocni din limbă mustrător.

— Iuri, cum ai putut să faci lucrul ăla îngrozitor? Iarabin zâmbi puţin dispreţuitor.

— Nu-l învăţa pe bunicul tău cum să sugă ouăle. Blake se recunoscu înfrânt.

— Scuză-mă. Uitasem. Eşti mai în vârstă.

— Cu cincisprezece ani, să nu uiţi asta.

Iarabin îşi recapătă puţin din buna lui dispoziţie.

Limuzina ajunsese pe Ocean D vire, un bulevard lat cu palmieri pe mijloc, de-a lungul mării. Începuseră să apară vile luxoase şi din când în când câte o casă în stil victorian într-un decor potrivit.

— Indienii îi zic „Colierul reginii”. Mie îmi aminteşte de Golful Napole, observă rusul, visător privind apa prin geamul maşinii şi oferindu-i lui Blake un trabuc pe care

acesta îl refuză.

Iuri suspină, amintindu-i lui Blake de cineva din Rajul britanic pe vremea când culoarea dominantă pe harta lumii era cea roşie. Iarabin era una din persoanele care îi făceau plăcere.

— Ultima oară când te-am văzut, continuă Iuri, erai la Capii. Hotelul ăla de pe vârful dealului… îmi scapă numele.

— „Vezuviul”, articula Blake, întorcându-se cu gândul la Monica şi la cele câteva zile furate cu ani în urmă, bucuria ei de neînchipuit când făcea pe ghidul, o dusese să vadă vila lui Axei Munte.

— „Vezuviul” reluă Iarabin ca un ecou. Ce uituc sunt. Mă gândeam la priveliştea asupra Golfului Napole, una dintre cele mai frumoase din lume.

Încetinind la o intersecţie, maşina începu să urce panta lină spre „Dealul Liniştii”, un loc sacru înconjurat de un zid înalt de piatră. Aici era locul unde Parsi, una din numeroasele secte religioase din India, îşi depuneau morţii.

Nu existau morminte sau mausolée, nici cimitire pentru că Parsii nu-i îngropau. Existau nişte turnuri înalte asemănătoare fortăreţelor medievale al căror acoperiş era din grătare de fier. Când murea cineva, corpul era dus sus, acoperit cu flori şi întins pe grătar. Era un ritual antic, şi de asemeni practic, pentru că uniturii, acele maşini de salubrizare, cu aripi mari, se adunau imediat şi când nu mai rămâneau decât oasele, ele cădeau prin grilaj.

Atât Blake cât şi Iarabin cunoşteau India şi erau familiarizaţi cu acest obicei.

— Un loc potrivit pentru mica noastră afacere, spuse Blake. Hai să luăm o gură de aer.

Iarabin nu păru amuzat. îi ceru şoferului să oprească la intrare şi să aştepte, apoi ieşi cu Blake.

Înăuntru nu mai era nimeni cu excepţia unui grup

funerar de două persoane. Când ajunseră pe culmea dealului, Iarabin se opri pentru a-şi şterge fruntea asudată cu o batistă de mătase muiată în apă de colonie.

— Şi acum, Sam, spune ce vrei? zise el întunecat.

— Un serviciu.

— Doamne, ce insolenţă! Ai obrăznicia de a sări în maşina mea, pe o stradă aglomerată unde te poate vedea jumătate din Bombay şi acum vrei să-mi ceri un serviciu. Să te ajute Sfântul, pentru că eu sigur n-am s-o fac.

Se întoarse să plece, dar Blake îl reţinu.

— Fii atent scumpule, e a doua oară că-l invoci pe Dumnezeu. Dacă nu eşti atent, vei fi târât în faţa tribunalului ateilor din bătrâna Lubianka.

Tremurând de furie, rusul, izbucni din nou.

— Aş putea să pun pe cineva să te împuşte! Se opriseră lângă o bancă. Blake se aşează.

— Nici nu mă îndoiesc. Ai putea de asemenea să m-adormi, să mă legi pe o targă şi să mă expediezi cu avionul la Moscova. Aş dispărea pentru totdeauna. Dacă n-ai fi deja erou al Uniunii Sovietice, cu siguranţă c-ai face-o.

Blake părea plictisit. Iarabin se grăbi să aprobe.

— Să nu crezi că nu m-am gândit. Curiozitatea îl făcu să se aşeze alături de Blake.

— Eşti puţin în întârziere, moşule. Am luat deja în considerare una din ofertele firmei tale, şi găsind-o al naibii de greu de respins…

Iarabin privi în lături dezgustat. Blake găsi că are o faţă distinsă deşi cam aspră de anii de activitate şi de o prelungită şedere într-una din închisorile lui Stalin pentru îndrăzneala de a supravieţui Războiului civil din Spania. Iarabin nu fusese singur. Chiar şi un personaj exaltat ca Iulius Kádár, primul ministru al Ungariei, suferise aceeaşi soartă. După ce ordonase personal oamenilor să lupte în Spania, micul mareşal, îl condamnase la întoarcere pentru

crima de a se fi „expus materialismului decadent occidental”.

— N-ar fi mai bine dacă n-aş mai exista? spuse Blake. Ai scăpa de mine pentru totdeauna şi ai fi la adăpost de orice griji. Un gând foarte plăcut.

Iarabin începea să-şi deplângă soarta.» Unii dintre noi au şi sentimente. Uneori îşi amintesc de micile servicii făcute în trecut…

— Uneori… dar nu acum, nu Iuri? spuse Blake zâmbind.

— Poate şi acum, articula Iarabin cu greutate. Promisiunile făcute în domeniul lor de activitate erau un lux periculos pe care puţini şi-l puteau permite.

— Hai, Iuri, dă-i drumu’, n-ai să mori. Iarabin ridică o mână foarte îngrijită.

— Pentru Dumnezeu, nu vrei să taci puţin, să mă laşi să reflectez?

Blake îşi luă o expresie umilă.

— Scuză-mă.

Rusul rămase pierdut în gânduri. Dădu roată băncii apoi se aşeză din nou.

— Sună cam aşa, începu el. Dacă nu fac ce-mi ceri, va exista o scrisoare, nu? adresată cuiva din minister, la Moscova, aducându-i la cunoştinţă unele depuneri bancare neautorizate în Elveţia. Corectează-mă dacă greşesc.

Blake îi făcu pe plac.

— Numere de conturi, ca să fiu mai precis, îi aminti el.

— Ai lucrat bine ca de obicei, suspină Iarabin. Un lucru duce la altul şi mă voi găsi în faţa batalionului de execuţie al Departamentului.

Iarabin păru îmbătrânit cu câţiva ani în zece minute.

Faţa lui roşie căpătă o culoare pământie, nesănătoasă, ca a unui bolnav în stadiul terminal. Blake se

hotărî să fie înţelegător.

— Ai de ales. Nu-i nevoie să se termine astfel. Iarabin clătină din cap cu o anumită tristeţe.

— Aici greşeşti. N-am de ales. M-am hotărât în clipa în care am citit în ziare despre moartea fiicei tale. Mi-am zis că dacă apelezi la mine să te ajut, am s-o fac. Nu c-aş fi crezut vreodată că-i să… dar cine te mai poate ajuta acum? Eşti un proscris. Toate serviciile de spionaj îţi vor pielea, inclusiv al vostru. Ai comis un păcat de neiertat, ai răsturnat căruţa cu mere. N-o să ţi-o ierte. Şi au dreptate.

Se ridicaseră amândoi în picioare şi stăteau faţă-n faţă înfruntându-se ca doi duşmani. Paloarea dispăruse de pe faţa lui Iarabin, nu mai era bătrânul obosit. Cuvintele se rostogoleau din gura lui ca nişte scântei, rânjetul îi dezvelea gingiile deasupra dinţilor puşi.

— Urâtă treabă, chestia aia din Franţa. Să hrăneşti porcii cu un prea-credincios musulman! Asta nu se uită uşor.

Izbucnirea lui Iarabin căzuse pe pământ sterp. Pe Blake nu-l impresiona asta. Nici măcar nu se învrednici să nege.

— Dar, ai să mă ajuţi insistă el. Nu-ţi face griji în privinţa scrisorii. Am s-o distrug în faţa unuia din propriii tăi martori. Ai cuvântul meu.

Iarabin făcu un gest nerăbdător cu ambele mâini.

— Am spus deja c-am să te ajut!

— Bine. Foarte bine. Blake «îl apucă de mână şi i-o strânse.

— Dacă erai la teatru ridicai sala în picioare. Eşti un mare actor. Preţ de o clipă aproape că te-am crezut.

— Şantajist nenorocit ce eşti! îi aruncă Iarabin clocotind din nou de furie.

Blake îl cuprinse prieteneşte pe după umăr.

— Ferm şi la obiect. Faci progrese cu analiza. În

curând vei face şi dragoste pe englezeşte.

Iarabin se desprinse şi porni în jos pe deal. Blake îl urmă.

— O ultimă chestiune Iuri, îl avertiză el. Dacă mi se întâmplă ceva, scrisoarea va fi trimisă sigur. În propriul tău interes, ar fi bine să nu-mi se întâmple nimic. Ar fi chiar prudent să pui una sau două din gorilele tale computerizate să aibă grijă să nu pic în vreo cursă… Şi acum în legătură cu acel mic serviciu…

Iuri, cu buzele strânse se opri din mers bombănind:

— În fine, despre ce e vorba? Ce doreşti?

Pe care din traficanţii de aur din zonă îi cunoşti?

— Pe cei mai importanţi, bineînţeles.

— Normal, nu te încurci cu plevuşcă.

Iarabin rămase cu încăpăţânarea la obiect, ignorând complimentul.

— De ce?

— Caut pe cineva. Ştiu că se ocupă cu contrabanda de aur. Blake chicoti: Nu fi atât de îngrijorat, moşule. Nu e de aici din parohia ta, e din Europa – trebuie să aibă omul lui pe aici, pe undeva.

— Numele acestei persoane?

— Tocmai asta vreau să aflu: Omul ăsta trebuie să-l cunoască.

Iarabin îl gratifică cu un zâmbet neîncrezător.

— Să nu-mi spui că scap numai cu atât, că ai făcut atâta drum numai pentru asta? Ce mai vrei, în afară de un braţ sau un picior?

Blake îşi desfăcu braţele ca şi când lucrul ar fi fost prea mărunt pentru a fi menţionat.

— Un paşaport sau două şi nişte recomandări false. Marfă a ntâia, din aceea pe care numai voi ruşii o faceţi.

Iarabin rânji.

— Şi ai voştri sunt destul de buni la asta.

— Da, dar eu sunt aici şi ei acolo. Şi aşa cum mi-ai amintit chiar tu fără menajamente, pentru moment sunt persoana non-grata pentru foştii mei colegi.

Iarabin stătea în aşteptare.

— Nimic altceva?

— Asta mi-e crucea. Iarabin făcu o grimasă.

— Piatra aia? spuse el dând din cap. Foarte bine. Şi pentru atâta vei arde scrisoarea?

— Da.

Iarabin se decise.

Există un indian numit Dilip Patel care îmi face unele mici servicii din timp în timp.

— Demn de încredere?

Iarabin dădu din umeri expresiv.

— Se ştie că face servicii similare omologilor noştri din alte ambasade din oraş.

— Un agent dublu? Iarabin îşi arătă dispreţul.

— Nu e un profesionist.

— Iar noi detestăm amatorii.

— Uneori sunt utili. Blake deveni interesat

— Ce învârteşte?

Iuri făcu o strâmbătură.

— Îşi vâră nasul în toate. Blake râse.

— Un capitalist! Nu-i de mirare că-ţi displace.

— Are legături sigure în toată Europa şi Orientul Mijlociu. Nu văd altul mai bine plasat în acest moment, să te ajute în planurile tale.

Strălucirea dimineţii lui Blake se stinse brusc.

— Şi care sunt planurile mele, Iuri? Nu-mi dau seama să ţi le fi dezvăluit.

Iuri chicoti.

— Ei lasă, lasă scumpule, citim şi noi ziarele, ce naiba. Eşti pe prima pagină în toate ziarele, începând de săptămâna trecută, deşi încă nu te-au identificat. Am de

asemenea şi rapoartele agenţilor mei. Credeai că ţi-am pierdut şi noi urma?

Blake se decise.

— Dilip Patel, ai zis?

— Îl găseşti în cartea de telefon. Am să-l anunţ că vei lua legătura cu el.

Rusul ezită, apoi continuă:

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi dau câteva detalii înainte de a-l întâlni. Am să-ţi trimit unul din băieţii mei la hotel.

— La care hotel, Iuri? întrebă Blake, amuzat. Iarabin ignoră aluzia.

— Ai tras la vreun hotel? Blake scutură din cap.

— N-am avut timp. Am venit întâi la tine.

— Bun. Cunosc exact hotelul care-ţi trebuie. Vei fi bine tratat acolo.

Buna dispoziţie a lui Blake îi reveni complet, dimineaţa îşi recapitula zâmbetul ei vesel.

— De către departamentul de gospodărire al K.G.B.-ului, vrei să zici?

Îşi reluară coborâşul, ignorând păsările mari ce se aşezau în vârful unuia din turnurile funerare Parseiste.

* * *

Ca mai toate locurile de acest fel de la est de Suez, strada gemea de lume. Negustori ambulanţi, artizani şi hoţi îşi exercitau îndeletnicirile milenare, toţi porniţi pe afaceri sau profituri şi unanimi în adorarea lui Mamon, marele zeu al aurului.

Derbedeii se înşirau pe marginea străzilor ca vrăbiile. Marii Magdalene îşi expuneau fără ruşine marfa, discuţii aprinse între vânzător şi cumpărător, bărbi grizonante în jurul meselor de cafea, femei veştejite aruncându-şi epitete obscene una alteia. Era o scenă familiară ce se repeta zilnic de la Souks-i din Africa de Nord până la malurile

Eufratului şi chiar mai departe.

Un astfel de loc e şi bazarul din Bombay şi Blake se simţea bine aici. Îi plăceau mulţimile pentru acelaşi motiv pentru care urmăritorii le detestă. E uşor să pierzi un om pe o stradă aglomerată.

Trattoria lui Luigi, trecea prin acea fază de prosperitate care face ca încasările să crească şi numele proprietarului să apară în rubrica mondenă a ziarelor. De la independenţă, chiar şi cei mai înverşunaţi critici ai vechiului regim britanic, lăudau în gura mare, manierele şi eticheta londoneză. Ziarul de limbă engleză Bombay Times se bucura de mare trecere în rândul cititorilor, mai ales a celor bogaţi şi influenţi. Era din nou la modă să fii britanic şi acest lucru se vedea cel mai bine în pagina mondenă. Oamenilor le plăcea să ţină pasul cu cei ce se numeau Jones, tot atât de mult la Bombay cât şi la

Cheltenham înaintea revoluţiei socialiste britanice. Elita oraşului se înghesuia să fie văzută şi să vadă, şi coada obişnuită a clienţilor pentru reţinerea unei mese, dispuşi să plătească preţuri exorbitante pentru orice mâncare, vin ordinar şi şansa de a se zgâi la steaua de cinema favorită în cel mai recent local, restaurantul străinilor, era din ce în ce mai mare.

Blake îşi croi drum printre mesele aglomerate în urma chelnerului încruntat, remarcând absenţa culorii locale. Nu era niciun afiş cu Tay Mahal şi în afara câtorva doamne în sari-uri, nimic nu-i amintea că se află în India. Chelnerul îl conduse în camera retrasă exclusiv rezervată pentru VIP? invitându-l într-o boxă spaţioasă de colţ şi se retrase.

— A, domnul Blake! Fiţi bine venit. Sunt Dilip Patil. Vă rog, luaţi loc.

Vocea îi era specifică şcolilor publice englezeşti, faţa rotundă, strângerea de mână moale şi umedă. Blake se

aşează pe scaunul opus indianului.

— Şi foarte punctual. E una dintre virtuţile dumneavoastră creştine pe care noi hinduşii o găsim atât de greu de adoptat.

Îşi flutură degetele şi în clipa următoare apăru un chelner cu un meniu de mărimea unui afiş.

— Vă recomand friptură de miel, o specialitate napolitană, cred. Dar mai întâi o băutură.

*) V.I.P. Persoane foarte importante (N.T.)

Blake simţi că-i displace omul. Satisfacţia de sine poate fi periculoasă pentru că e întotdeauna însoţită de o tendinţă de a vorbi prea mult.

Patel, radiind de voie bună, se aplecă înainte conspirativ.

— Prietenul nostru rus, şopti el, a fost foarte explicit. Trebuie să-ţi dau tot concursul.

— Spune-mi ceva despre filiera aurului, ceru Blâke, intrând în subiect.

Fără alte încurajări Patel îşi linse buzele şi se avântă:

— E o îndeletnicire antică, începută probabil de fenicieni şi continuată până azi neschimbată.

Un chelner purtând băuturile, îşi făcu brusc apariţia şi tot astfel dispăru. Blake nu atinse paharul. Fidel cuvântului dat, Iarabin îi trimisese pe unul din oamenii săi care-l informase pe deplin indicându-i că Patel era exact omul de care avea nevoie. Era un ticălos care nu-şi făcea niciun scrupul din a ucide pe cei care îi barau calea, şi pornind de la nimic, devenise în zece ani unul dintre vârfuri, controlând totul, de la prostituţie până la docuri, un fel de mafie de unul singur. Avea politicieni pe statul lui de plată şi monopolizase bandele de contrabandişti, inclusiv comerţul cu aur. Nimic nu se mişca fără aprobarea lui.

Patel era regele guzganilor.

— În zilele noastre, continuă el, aurul se exportă legal din Elveţia la Dubai în Golful Persic şi e luat de acolo de un „Dhow” * care operează pe coasta Oceanului din porturi ca Muscat şi Ras al Had şi apoi mai departe peste Marea Arabiei spre ţărmul nostru vestic. Aceste ambarcaţiuni sunt propulsate de motoare puternice care pot depăşi cu uşurinţă cele mai bune vedete rapide ale pazei astfel că nu-i nicio problemă s-ajungă în porturile noastre. Mai departe e relativ simplu.

Patel îşi desfăcu braţele expresiv şi continuă:

— Marfa e încărcată pe mijloace de transport obişnuite şi ajunsă în Bombay, e vândută pe piaţă.

Când sosi mâncarea, Blake ciuguli doar, apoi se opri. Patel mâncă ca un englez, masticând încet cu gura închisă. Manierele lui erau impecabile.

— Fascinant, aprobă Blake. Te întâlneşti vreodată personal cu vreunul din ei? Cu cei care controlează aceste operaţiuni în Europa, vreau să zic.

Ochii indianului se fixară asupra oaspetelui ca nişte oglinzi negre. Se opri chiar şi din mâncat.

— Din când în când, dar rar cu cei din vârf... În principiu, ei lasă detaliile pe mâna intermediarilor, în majoritate arabi.

Blake se lăsă pe spate şi privi prin cameră. Asta nu-mi place” îşi spuse el după o clipă de tăcere.

— Încerc să-l găsesc pe unul din aceştia, să-i aflu adevărata identitate, cum operează şi de unde.

Fără a-şi lua o clipă ochii de la Blake, Patel se şterse la gură cu grijă, cu şerveţelul.

— Există mai mulţi din categoria asta. Un portughez care lucra din Goa dar nu cred că te interesează pentru că se află de vreo doi ani într-un azil.

puţin. Petrecu chiar câteva clipe amuzându-se de artistele locale care-l înconjurau din toate părţile camerei.

— Foarte atractivă nu credeţi?

— Cum?

Expresia era cunoscută, o văzuse pe faţa tuturor proxeneţilor pe care-i întâlnise.

— Damele, rânji Patel.

— A, ele?

— Vă place vreuna în mod special? Aş putea să vă prezint.

Blake îşi aminti de stăpânul unui bordel din Malta pe care-l întâlnise cândva în La Voletta. Abordarea fusese identică.

— Altă dată, când voi avea dispoziţie, răspunse el zâmbind. Acum am altceva în minte.

În timpul unui desert copios pe care Blake îl refuză, indianul reveni la subiect

— Pentru a şti cum trebuie abordat acest om şi – încă şi mai greu, pentru a-i afla vizuina şi a-l putea cunoaşte… va fi nevoie de unele bonificaţii.

— De ce să nu câştigăm timp şi să-mi spui singur unde este? insistă Blake inocent.

— Dragă domnule, pot să vă asigur că dacă unii dintre cei mai apropiaţi colegi ai săi l-ar vedea pe stradă nu l-ar cunoaşte. E doar o voce la telefon, scrisorile sunt semnate de contabili, chiar şi cecurile care vin tocmai din San Francisco şi Hong Kong. N-am dat niciodată ochii cu el şi până azi nu ştiu s-o fi făcut cineva. S-ar putea să nici nu existe, ar putea fi un grup. Patel dădu din umeri. E greu de identificat.

Blake străbătuse jumătate din glob pentru a-l întâlni pe acest indian care l-ar putea conduce la un om ce se ascundea probabil prin locurile de unde pornise. E nevoie de un anumit gen de răbdare pentru a urmări oameni. Trebuie să stai zile întregi într-o maşină parcată, sau ascuns în cadrul unei uşi pe vreme rea aşteptând ca cineva

să iasă dintr-o casă „dar se poate face” îşi spuse Blake cu încăpăţânare.

Chelnerul aduse o cană mare cu cafea şi pahare de coniac. Blake acceptă să fie servit şi el. Patel exclamă vesel:

— Cea mai bună cafea pe care aţi gustat-o vreodată. Iar coniacul e delicios. Din propria mea rezervă.

— Vorbeai de bonificaţii?

— Recomandări, dragă domnule, care pot fi uşor verificate, ceva ca o scrisoare de credit pentru o sumă impresionantă, să zicem, două milioane şi jumătate de dolari americani. Nici măcar Hans Reichter n-ar strâmba din nas la asta.

— Hans Reichter?

Patel avu un zâmbet condescendent.

— Omul pe care-l căutaţi. Numele lui nu înseamnă nimic. E unul din multele pe care le foloseşte, ca şi paşapoartele. Nimeni nu-i cunoaşte adevăratul nume.

Ca majoritatea oamenilor, Blake nu suporta să fie patronat, cu atât mai puţin de un gangster provincial, dar reuşi să-şi menţină vocea şi expresia feţei neschimbate.

Reichter era ca o umbră. Nefiind niciodată arestat sau reţinut pentru cercetări, autorităţile nu reuşiseră să-l identifice încă. Mai rău era faptul că nu figura nici în dosarele Agenţiei. Prin intermediul unor fragmente de zvonuri şi legende, se bănuia că avea un fundament legal, că era adânc implicat în terorismul internaţional, că avea mijloace financiare considerabile, că negociase cu importatori europeni cumpărarea de zahăr şi tutun din Cuba, finanţase grupări extremiste în Orientul mijlociu şi în sfârşit, că era creierul financiar al grupului terorist Baader-Meinhof. Se mai spunea de asemeni că investea sume mari de bani acumulaţi printr-o serie de spargeri la bănci şi răpiri de oameni bogaţi, pe piaţa aurului din

Bombay unde profiturile erau enorme. Blake nu avea de ales. Era tot ce ştia până atunci. Zvonurile şi legendele îl făcuseră să vină în India pentru că aici era locul unde se făceau marile tranzacţii cu aur. Numai timpul avea să spună dacă sau nu acest Hans Reichter era omul pe care-l căuta. Dar Blake era obişnuit să urmărească chiar şi indicii neînsemnate. În multe împrejurări pornise urmărirea fără niciun indiciu, pe o simplă mtuiţie. De data asta avea măcar un nume, chiar dacă era unul fals.

— Şi ceea ce e mai important, această scrisoare de credit trebuie emisă de o bancă de reputaţie recunoscută împreună cu o scrisoare personală din partea mea, spuse Patel modest, care să poată fi verificată prin telex sau telefon, şi care să vă recomande ca reprezentantul meu personal într-o tranzacţie implicând una din companiile mele şi pe domnul Reichter. Scrisoarea v-o dau acum, împreună cu un paşaport. Le veţi găsi în valiza diplomat.

— Valiza?

…Epe banchetă lângă dvs. Puteţi s-o luaţi împreună cu conţinutul ei şi cu complimentele mele. Patel îi făcu cu ochiul.

Blake îl privi fix, imaginându-şi strâmbăturile lui Linderman dacă ar fi fost de faţă să le vadă. Patel sigur văzuse prea multe filme de spionaj.

— Mulţumesc, spuse el. Şi scrisoarea de credit? Patel nu-şi mai încăpea în piele.

— Cred că aceasta o veţi primi de la unul din asociaţii noştri când ajungeţi la Geneva.

Blake se hotărî să-şi ia un pic revanşa. Indianul îl patronase destul.

— Înţeleg. Vrei să spui Iarabin, de la consulatul rus, spuse el cu o voce atât de tare încât îi făcu pe câţiva clienţi să întoarcă capul spre ei.

Bărbia lui Patel începu să tremure de spaimă.

— Vă rog, fără nume! Ne punem viaţa în pericol! Ca un copil prins cu degetele în borcanul de dulceaţă, Patel privea neliniştit spre masa cea mai apropiată. îi cunoaşteţi pe ruşi!

Blake încuviinţă solemn din cap:

— Îi cunosc foarte bine. Patel scânci:

— Vă rog, nu aşa tare. Un om în situaţia dvs…

— Vrei să spui un agent secret?

Iatei îşi duse palmele la urechi.

— Vă rog, amintiţi-vă unde suntem!

— În cel mai popular restaurant din Bombay. Nu puteai alege un loc mai frecventat pentru o conversaţie ultrasecretă, continuă Blake aruncându-i un zâmbet amabil care însă se şterse rapid de pe faţa lui. Patel pierdu orice interes pentru cafeaua şi coniacul rafinat.

— Scrisoarea aia de credit trebuie să fie autentică dacă e să-mi fie de vreun folos, sfârşi Blake sec, privind în jur. După cum se aşteptase, ceilalţi erau prea cufundaţi în conversaţie pentru a le da vreo atenţie.

Patel izbucni furios:

— Va fi, dacă domnia voastră sau Herr Reichter nu veţi încerca s-o faceţi bani. Puteţi fi sigur, aici vocea i se frânse într-o şoaptă tremurată, că ruşii vor transmite băncii lor, instrucţiunile de rigoare pentru a împiedica aceasta.

Sfâşiat între furie şi teamă, indianul stătea agitându-se pe scaun ca cineva a cărui băşică era gata să plesnească.

— Bineînţeles că Ivan îşi ia întotdeauna măsuri de precauţie, admise Blake. Dar pe mine mă interesează banii, scopul fiind acela de a-l convinge pe Herr Reichter, sau oricine ar fi el, că sunt autentic, nu?

Patel reuşi să dea din cap. Blake radia de bunăvoinţă.

— Bun. Acum paşaportul. Pe ce nume e făcut? Patel

se lăsă pe spate.

— S-a făcut cam cald aici, gemu el. Paşaportul? Ah, da, e pe numele Philips Barnes. Lucrează pentru mine la Dubhai şi va dispare un timp, până se termină treaba.

— E englez?

— American, ceea ce e perfect. Paşaportul însuşi e un duplicat al originalului.

— Nu cred că mai e cazul să te întreb cine l-a făcut. Ivan e priceput. Poate falsifica orice, replică Blake ridicând din nou vocea.

Patel se cutremură:

— Vă rog…

— Aşa… Ce spuneam? Am început să uit. Ah, da, spusesem de Ivan. Poţi să-mi spui ceva despre tipul ăsta, Barnes? Ce vârstă are?

— Cam aceeaşi vârstă, suspină Patel, revenindu-şi întrucâtva.

— Adică?

— Puţin peste cincizeci, cred.

— Mersi. Am ceva mai mult dar nu contează. A mai fost în Europa pentru afacerile tale?

Patel clătină din cap:

— Nu niciodată.

Blake îl chestiona mai departe:

— Ar putea Reichter sau vreunul din asociaţii lui să-l recunoască?

— Credeţi că v-aş cere să-i luaţi locul dac-ar fi aşa? întrebă Patel scurt.

Începea să regrete că acceptase să se vadă cu acest american sâcâitor.

— Niciunul din ei nu vizitează Dubhai. Partea lor de tranzacţie se termină în momentul în care aurul e plecat spre Europa.

— Ai o fotografie a lui Barnes?

— Bineînţeles, spuse indianul, radios. Crezi c-aş uita un lucru atât de important? Am băgat-o în paşaport plus o scurtă descriere a familiei, şcolarizării şi altele. E de ajuns?

— Am să văd eu după ce o citesc. Trebuie să ştiu totul despre el: ce mănâncă, cu cine se culcă, unde s-a născut, unde a crescut, unde a urmat şcoala, cine-i sunt părinţii; are nevastă, copii, e fericit în căsătorie? Pe scurt, dacă urmează să mă dau drept Philip Barnes în faţa unui om atât de abil şi necruţător ca Hans Reichter, trebuie să mă vâr exact în pielea lui. Trebuie să ştiu tot. Nota dumitale conţine aceste date?

Patel se foia pe scaun.

— După câte îmi dau seama, nu, răspunse Blake în locul lui. Deci, du-te acasă acum şi scrie toate astea.

— Am să mă străduiesc.

— Chiar mai mult. Dacă nu poţi, mai bine spune-mi de acum.

— Ba pot. Nu-i nicio problemă.

— Bun. Trimite-mi-o la hotel mâine dimineaţă la prima oră.

Blake îl studie ca pe o probă de laborator într-un vas de sticlă.

— Cât vrei pentru toate astea?

Lupta între teamă, furie şi lăcomie pe faţa aceea împlinită fu dârză, dar scurtă. Se produse o transformare vizibilă. Patel anunţă, cu un aer de oboseală:

— Serviciile mele nu sunt ieftine, d-le Blake.

— Cât?

— Cheltuielile mele vor fi considerabile. D-l Barnes va trebui compensat cât timp stă ascuns; mai sunt şi celelalte aranjamente.

— Cât?

Patel ridică mâinile.

— Vă rog, nu ridicaţi vocea! Cincizeci de mii de dolari. Gheaţă.

Blake clătină din cap.

— Douăzeci. Am şi eu bugetul meu, nu pot da mai mult Patel începu să protesteze, apoi văzând expresia de pe

faţa lui Blake, se decise.

— Asta va acoperi cheltuielile dumitale şi va compensa mai mult decât convenabil serviciile pe care mi le faci, corect?

Blake se aplecă spre el pentru a fi mai aproape, coborând vocea.

— În plus, prietenul nostru Ivan are mijloace de convingere şi cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun, m-ar putea ajuta mult dacă-mi tragi clapa.

Ochii lui Patel străluceau ca două monede proaspăt ieşite de la monetărie.

— Am zis bani gheaţă, spuse el, răguşit.

— Aşa e, spuse Blake, dând din cap şi luând valiza pe care Patel o pusese pe scaunul de alături şi ieşi din boxă.

Patel strigă:

— Banii! Acum!

Cu e expresie luminoasă şi dulce pe faţă, Blake replică inocent:

— Ştiu. E pe scaunul de lângă tine un mic pachet cu bilete de o mie de dolari. Douăzeci, ca să fiu mai exact.

Patel privi în direcţia scaunului şi ochii aproape că-i ieşiră din orbite când văzu banii. îi băgă repede în buzunar şi când ridică din nou privirea, Blake era plecat.

* * *

„Cutia poştală” pentru Linderman, din Bombay se afla într-un mare magazin de bijuterii situat la începutul străzii Ocean Drive. Blake ajunse acolo mult după ora de închidere. O luă grăbit pe aleea care ducea spre intrare şi

sună la uşă. Micul hindus, Saranjit Singh, care îi făcu loc să poată trece, era o fiinţă paşnică care vorbea cu o voce stridentă şi-şi ţinea mâinile împreunate într-o atitudine de rugă permanentă.

Blake mormăi parola obişnuită şi-l urmă în camera bogat mobilată folosită pentru a primi vizitatori importanţi. Înclinându-se ceremonios, Saranjit întreba:

— Dorinţa dumneavoastră Sir?

— Cât de repede puteţi face să ajungă un mesaj la New York?

— Dacă e urgent, diseară Sir.

Blake îi înmâna un scurt mesaj codificat, cerând referinţe despre Hans Reichter.

— E urgent. Când aş putea să am răspunsul? Zâmbetul micului Saranjit era blând.

— Dacă ceea ce cereţi e uşor de aflat, spuse el, ca un ciripit în flaut şi ţinând cont de distanţă, Sir, mâine. Dacă nu, în câteva zile. Sunt bine organizaţi, dar verificările durează, mai ales dacă implică surse de informare străine.

Micul indian se înclină din nou şi arătând că întâlnirea se terminase, îi făcu semn lui Blake să-l urmeze spre uşa Imorala.:

* * *

Hotelul Rubicon, o hardughie dărăpănata cu două etaje era vis-à-vis şi găzduia mai ales muncitori din casta inferioară de la Căile ferate Anglo-indiene. Blake intră, traversă holul pustiu şi se strecură în sus pe scări. Toată lumea dormea, inclusiv recepţionerul.

Ajuns sus, o luă pe un coridor întunecos şi se apleca pentru a descuia uşa camerei. Se răsuci brusc, pe călcâie în clipa în care cineva aprinse lumina, şi se găsi faţă-n faţă cu vechiul său coleg Roker, care stătea nemişcat ca o natură moartă, privindu-l din celălalt capăt al holului ţinând în mână o puşcă cu ţeava îndreptată spre el. În

spatele lui Roker se vedea silueta mătăhăloasă a şoferului lui Iuri Iarabin, şi a altor doi inşi dintre care unul, cu un pistol automat ieşi în faţă.

Oi: *q*… a *la f*: *m*: *t* Re… ker e… x: …orî ţeava armei, Blake văzu pistolul apăsat pe ceafa acestuia. Se îndrepta spre el, luă puşca şi împinse bolţul înapoi. Arma era goală.

— Bravo, Jim, fără gloanţe. Haios mod de a merge la vânătoare, nu?

Blake îşi mută privirea spre şoferul lui Iarabin.

— Bună treabă, spuse el dând din cap.

Se uită apoi la ceilalţi doi ale căror haine prost croite trădau magazia de efecte a K.G.B-ului din Moscova.

— Foarte bine, adăugă el. Mai sunt şi alţii?

— Mai sunt vreo doi spuse unul ridicând din umeri.

— Vă deranjează dacă-l invit pe el înăuntru, pentru o clipă?

Şoferul lui Iarabin luă arma din mâna lui Roker cu o smucitură scurtă, profesionistă.

— Nu-l ţine prea mult. Ăştia devin nervoşi când cineva îi ţine peste program, spuse el cu umor neaşteptat.

Roker îl urmă pe Blake în cameră, oarecum stânjenit şi închise uşa.

— Voiam doar să stăm de vorbă. Arma era doar o manevră pentru cazul când nu voiai să m-asculţi. De unde au răsărit ăştia?

Blake se aruncă pe pat.

— Habar n-am.

Roker se aşeză pe marginea palului.

Iarabin nu riscă niciodată. Vrei să-ţi spun eu?

— Dă-i drumul, spuse Blake obosit. Mai ţinea încă în mână geanta lui Patel. O aruncă pe scaunul din apropiere.

— Indiferent cu ce-l ai la mână, moartea ta nu i-ar aduce scăparea. Joci tare. Îl compătimesc.

Roker rămase gânditor, apoi adăugă: N-are de ales,

trebuie să te menţină în viaţă.

Blake bătu o pernă, o ridică de pe barele de alamă de la capul patului de modă veche şi puse capul pe ea.

— Centrul vrea să mă elimine. Renway te-a însărcinat pe tine cu treaba asta, iar mai lăsat-o moale. Când o să afle, te-ai ras. O viaţă grea şi până la urmă nici măcar o pensie. Te-ai tâmpit aşa deodată?

— Ţi-am mai spus, voiam să stăm de vorbă. Blake se ridică leneş.

— Nimic n-o să mă oprească, ştii foarte bine. Pierzi timpul.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva şi pe urmă plec.

Blake făcu un gest de oboseală invitându-l să continue:

— E miza ta.

— Nu mai e vorba de Janis, Sam. Cu asta s-a terminat. Orice ai face n-ai s-o mai poţi învia. Dar acum e prea târziu să te opreşti. Trebuie să-ţi dovedeşti ţie însuţi că acolo unde alţii au eşuat, tu ai reuşit.

Blake aprobă.

— Îndepărtarea gunoiului. Sunt bun la asta.

— Nimic altceva?

— Nimic.

— Chiar dacă pierdem?

Blake n-avu nevoie să-şi controleze emoţiile. Izvorul lor era secat demult.

— De ce să complicăm ceea ce e atât de simplu? întrebă *e*\ moale. Trag apa la W.C. Şi toată lumea începe să se agite, gândindu-se la consecinţe. Le e frică la toţi că o să sparg dovleacul. Eşti răzbunat atunci când omori pe insul care ţi-a violat nevasta sau te-a jefuit. Nu mai e la modă.

Roker se ridică şi se duse la fereastră. Pe stradă câţiva oameni se învârteau în jurul unui felinar anemic, dar

erau prea departe pentru a-şi da seama dacă erau ai lui sau ai lui Iarabin. Se întoarse spre Blake.

— Depinde cum priveşti lucrurile Sam. Pentru un sărăntoc, aşezat pe o podea murdară, trăind din ajutoarele UNESCO oamenii ăia sunt eroi. Poţi să-i omori pe toţi trei ăia de pe listă şi nu vei rezolva nimic. Tot ceea ce vei obţine este să-i răneşti chiar pe aceia pe care încerci să-i ajuţi.

Blake râse:

— Aşa e spuse el tărăgănat, timp de câteva săptămâni comuniştii vor cânta din nou placa aia veche a lor la ONU şi nimeni n-o să facă nimic afară de mine! Restul nu e decât rahat.

Roker ştia că n-are rost să continue, dar încă nu isprăvise.

— Nu-ţi pasă dacă ai să mori sau nu, aşa-i?

Ochii fostului coleg erau roşii de nesomn şi slăbise mult. Se vedea deja clar cât îl costă.

— Nu, spuse Blake.

— Nu eşti cu nimic mai prejos decât cei pe care încerci să-i ucizi.

Blake izbucni furios.

— Eu nu omor eleve nevinovate.

— Ai face-o dacă ar sta în calea uneia din victimele tale. Blake sări din pat.

— Să te ia dracu’. Ieşi afară! Roker nu se clinti.

— Ai face-o, sau n-ai face-o?

Roker simţi că dacă Blake ar fi avut în acel moment o armă la îndemână, l-ar fi omorât. îl împinse până la limită şi, în mod ciudat nu-i păsa. Atât era de disperat.

Blake se dezumflă calmându-se şi se reîntoarse la pat.

Roker reluă firul.

— Poate că tu n-ai face-o, poate că te-ai abţine şi ai

încerca alte căi.

— Oricum îţi mulţumesc pentru asta.

— Data viitoare când ne vom întâlni, va trebui să trag.

— Ştiu.

— Mai lucrez încă pentru Agenţie, Sam. – îhî.

— Ca toţi ceilalţi, execut ordinele.

— Normal.

— Am spus ce-aveam de spus.

Era mai mult o scuză decât exprimarea unui fapt.

Blake dădu din cap. Niciodată, din momentul acela de la aeroport când singura lui fiică îi murise în braţe, nu se mai simţea atât de singur.

Roker ajunse la uşă şi o deschise încet.

— Deci, aşa rămâne, încheie el obosit.

Blake trebuia să spună ceva, orice care ar fi putut să-l reţină. Avea nevoie de prezenţa vechiului său prieten.

— Jim!

Roker se întoarse plin de speranţă.

— Te-ai răzgândit?

— Ce mai face Edith?

— M-ai omorât cu întrebarea asta în miezul nopţii, într-o cameră de hotel de mâna a şaptea din Bombay. Ultima oară când am văzut-o era bine. De ce?

— Am auzit zvonuri că vreţi să vă despărţiţi, spuse Blake cu simpatie. E drăguţă. Toată lumea o place.

Roker îl privi cu o bănuială bruscă.

— De ce încerci să măreţii, Sam. Vrei să câştigi timp? Blakë se îmbujora.

— Nu fi prost!

Înţelegând că Blake voia doar să stea de vorbă, Roker îşi îndulci tonul.

— Să nu-mi spui că suferi de singurătate, articula el, mai mult surprins decât ironic. Tu, Blake?

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Blake.

— Nepotrivit moment pentru a discuta chestiuni personale, gândi Roker cu voce tare. Întotdeauna ai fost imprevizibil. Respiră adânc şi îşi reluă locul la capul patului lui Blake. Ce să-ţi spun? Am ajuns la o răscruce, asta-i tot.

— O mai iubeşti?

Roker simţi brusc un nod în gât. Dădu din cap.

— Şi ea te mai iubeşte?

— Da, spuse Roker, nefericit.

— Sun-o Jim. Promite-mi. Asta n-are nimic de-a face cu treburile noastre.

Blake se pomeni pledând pentru că brusc simţi că fericirea lui Roker îl interesa foarte mult.

— Crezi c-o s-ajute la ceva?

— S-ar putea. Nu te mulţumi cu un refuz. Dacă nu reuşeşti mai încearcă.

Roker păru că-şi recapătă speranţa.

— Să ştii c-am s-o fac! strigă el. Blake râse.

— Acum ia-o din loc. Vreau să-nchid puţin ochii. Pentru a doua oară Roker se îndreptă spre uşă.

— Să fii politicos cu ciolovecii de-afară, îl sfătui Blake cufundat deja într-un somn adânc.

După trecerea anilor, ori de câte ori Roker îşi amintea de această întâlnire, se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă ea decurgea altfel. Da, Blake era imprevizibil. Mai mult decât oricare din cei pe care-i cunoscuse.

* * *

Jim Roker nu dormise de 36 de ore, dar adrenalina umilinţei şi eşecului îl ţineau treaz. Trântit într-un fotoliu din biroul cifrului de la ambasadă, n-avea niciun chef să asculte croncănitul celor de genul lui Renway. Nu prezentă niciun fel de scuze. Replicile lui ca răspuns la sarcasmul

muşcător al lui Renway, făceau ca toată vina să cadă asupra lui însuşi. În final, clocotind de furie, Renway trântise telefonul.

Roker îi ceru operatorului, stânjenit, să părăsească camera. Agenţia stabilise ca telefoanele venite din teren să fie înregistrate pentru a preveni diferenţele de opinie asupra convorbirii, aşa că se aşeză mai bine pentru a asculta înregistrarea. Vocea lui Renway se auzea corozivă ca un acid. Începea prin atacarea celor mai neînsemnate detalii.

Apoi îşi auzi propria sa voce încercând să explice:

„— Lucruri de genul ăsta nu se negociază în teren. Există o procedură standard în toate operaţiunile. După ce l-am localizat pe Blake la hotel, am luat toate măsurile de prevedere obişnuite. Problema a fost că ei erau deja acolo, aşteptând în interior”.

„— Ai căzut într-o ambuscadă?”

„— Da. Am aflat după aceea că ei veniseră chiar în ziua sosirii lui Blake… în timp ce noi încă mai procedam la eliminarea variantelor. Ruşii sunt buni la chestiile astea”.

„— Ruşii!”

Roker trebui să dea banda puţin înainte datorită unui bruiaj de la celălalt capăt al firului. O dădu până la punctul unde vocea lui Renway se auzea din nou tare şi clar:

„— A existat întotdeauna temerea că mai curând sau mai târziu va începe să lucreze pentru ei”.

Roker îşi auzi propriul său râs amar.

„— Să lucreze pentru ei? Ei sunt aceia care lucrează pentru el!”

„— Mizerabilul!” ţipă vocea lui Renway.

„— Cred că i-a şantajat”.

„— A şantajat pe cine, pentru Dumnezeu?”

„— Pe Iuri Iarabin”.

Urmă o tăcere scurtă în care Renway digeră toate

implicaţiile. Când vorbi din nou, vocea lui era puţin mai calmă.

„— E posibil, admise el, Blake e în stare de asta”. „Ceva nou pe la voi?” Renway izbucni din nou:

„— Noutăţi? Tocmai s-a prăbuşit acoperişul peste mine. Asta-i tot! Să vezi ce de hârtii! mai ales cei de la Washington Post. Am impresia c-o să fie un nou Watergate. Dac-o mai scrânteşti odată, eşti terminat Roker. Centrul urlă deja să-ţi ia pielea. Nu cred că-i mai pot ţine pe loc. Ce urmează acum?”

„— Bombay-ul e sigilat: drumuri, trenuri, avioane. Avem oameni la toate ieşirile. O dată ieşit din hotel, ţine-te pe urmele lui, indiferent câţi ruşi îl protejează – sau securişti indieni – mă auzi Roker?”

„— Da, domnule”.

„— Ţine-te de coada lui oriunde se duce!”. „Da, domnule, răspunse Roker resemnat. Renway se montă din nou:

„— Te urci în acelaşi avion, autobuz sau tren şi, dacă nu se poate contactează prima oprire – oriunde ar fi asta – şi ia toate măsurile să fie plasaţi oamenii când soseşte. Şi încă ceva: data viitoare să nu mai dai greş. Centrul vrea neapărat să pună mâna pe el”.

Roker închise aparatul. Aparent, Blake era singur, un singur om contra serviciilor secrete a o jumătate de duzină de ţări. Realitatea era puţin diferită. Până acum, foarte multe servicii aveau oameni care pentru un motiv sau altul erau dispuşi să-l ajute.

Roker era încurcat Era vechea dilemă dintre loialitatea faţă de propria-i ţară sau faţă de prieten. Şi în ultimul timp era din ce în ce mai greu de spus cine avea dreptate, Agenţia sau Blake. Continua să se întrebe de ce Centrul adoptase o linie atât de dură şi în acelaşi timp de ce Blake era atât de puţin dispus să accepte orice alt punct

de vedere exceptând pe al său. Cu toate astea – şi cu Edith în minte –, se sculă, ieşi din clădire şi nu se mai opri decât în camera lui de hotel.

Odată înăuntru, se duse drept la telefon, făcu o comandă la numărul său din Londra şi când auzi vocea lui Edith rămase blocat, cu limba legată, incapabil să spună măcar bună ziua.

— E cineva pe fir? repetă ea pentru a treia oară. Roker spuse în cele din urmă; bâlbâindu-se:

— Da… eu.

Lui Edith îi făcu sincer plăcere să-i audă vocea.

— Jim? Ce bine-mi pare…

Mai spuse o mulţime de alte lucruri – şi el de asemeni – lucruri obişnuite, cum îşi spun oamenii în convorbirile interurbane când sunt conştienţi de scurgerea minutelor şi sunt fie prea stânjeniţi sau prea timizi pentru a spune ceea ce simt.

Îşi simţeau bucuria şi uşurarea unul altuia, desigur. Se cunoşteau prea bine ca să nu fie aşa. Apoi se auzi spunând:

— Ţi-am scris. Vei primi scrisoarea într-o zi, două.

— O, Jim, spuse ea, despre ce e vorba? Ce vrei să-mi spui?

Avea în voce o notă de disperare, de dor şi el simţea acelaşi lucru.

— Te iubesc, bâlbâi el. Mi-e foarte greu.

— Şi mie! strigă ea cu o voce tremurătoare.

— Tot ce mi-ai spus înainte de plecare e adevărat, îi reaminti el.

— Da. Părea singura soluţie. Era mai bine pentru amândoi.

— Da.

— Dar a fost un infern. Dimineaţa sau când mă duceam seara la culcare – nu ştiu cum am rezistat zilele

astea, spuse Edith şi începu să plângă.

Roker îşi trase nasul.

— Edith, scumpa mea, te iubesc.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— O, Edith.

Redusă la declaraţie veche de când lumea, de când Zeus stătea în vârful Olimpului, conversaţia continua. Ce cuvinte mai urmară? Dacă ar fi existat şi altele şi le-ar fi spus.

La capătul unei jumătăţi de oră şi a unui salariu săptămânal, conversaţia se termină după cum începuse.

— Te iubesc, spunea fiecare, şi nu pot trăi fără tine. Roker promise să scrie în fiecare zi, ceea ce şi făcu.

La fel şi ea. Dar nu ceea ce-şi spuneau conta. Ceea ce conta era faptul că o va găsi acasă la întoarcerea lui în Londra.

Deşi obosit Roker nu putu dormi noaptea aceea. Se gândi tot timpul la ea şi la datoria lui faţă de Blake care-l făcuse să promită că va da acest telefon.

Capitolul şapte

Iuri Iarabin aruncă o privire îngrozită prin camera lui Blake de la hotelul Rubicon şi răstii:

— Cum îşi permite? îl omor pe Tukascev pentru asta. E o adevărată dărăpănătură.

— Cine-i Tukascev? întrebă Blake.

— Are sarcina de a se ocupa de cazarea oaspeţilor ambasadei. Ţăran. Dar, în fond ce poţi cere de la un ucrainean? spuse el scuturându-şi mâinile cu dezgust.

— Nu fi prea aspru cu el, râse Blake. Are priorităţile lui, ca la Fort Knox. Nimeni nu mă poate găsi aici, în afara ploşniţelor.

Iuri, care tocmai se aşeză în fotoliu, sări din el ca şi când ar fi avut doar jumătate din vârsta sa.

— Ploşniţe? Blake se scarpină.

— Încearcă să te aşezi pe marginea patului. Prietenul meu Roker n-a luat niciuna acolo.

Iuri rămase pe loc.

— Prefer să stau în picioare, merçi. Blake se lăsă pe perne.

— Îţi face rău la artere. Treaba ta. Iuri îşi încreţi nasul.

— Ce-i mirosul ăsta groaznic?

— Ardei iute. Înţepător, nu?

— Revoltător.

— Cazare pentru cei de la calea ferată. Unii îşi aduc şi nevestele cu ei uneori. Gătesc în cameră.

— Să trecem la afaceri, îl întrerupse Iuri. În seara asta pleci de aici, pe şosea spre Delhi. De acolo, ţi-am aranjat un zbor pe unul din avioanele noastre la Teheran. De acolo, te descurci. Şi dacă-mi dai voie, drum bun.

— Ce-i cu geanta aia? căscă Blake, arătând spre o valiză de modă veche pe care o adusese Iuri şi o pusese lângă bufetul rahitic din cameră, când intrase.

Rusul rânji:

— Pentru hainele tale – pleacă la Cairo.

Luând valiza, o puse pe pat şi începu să scoată lucrurile din ea.

— Schimburile tale. Vei purta astea până la Delhi. Radiind de amiciţie şi voie bună, Iuri îl zori:

— Hai, că n-am de gând să stau aici toată noaptea. Scoateţi hainele de pe tine.

Blake se uita încruntat la veşmintele pe care le pusese pe pat:

— Crezi c-am să port eu chestiile alea?

— Da ce au? Sunt curate şi pe măsura ta. Lasă-le puţin la aer şi o să-şi revină.

Blake privi la rusul îmbrăcat imaculat:

— Tu n-ai purta nici mort aşa ceva. O s-arăt ca unul

dintre vânătorii ăia de capete ai tăi.

Iuri făcu o strâmbătură.

— Tocmai cum trebuie, considerând reputaţia ta. Grăbeşte-te. Timpul zboară.

Blake începu să se dezbrace. Pe măsură ce-şi scotea hainele Iarabin le împăturea cu grijă şi le punea în valiză.

Am una sau două întrebări, Iuri, înainte de a porni.

Iuri îl privi cu expresia omului căruia i s-a cerut un împrumut

— Ce mai e?

— Scrisoarea aia de credit… Eşti sigur că e-n regulă?

— Dacă nu încerci s-o faci bani. E autentică, spuse Iuri înţepat. Mai e ceva?

— Cu cine mă întâlnesc în Geneva, presupunând că ajung acolo?

Iuri dădu din umeri.

— Cu unul din mesagerii mei. Şi fii atent, arzi scrisoarea aia în prezenţa lui, altfel stricăm târgul.

Blake dădlu *din* cap.

— Înţeleg. Scrisoarea de credit e la el?

— Da.

Terminând de pus hainele lui Blake în valiza veche Iuri o încuie apoi ridică privirea pentru a se uita la americanul care acum era îmbrăcat complet în hainele aduse de rus, privindu-se trist în oglinda de deasupra scrinului.

Blake se cutremura:

— Doamne, ce arătare! Iuri izbucni în râs.

Splendid. Imaginea vie a decedatului Lavrenti Pavlovici Beria.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce tovarăşe. Şi pentru a respecta protocolul nici eu.

Spunând asta Iuri apucă valiza şi se îndreptă spre

uşă.

— Acum tu mi-ai rămas dator, spuse el, cu un ton plin de înţelesuri.

Blake îşi puse o pălărie informă de fetru cenuşiu pe cap pentru a completa costumaţia.

— O să-mi aduc aminte, prietene.

— Am eu grijă de asta. Apoi, îndulcindu-şi vocea, adăugă: Ai grijă de tine, Sam. Au mai rămas puţini din generaţia noastră. Erai ca o gură de aer proaspăt.

Înainte ca Blake să spună ceva, Iarabin ieşea deja pe uşă.

* * *

În îndeplinirea atribuţiilor sale, Linderman era uneori solicitat să facă rost de femei uşoare pentru agenţi importanţi, iar el făcea aceasta aşa; cum făcea orice altceva, cu seriozitate şi expeditiv. Om de lume, n-avea niciun fel de scrupule în privinţa asta, acceptând faptul că din când în când bărbaţii aveau nevoie de femei aşa cum aveau nevoie de hrană şi apă. Cântărea fetele cu grijă şi după ce le accepta, îi venea greu să le schimbe cu altele pe care nu le cunoştea. îi displăcea schimbarea pur şi simplu din motive de securitate. Fiind om, uneori se mai înfrupta şi el, dar totdeauna cu aceeaşi fată. Se numea Sandra, dar nu era numele ei real. Aceasta, ca şi întreaga ei biografie se aflau în fişele lui Linderman. Avea 24 de ani şi era din Scranton, Pennsylvania, o actriţă metodistă, bătăioasă care jucase în teatre estivale şi într-o serie de spectacole pe Broadway. Era de asemeni o fată frumoasă, în genul modern, zveltă, cu şolduri mici şi picioare lungi. Arăta mai tânără decât vârsta ei, avea părul şaten deschis, lins şi lăsat pe umeri.

Linderman, deşi incapabil de a avea relaţii apropiate cu cineva, se legase totuşi de ea, atât cât îi stătea lui în putinţă. Când era la New York, se prevala la serviciile ei

într-o cameră mehiriată pentru ea într-un mic hotel rezidenţial dincolo de capătul lui 5-th Avenue, în apropiere de Greenwich Village. Când îi fu transmis mesajul lui Blake din Bombay prin telefon, era singur în cameră.

— Un telex de la cutia poştală din Bombay, intonase vocea, aveţi un creion?

Linderman nu se ducea nicăieri fără un stilou şi un top de hârtie. Răspunzând pozitiv, începu să scrie şirul de numere care i se citeau prin telefon. În aceeaşi seară, când se întoarse la casa conspirativă, descifra mesajul, care spunea: „Nu pot stabili adevărata identitate a lui

LISTA MORŢII

Hans Reichter, nume fals. Presupun a fi în relaţie cu Baader-Meinhof. Vreau celelalte nume de împrumut. Prioritate absolută. Dacă mă poţi ajuta, mai bine să localizezi, sau să-mi indici contacte. Foloseşte cutia poştală din Geneva".

Mai târziu Linderman transmise prin telex alt mesaj codificat unui agent din Hamburg, membru în conducerea unei reviste germane de vază. Apoi trimise alte mesaje identice la Boon şi Amsterdam.

Maşina intra într-un mic luminiş, sus pe dealurile din periferia Genevei, şi se opri. Pe vreme frumoasă era un loc frecventat datorită priveliştii asupra lacului. În ziua aceea însă o ploaie rece uda copacii şi o ceaţă grea de munte, se lăsase asupra oraşului şi a faimosului său loc de agrement.

Tânărul de la volan era îmbrăcat corect, părul tuns scurt şi se numea Boris Tomov. Statura de atlet, înjur de 25 de ani, arăta ca un copil bine hrănit din Omaha mai curând decât ca un agent de teren K.G.B.-ist. Blake stătea lângă el ţinând valiza lui Patel pe genunchi, într-o dispoziţie prietenoasă faţă de tânărul rus, îl privea oarecum amuzat.

— Câţi ani ai fiule?

Tomov se întoarse spre pasagerul său oarecum

surprins. Crescut cu teama de străini, mai ales din alte ţări, se răsuci stânjenit în scaun.

— Douăzeci şi cinci, domnule, răspunse el.

— Arăţi mai tânăr.

Boris îl privi fix. Ochii lui erau foarte limpezi şi foarte albaştri.

— Ce sport faci fiule?

— Numele meu e Boris, domnule. Blake îl bătu pe umăr:

— Pariez că eşti bun.

Negăsind un răspuns potrivit, Tomov, băgă grăbit mâna în buzunar, scoase un plic mare de hârtie şi-l înmâna însoţitorului său afabil.

Blake anunţă vesel:

— Scrisoarea mea de credit, cred!

Desfăcu plicul şi scoase o hârtie velină împăturită cu grijă. Dezdoind-o se găsi în posesia unui document impresionant. Avea un sigiliu magnific, cu panglică, încrustat în aur, dat pe numele unei mari bănci elveţiene pentru suma de 2.500.000 dolari.

Tomov scoase solemn o chitanţă şi un stilou.

— Vreţi să semnaţi, vă rog, domnule?

— Lasă-l pe „domnule”, Boris. Devii obsedant. Boris se conformă imediat. Blake se distra. Tinerelul, ca mulţi alţi compatrioţi de ai lui era un stoic. Aştepta răbdător, dar chiar şi asta avea limită. Americanul nu părea să-şi dea seama ce se cerea de la el în schimb. îl urmări pe Blake punând scrisoarea de credit în geantă şi sugeră:

— Nu trebuia să-mi daţi ceva, domnule? Blake luă o figură tristă.

— Vai, ce scăpare din partea mea! Băgă repede mâna în geanta de la Patel şi scoase alt plic.

În nerăbdarea sa, Tomov i-l smulse din mână şi scoase documentul incriminator care l-ar fi dus pe Iuri

Iarabin în faţa unui pluton de execuţie sovietic. Înainte însă ca Tomov să-l poată citi, Blake i-l luă înapoi.

— Ţi-ţi, fiule, lasă geamul jos.

Vocea devenise aspră, zâmbetul îşi pierduse căldura. Tânărul rus dădu curs sugestiei, în probă.

— Acum arde-o. Blake îi aruncă o cutie de cMbrituri şi-i dădu hârtia înapoi. N-aş vrea să ajungă pe mâini greşite.

— Aveam ordinul, domnule, să duc asta superiorilor mei. Ochii i se măriseră, alarmaţi. Dacă nu…

— Ştiu. Dinamo Irkutsk îşi va căuta alt jucător de hokey. Arde-o!

Tomov rămase cu gura căscată, uimit.

Faţa îi era ostilă şi presiunea bruscă a ţevii pistolului îl rănea în coaste. Blake îl împunse şi mai tare. Băiatul scoase un strigăt de durere.

— Arde-o sau îţi spulber maţele?

După câteva încercări zadarnice, Tomov reuşi să aprindă un chibrit. Cu degetele tremurânde îl ţinu sub hârtie şi aceasta luă foc.

Când totul arse, în afara bucăţii pe care o ţinea între degetul mare şi arătător, îşi lăsă capul pe spătarul banchetei. Blake se întoarse peste el şi ridică geamul portierei. Tomov respira greu.

Blake băgă pistolul în buzunar, amintindu-şi o altă faţă tânără, proaspătă din Nisa. Ca şi aceasta, dornic de viaţă, necoruptă, urcată atât de neceremonios la bordul acelui avion care să-l ducă înapoi la Renway, la Londra. Nu era un gând prea mângâietor.

— Ascultă, tinere, trăim într-o lume dificilă, spuse el, devenind mai blând. îl cunosc pe antrenorul echipei Toronto Maple Leafs. Ar putea să te ajute. Trebuie să ieşi din chestia asta.

Capul lui Tomov se ridică cu un zvâcnet brusc, avea

ochii în lacrimi:

— Nu sunt trădător. Şi poţi să te duci la dracu'! Blake suspină.

— Regret, tinere.

— Sunteţi toţi la fel – chiar şi ai noştri. Doar pentru că sunteţi mai în vârstă, aveţi impresia că ştiţi tot. Răsuci cheia în contact, cauciucurile scrâşniră, maşina zvâcni afară din luminiş şi porni în jos urlând. Pe şosea îşi ceru scuze, bâlbâit:

— Îmi pare rău, domnule, mi-am ieşit din fire. Blake scoase un pachet de gumă de mestecat. îi oferi lui Boris o lamă şi luă şi el una.

— Nu-i nimic, tinere. Oricui i se întâmplă, uneori. Boris rupse repede hârtia şi băgă guma în gură.

— Gustoasă, spuse el recunoscător. Blake dădu din cap:

— E marca ta preferată? Boris mesteca fericit.

— Îmi place şi menta.

— Sunt convins. Îţi aminteşti de finala de baschet de la München când am crezut c-o să câştigăm, dar arbitrul italian a zis nu? Mai erau cinci secunde după ceas.

Boris radia.

— Şi atunci noi am pus din nou mingea în joc sub coşul nostru şi jucătorul nostru cel mai înalt a aruncat-o până în terenul vostru şi am marcat exact când fluiera arbitrul. V-am bătut la propriul vostru joc!

Rusul radia de fericire amintindu-şi acel moment.

— …Iar noi ne-am pus pe jale, sau mai curând pentru că ei au oferit majoritatea jucătorilor.

Boris aproape că pierdu controlul maşinii, de emoţie.

— A fost o zi mare.

— Aproape la fel ca aceea în care voi aţi pierdut titlul olimpic la hokey pe gheaţă în faţa cehilor câteva zile mai târziu.

Pentru Bpris fu ca o eclipsă de soare. Noaptea neagră înnegrise strălucirea dimineţii. Gemu.

— Uneori câştigi, alteori pierzi, tinere. Aşa e viaţa. Continuară drumul în tăcere, cu Boris retrăind catastrofa. Era greu de crezut că el era unul dintre noii agenţi K.G.B., superdotaţi, antrenaţi la sânge de cea mai dură şcoală din lume. Boris îşi aminti deodată.

— Regret, domnule, am uitat să menţionez că mi s-a cerut să vă întreb dacă vă mai putem ajuta cu ceva.

Blake se gândi puţin înainte de a răspunde.

— S-ar putea. Am nevoie de vreo câţiva oameni duri, iuţi de mână. Ştii pe cineva?

Boris dădu din cap energic.

— Avem vreo câţiva care s-ar potrivi descrierii, domnule. Când aţi avea nevoie?

— Încă nu ştiu. Trebuie să fie destul de tineri. Genul acela care pot trece drept vânzători la benzinărie.

— Da, domnule. Duri, iuţi de mână, tineri, care pot trece vânzători de benzină.

— Ai înţeles bine, Boris. Am să te anunţ dacă şi când am nevoie de ei. E o treabă simplă, dar va trebui să le dăm instrucţiunile de rigoare.

— Sunt obişnuiţi cu asta, domnule. Blake îl privi cu plăcere.

— Sunt convins.

Merseră din nou în tăcere, în ploaia care cădea fără încetare.

* * *

După ce Boris îl lăsă în faţa birourilor băncii American Express din Geneva, primul gând al lui Blake fu să verifice dacă existau observatori prin preajmă. Nevăzând niciunul, aplică totuşi procedeul obişnuit, mergând înainte şi înapoi şi apoi pierzându-se în mulţime. Când se detaşă iar, drumul era liber şi se găsi lângă căsuţa

poştală care era plasată într-o mică tutungerie pe o stradă laterală liniştită, nu departe de centru. Odată intrat, îi dădu funcţionarului vârstnic numele său de cod şi după un minut, două, băgând cu grijă în buzunar, un plic, cumpără ţigări şi plecă. Fiind ora prânzului, strada era practic goală, fără maşini şi fără oameni. Sigur că nu era urmărit, dădu un alt ocol şi se întoarse la hotel.

Ca de obicei, Linderman îi furniza marfa. Mesajul era scurt şi descifrat, spunea: E omul tău. Alte nume: Job an Krause, Mateo Ortega, Juan Carnilo Mandala.

Nu era prima oară şi cu siguranţă nici ultima când Blake se întreba cum reuşise Linderman s-o facă. Informaţiile lui nu erau numai corecte, dar şi rapide. Ceea ce altora le lua săptămâni, lui îi lua câteva zile. Nu existau niciodată explicaţii, dacă, sau dar. Dacă Linderman credea că poate furniza un material spunea da, dacă nu, spunea nu. Cum? Reuşea să găsească totdeauna oameni care mergeau direct la sursă. Rareori era implicată o a treia persoană. În acest caz, Blake putea presupune că omul lui Linderman era un membru activ al bandei Baaden-Meinhof.

Linderman folosea desigur colaboratori. După cum părea, probabil că folosea vreo doisprezece agenţi care nu se cunoşteau între ei. Era logic. De asemeni, e nevoie de ani de muncă în teren pentru asamblarea sutelor de contacte în toată lumea, contacte pe care Linderman personal le verifica în privinţa loialităţii şi a credibilităţii lor.

Exista doar un singur om, un rus – cu numele conspirativ Şăbel în aceiaşi branşă cu el. Laicii ar numi-o geniu. Cei din branşă ştiau că mai era şi altceva. Ca şi toţi ceilalţi implicaţi în culegerea de informaţii, Linderman folosea procedeele de rutină: o muncă titanică, o permanentă dublă verificare atât a materialului cât şi a

sursei, procesul de eliminare, folosirea mai multor agenţi, răbdare infinită.

Dar Linderman avea o a treia coardă la arcul său: capacitatea de a-şi aminti complet. Nimic din ceea ce citea sau auzea, nu uita. Blake era impresionat.

Intrarea principală a hotelului Carleton era ca o fiestă de neon sclipitor şi o învălmăşeală de taxiuri venind şi plecând. În interior, foaierul era plin de lume care intra şi ieşea grăbită din restaurant şi din bar.

În timp ce Blake se îndrepta spre recepţie cineva se frecă de el şi-i ceru scuze politicos. Pentru un om obişnuit, acest lucru ar fi trecut neobservat, dar Blake îşi dădu seama imediat că fusese prădat. Era clar că oamenii lui Reichter erau profesionişti.

— Pot să vă ajut, domnule? Blake se întoarse spre portar.

Da, mulţumesc. Sunt Philip Barnes din Dubhai. Am o întâlnire cu Juan Carnilo Mandala de Barcelona. Stă aici, după câte ştiu. Portarul îl privi atent.

— O clipă, domnule, să dau un telefon în apartament. Blake lăsă privirea să-irătăceascăprinfoaier. Discret, plasaţi în locuri cu vizibilitate bună asupra liftului, scărilor şi intrării, se aflau patru oameni de pază. Erau atât de bine camuflaţi încât numai un expert i-ar fi putut recunoaşte.

Un al cincilea apăru brusc lângă el:

— Domnul Barnes? Blake aprobă.

— Vreţi să veniţi cu mine? Don Mandala vă aşteaptă.

LISTA MORŢII

Blake îl urmă în lift şi urcară până la etajul douăzeci. Un alt gardian se afla la uşă. Acesta îl conduse pe Blake la un lift particular care ducea sus la cartierul general.

Pe când trecea printre uşile duble, late, care duceau în salonul principal, se găsi faţă în faţă cu omul care în acel moment îşi spunea Don Juan Camilo Mandala şi cu

şeful său contabil, un elveţian elegant, cu ochelari, numit Günther Steer.

Reichter avea o extraordinară stăpânire de sine. Fizic, nu făcea niciodată un gest sau o mişcare inutilă. În aparenţă nu diferea de legiunile de oameni de afaceri care populau holul hotelului. îmbrăcat corect într-un costum gri de birou, singurul lui semn de extravaganţă era o pereche de pantofi din piele de crocodil, foarte fin prelucrată. Nu purta bijuterii, cu excepţia ceasului de mână de argint cu curea neagră de piele şi ca majoritatea oamenilor de succes, era mai degrabă scund. Blake gândi că trebuie să aibă circa 1, 70 m înălţime şi în jur de 75 kg, bine clădit. Avea pielea măslinie şi capul îi era acoperit cu păr negru cârlionţat, tăiat scurt. În mod ciudat, deşi se mişca foarte puţin, dădea impresia de forţă şi energie. Avea barbă deasă care probabil se cerea rasă de două ori pe zi. Ochii îi erau furioşi, gura fără zâmbet. Blake îl detestă de la prima privire.

I se făcu semn spre un fotoliu. Aşezându-se îşi plimbă privirea prin cameră, observând că întregul perete exterior era din sticlă, din podea până în tavan iar camera însăşi era de mărimea unui teren de baseball. Exista o fântână arteziană care se revărsa într-un bazin cu peştişori, statui în mărime naturală servind de ghivece (toate pline de trandafiri roşii) şi canapele care ar fi putut găzdui consiliile de conducere a mai multor companii. Grădina de afară era luminată cu reflectoare dezvăluind iarbă verde, copaci şi un enorm bazin de înot. Era curat Hollywood. Hans Reichter, alias Don Juan Camilo Mandala era un om cu dare de mână.

Reichter se aşează pe o sofa în formă de L şi-i făcu semn lui Blake spre un fotoliu exact în faţa lui. Elveţianul se aşează lângă patronul său şi puse scrisoarea de recomandare de la Patel, paşaportul lui Barnes şi

scrisoarea de credit în faţa lui pe măsuţa de cafea.

Reichter spuse într-o engleză clară, concisă:

— Ai verificat bine toate aceste documente? Steer dădu din cap.

— Da.

— Sunt autentice?

— Avem confirmarea orală şi scrisă în privinţa paşaportului de la ambasada americană din Londra. Acelaşi lucru, de la Banca Comercială de aici, din Geneva, privitor la scrisoarea de credit şi Dilip Patel însuşi a garantat prin telex această scrisoare de recomandare. Apoi adăugă prudent: astea par să fie în regulă.

Venise momentul cheie. Dacă era să se întâmple ceva, se va întâmpla acum. Blake îşi simţi muşchii încordându-se şi se străduí să se relaxeze. Nu se putea ieşi din camera asta, dacă era demascat. Peste tot mişunau oamenii lui Reichter. Un cuvânt din partea lui şi era mort, dacă neamţul dorea asta. Cu siguranţă că n-ar ezita. Blake se întrebă câţi oameni poruncise să fie omorâţi, câţi oameni fuseseră torturaţi până la moarte sub privirea lui, câţi – dintre care mulţi politicieni importanţi, industriaşi bogaţi, umili funcţionari de bancă, trecători întâmplători – muriseră datorită lui. Şi totul pentru că el, cine o fi fost în realitate, ura ceea ce el numea „sistemul” şi îşi asumase sarcina de a-l schimba.

Răceala de gheaţă a urii lui Blake urca încet pe coloana lui vertebrală. Era un fatalist. Dacă totul s-ar opri aici, acum, n-avea de ales, trebuia să accepte.

Reichter întoarse capul spre holul de intrare şi dădea din cap. Ultimii gardieni plasaţi acolo, se retraseră.

Steer tocmai spunea:

— După cât se pare, domnul Barnes este cel care pretinde a fi, reprezentantul personal al domnului Patel din Dubhai, Golful Persic. Am verificat şi cu o altă sursă de

acolo. Se confirmă.

Reichter rămase o clipă pe gânduri apoi flutură o mână moale.

— Bine. Poţi să pleci.

Elveţianul îşi plecă capul şi ieşi repede din cameră. Niciunul dintre ei nu-i aruncase lui Blake nici măcar o singură privire, de parcă acesta ar fi fost absent.

Reichter reuşi să schiţeze o fantomă de zâmbet.

— Înţelegeţi desigur, domnule Barnes, că trebuie să fim atenţi. Acum spuneţi-mi cât de curând doriţi să încheiem această afacere?

Blake răspunse:

— Ieri, ar fi fost perfect, dar e deja un trecut, nu? Azi e aproape pe sfârşite. De ce nu mâine dimineaţă la prima oră?

Râsul lui Reichter sună ca o sticlă spartă pe un bloc de piatră.

— Da? Foarte amuzant într-adevăr, croncăni el. Ghemul acela mic din stomacul lui Blake se strânse, anunţându-l că urmează ceva dur.

* * *

Deşi se mişca cu mare viteză, motorul marelui Mercedes parcă era la ralanti atât de lin mergea.

Reichter adora puterea şi viteza, de aceea îşi conducea singur maşina şi îşi pilota avionul. În dimineaţa aceea conducea el, iar Blake era singurul lui pasager. Dar nu erau complet singuri. Aici securitatea nu este atât de discretă. Dar nici nu putea să fie pe această autostradă. Maşina încărcată cu oamenii din garda lui personală urma la mică distanţă.

După ultimele ploi, vremea se limpezise, cerul era senin şi pe vârful munţilor se vedeau conurile de zăpadă ca pe ilustratele elveţiene. Era o zi bună pentru condus.

Reichter dădu drumul la radio. Blake admira peisajul.

— Frumoasă ţară, remarcă el, sec. Reichter îşi strânse buzele.

— E doar un loc pe hartă.

Radioul prinse glas în mijlocul unui buletin de ştiri: „… când autobuzul şcolii cu cei treizeci de şcolari englezi a dispărut azi dimineaţă…” nuanţa vocea în franceză.

Era greu de spus dacă Reichter asculta, sau nu. Era atent la drum.

„… La periferia Bradford-ului, un oraş industrial din Midiaunds. Mai târziu, în aceeaşi zi, un telefon anonim dat unui cotidian din Londra, cum că ar fi din partea unui grup terorist anonim, dezvăluia că ei sunt autorii răpirii…”

Reichter era angajat într-o curbă largă, cu piciorul apăsat pe accelerator până jos. Blake se uită la vitezometru: aveau peste 100 mile/oră. Se uită indiferent peste umăr. Escorta era în urma lor.

„… în acelaşi timp, unităţi ale armatei britanice ajută poliţia locală”, continuă anunţul, „… într-un efort disperat de a găsi autobuzul dispărut şi pe ocupanţii săi, toţi copii între 5 şi 12 ani…”

— Nu se dau în lături de la nimic comentă Blake calm. Era o simplă remarcă, ceva ce ar fi spus oricine auzind ştirile.

— E vreodată altfel într-un război de eliberare? întrebă Reichter.

Blake căscă.

— Cred că nu.

— Există răniţi, chiar şi printre copii.

Reichter nu fuma, mesteca gumă. Modul în care o făcea, exprimând indiferenţă, îi amintea americanului de o vânzătoare plictisită.

„S-a anunţat de asemeni că Ministrul de Interne a vizitat oraşul. Acum o întreagă naţiune, împreună cu părinţii emoţionaţi, aşteaptă un cuvânt de la terorişti. La

Londra, emisarii mai multor ţări din lumea a treia şi-au oferit sprijinul autorităţilor în cazul în care negocierile…”

Reichter închise radioul. Blake îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului, scăldat în propria lui ură. Afară soarele strălucea deasupra unei păduri de pini verzi.

— Cât e ceasul?

— Nouă fără un sfert, răspunse Blake.

Un semn mare le apăru în faţă. Reichter intră pe banda respectivă şi apăsă pe accelerator. Era grăbit să ajungă la Zürich.

— Poţi să opreşti undeva? îmi crapă băşica, spuse Blake rugător.

— E o benzinărie ceva mai încolo. Şi eu am nevoie de benzină oricum, se decise Reichter, fără entuziasm.

Câteva minute mai târziu traseră în faţa unui şir de pompe de benzină. Blake ieşi primul. Pe când se îndrepta spre toaleta bărbaţilor, escorta se opri lângă Mercedes. Câţiva benzinari în combinezoane trecură pe lângă el. Niciunul nu dădu niciun semn de recunoaştere.

La pompe, unul verifică uleiul şi apa Mercedesului, celălalt începu să pună benzină în maşina de escortă. Niciuna din activităţi nu dură mult. Reichter rămase pe loc, dar garda lui corporală, cu hainele umflate de pistoale, coborî pentru a se dezmorţi.

Al doilea benzinar ţinea furtunul cu o mână. În palma cealaltă avea o mică sticluţă cu zahăr. N-a fost greu s-o deşerte în rezervor împreună cu benzina pentru că era un fost hoţ de buzunare (reabilitat de K.G.B.), obişnuit să lucreze în aglomeraţii. Nimeni nu observă.

Trecu în faţă şi ridicând capota, scoase joja de ulei, o şterse cu o cârpă şi se aplecă s-o pună la loc. Orificiul nu era departe de claxon şi într-o clipă tăie firele care-l legau de inelul de pe volanul maşinii. Cleştele era mic, bine ascuns în palma mâinii.

Blake ieşi de la toaletă în clipa în care unul din oamenii lui Reichter plătea. Câteva clipe mai târziu ambele maşini erau pe drum.

După un timp, Blake se uită la ceas, apoi în oglinda retrovizoare în care văzu maşina de escortă dispărând repede sub buza unui deal. Conducătorul ei stătea neajutorat la volan. Motorul se împletici, tuşi, apoi se opri complet. Încercă să-l pornească dând şpriţuri, dar în zadar. Izbi cu pumnul în claxon, nu se auzi niciun sunet. Nici ăsta nu mergea.

Oamenii ieşiră din maşină.

— Voi doi luaţi-o pe jos, ordonă unul dintre ei în germană, arătând spre drum. O să se oprească când o să vadă că nu mai suntem în urma lui. Fritz, tu vii cu mine. Dacă ne grăbim, suntem înapoi la staţia de benzina într-un sfert de oră.

În Mercedes – Blake se uită din nou la ceas. Fostul hoţ de buzunare, era bun la matematică: două maşini merg cu aceiaşi viteză. Cât timp îi trebuie unei substanţe ca zahărul să ajungă la carburator şi cât drum e prudent să parcurgă cealaltă maşină după ce se opreşte prima? Se hotărâse să-i mai dea un minut.

Reichter spunea:

— Plata, înţelegeţi, se face în momentul în care semnez transportul.

— Presupunând că preţul aurului nu s-a ridicat în ultimele două ore, completă Blake. Şi de ce la Zürich şi nu la Geneva? E şi acolo un aeroport?

Reichter nu era obişnuit cu întrebări venite de la simpli funcţionari ai companiei. Se răsuci nervos:

— Aveam chef să conduc. În plus, călătoria nu vă priveşte dacă ea nu se interferează cu îndeplinirea instrucţiunilor pe care le aveţi.

Hotărând că minutul trecuse, Blake replică tăios:

— Cum dracu’ să nu! Vezi că acum mă răzgândesc! Cu cine crezi că vorbeşti?

Reichter frână violent şi trase pe dreapta cu gura prinsă într-o strâmbătură urâtă. Nu era omul căruia să i se vorbească astfel. Se uită în retrovizor apoi se întoarse pentru a privi pe geamul din spate şi descoperi că nu se vedea nici urmă din credincioşii săi câini de pază. Dintr-un motiv necunoscut şi exact în clipa când erau cel mai utili, îl părăsiseră. Reacţia lui fu violentă, limbajul obscen. Fiind în germană, lui Blake i se păru şi mai obscen.

Blake nu întrerupse fluxul gutural de cuvinte. Nici nu-l slăbi din ochi.

Herr Reichter stătea acolo cu faţa acoperită de la frunte până la mărul lui Adam de o roşeaţă apoplexică. Mugii:

— Dă-te jos!

Blake ridică o sprânceană amuzat:

— Am spus ceva care v-a deranjat?

— Ieşi, sau te trag eu afară! mârâi Reichter, repezindu-se la el dar oprindu-se în aceeaşi clipă. Ridicat din locul lui se găsi privind drept în ţeava pistolului pe care Blake i-l apăsa puternic între sprâncene.

— N-o să vină, îl anunţă Blake calm.

Neamţul era uimit. Nu avusese timp de gândire. Întâi insultele, apoi ciudata pierdere a escortei şi acum asta. Unui om cu imaginaţie, ţeava unui pistol e un lucru alarmant mai ales când e apăsată dureros pe cap şi când există bănuiala că omul cu arma n-ar ezita să apese pe trăgaci.

— Treci la loc şi dă-i drumul, ordonă Blake. Reichter porni motorul şi maşina intră din nou pe şosea.

— De ce faci asta, reuşi el să îngăime.

Brusca răsturnare de situaţie îl apăsa greu pe nervi. Avea mult de pierdut.

— Pentru bani, minţi Blake.

— Câţi bani?

— Mulţi.

— Plătesc dublu.

— Nu ajunge.

Reichter dădu din umeri expansiv. Acum că începuse tratativele, şansele crescuseră. Recăpătându-şi încrederea repede, îşi flutură neglijent mâna.

— Cât vrei?

Cu Reichterii lumii acesteia, Blake îşi exprima doar gândurile, nu se angaja în conversaţii.

— Asta-i rahat, începu el cu voce egală. Dacă voiam bani, târâtura aia de arab din Nisa ar fi îngrămădit toată averea lui pentru a nu ajunge în cocina aia.

Reichter aproape pierdu controlul maşinii. Blake trebui să întindă mâna să îndrepte volanul.

— Cine eşti?

Blake îi dădu un ghiont în coaste cu pistolul şi neamţul guiţă mai mult de teamă decât de durere.

— Fii atent la drum.

Frica era un sentiment neobişnuit pentru Reichter şi corpul său nu era pregătit să-i facă faţă. Tremurul începu la mâini şi se întinse repede la braţe şi picioare. Avea duşmani iar omul acesta putea fi oricare dintre ei. Era american, de asta era sigur. Era de asemeni un profesionist, dar ce profesionist? Povestea aia cu cocina putea fi un bluf, dar dacă nu era, atunci asta însemna sfârşitul. Pe faţa aceea încremenită se citea moartea, o ură nesfârşită. Asta i-o spunea părul care i se ridicase pe ceafă. Se îndoia că omul ar putea fi cumpărat.

— E un drum lateral mai sus care duce la pomii ăia, arătă Blake cu capul, când ajungi acolo, virează spre ei.

Reichter privea fix, cu ochii larg deschişi, terorizat. Simţea instinctiv că va muri.

— De ce faci asta?

— Pentru că eşti un gunoi.

Când luară curba, drumul lateral deveni vizibil la vreo 500 m pe şosea.

— Încetineşte, ordonă Blake. Reichter observă că ochii nu-i clipiră nici măcar odată. Nu era posibil? Nu aici? Nu acum? Astfel de lucruri se întâmplă altora, simple nume într-un ziar.

Când ajunseră la curbă, Reichter băgă Mercedesul pe un drum îngust de ţară.

— De ce spui asta?, îngăimă el.

Tremurai îi ajunsese în gât şi articula cuvintele cu greutate.

— Omori, începu Blake cu voce moale, omori oameni nevinovaţi.

Impersonală, lipsită de emoţie, afirmaţia era o simplă expunere de fapte.

Reichter izbucni zgomotos.

— Nu-i adevărat. N-am făcut nimănui niciun rău.

— Nu, tu dai ordine.

— Niciodată!

— Sau transformi idealişti necopţi în ucigaşi cu tot rahatul ăla despre o lume nouă şi curată pentru care luptă.

— Nu!

— Nu? Deturnarea aia de avion Lufthansa din Majorca, uciderea cu sânge rece a lui Jürgen Schumann, pilotul – unde? – normal, în faţa pasagerilor, a copiilor, continuă vocea. Şi apoi hap! afară, azvârlit ca un gunoi pe pista de la Mogadiscio – Sudan – cu o gaură în ţeastă. Dar tu nu ştii nimic şi nici de faptul că acoliţii tăi din Baader-Meinhof au făcut isprava asta. Ceea ce ai numi tu o operaţiune combinată, cu cretinii ceilalţi care au tupeul să spună că reprezintă poporul arab.

— Ai înţeles totul greşit!

— Zău? Atunci cum e cu toate drogurile folosite de tinerii tăi şi despre care tu nu ştii nimic? De exemplu, Peter Lorenz, ministrul vostru de justiţie. îl răpiţi, îl judecaţi într-un tribunal de canguri, îl torturaţi şi ucideţi. Ca şi pe un alt nefericit, Hans Martin Schleyer. Crima lui a fost banii. Avea un vapor întreg şi tu voiai o parte din ei. Şi ce-ai făcut? L-ai răpit, ai cerut răscumpărare, ai încasat milionul şi ai şters-o. De ce? Pentru că-i câştigase în ceea ce voi numiţi „Societate de Consum" şi oricine face asta, afară de tine, merită să moară.

— Vă rog!

— Ucideri sadice, jefuiri de bănci, ostateci, copii fără tată, pilotul ăla avea trei copii şi totul pentru ce? Idealism nătâng şi contul tău la bancă.

— O, doamne, doamne! gemu Reichter. Eşti nebun! Blake făcu o pauză, urmărind înaintarea maşinii pe drumul îngust.

— Atunci, ascultă, reluă el, lighioane ca tine şi ca ticăloşii ăia ai tăi meritaţi exact ceea ce faceţi voi, nicio milă, niciun proces, nicio celulă comodă. Un singur lucru… o groapă la şase metri adâncime.

Evitând cu greu o piatră mare, Reichter gemu:

— E o neînţelegere!

Vocea continuă ca răpăitul înăbuşit al unor tobe funerare.

— Dar tu n-ai făcut niciun rău, nimănui, nu ştii nimic, doar dai sfaturi cum se jefuieşte o bancă şi se răpeşte un milionar. Ucigaşii tăi nu ştiu nimic de contrabanda ta cu aur şi alte preocupări laterale…

Ochii neamţului se umplură de lacrimi care i se rostogoliră pe faţă.

— Te rog, se smiorcăi el, pentru Dumnezeu, te rog! Blake îi frecă coastele cu ţeava pistolului.

— Şi de ce faci toate astea? Pentru ce altceva decât

bani. Ai făcut milioane – nimeni nu ştie câte în afară de tine şi bancherii tăi. Eşti foarte lacom. Îţi place şi puterea, cea care poate dicta cine să trăiască şi cine nu. Dar mai mult ca orice, e ura. Urăşti oamenii, chiar şi pe idioţii care lucrează pentru tine. Eşti greţos, Reichter. Blake se uită prin parbriz. Trage sub copacii ăia, spuse el indicând drumul cu mâna cu care ţinea pistolul.

Mercedesul hurducai peste denivelări apoi ajunse într-un mic luminiş.

— Opreşte aici.

— Blake trase puternic frâna de mână.

— Acum deschide uşa.

Reichter era incapabil să-şi controleze mişcările, începu să se clatine ca cineva cuprins de o criză de epilepsie. Ochii îi ieşiseră din orbite, saliva i se adunase în colţurile gurii.

— Nu!, se rugă el. Nu înţelegi – îi ajut pe cei oprimaţi.

— Deschide uşa.

Reichter ţipă. Ca un om încercând să îndepărteze un roi de viespi, îşi mişcă mâinile, apoi se prinse atât de strâns de volan, încât încheieturile degetelor i se albiră. Nici doi oameni puternici nu l-ar fi putut clinti.

Blake însă era vulpe bătrână. Nu se grăbi. Încordându-se, ochii cu grijă şi apoi lovi cu un săculeţ cu nisip exact în dosul urechii drepte. Nu prea tare, doar atât cât să-l ameţească. Când o face un expert, aproape că nu lasă nicio urmă. Săculeţul de piele moale plin cu nisip se mulează pe suprafaţa izbită, nu ca fierul. Şi Blake era un expert.

Reichter căzu moale pe volan. Blake adusese nişte cătuşe pe care le ţinuse legate în jurul piciorului. Le scoase, le trecu prin volan şi le închise pe încheieturile lui Reichter. Voia să reducă la minim orice semn de luptă.

Ieşi din maşină, trecu în partea cealaltă şi deschise uşa. Ridicând corpul moale de pe volan, îl aşeză pe banchetă şi-i trase corpul afară din maşină cât permiteau mâinile. Coborî capul lipsit de vlagă până ajunse exact sub nivelul uşii.

Scoase cheile din contact şi se duse la portbagaj să ia canistra pe care o pusese acolo un om de serviciu de la hotelul Geneva unde locuia Reichter, contra unui mic bacşiş. Conţinea circa şapte litri de apă de mare.

Căută în buzunar şi scoase o mică pungă de plastic transparent şi după ce o desfăcu, turnă în ea conţinutul canistrei. Plină cu apă arăta ca un acvariu circular.

Reichter începu să geamă. Încă ameţit, deschise ochii bătând din pleoape. Blake puse punga exact sub capul lui, apucă bine gura ei adezivă, o întinse peste capul lui şi apoi în jos dincolo de nas.

— Drăguţ, nu? spuse el. Când e mai multă, apa devine albastră.

Mai trase odată de ea, făcând-o să alunece complet peste faţa lui Reichter şi când îi dădu drumul, gura se strânse pe gâtul lui.

Sprijinit bine pe picioare, se aplecă peste Reichter şi ridică punga de plastic deasupra capului acestuia. Apoi se dădu înapoi şi îşi admiră opera. Reichter arăta ca un scufundător de adâncime, cu oarecare mici deosebiri: coiful în formă de bulă era transparent şi împiedica apa să iasă în loc s-o împiedice să intre.

— Vino înăuntru, apa e minunată, glumi Blake.

Era într-o dispoziţie exuberantă. Din coii se auzeau sunete de apă bălăcită şi proteste înăbuşite. Reichter încerca să spună ceva.

— Aşa e. Eşti pe punctul de a muri. Acum ştii şi tu ce înseamnă asta. Nu e prea plăcut, nu?

Picioarele lui Reichter zvâcniră violent. Unul dintre

ele izbi radioul scoţându-l din lăcaşul său şi zvârlindu-l jos.

Blake se uită la ceas.

— Plămânii îţi ard, dar n-o să dureze mult, chicoti el. Unul ca tine mi-a ucis fiica. Acum plăteşti pentru asta.

Blake îl apucă de reverele hainei şi-l ridică pentru a-l privi mai bine. Nivelul apei se oprise exact deasupra liniei părului şi mici bule de aer se ridicau din colţurile gurii. Ochii erau întorşi spre Blake. Păreau că-l imploră. Gura se deschise în căutare de aer dar inhala apă.

Picioarele mai zvâcniră de câteva ori, apoi lupta încetă cu totul.

Blake se uită la ceas. Când fu sigur că Reichter murise, lăsă încet capul închis în coif, în jos. Făcu o mică gaură în punga de plastic şi lăsă apa să se scurgă pe pământ. Apoi avu o ezitare întrebându-se dacă nu uitase ceva. Aducându-şi aminte, scoase prompt punga de pe capul mortului, o făcu ghem şi o băgă în buzunar.

Găsi o batistă şi şterse apa de pe faţa şi gâtul cadavrului. Scoţând cătuşele, îl târî până la un pom din apropiere şi îl puse în poziţie aşezat, rezemat de trunchi. Îl pieptănă, ajusta gulerul şi cravata apoi luă aparatul de fotografiat din torpedou. Potrivindu-l pentru distanţă mică, se întoarse la mort şi făcu câteva poze.

Atent să nu lase nicio urmă în afară de cele ale cauciucurilor, ieşi cu maşina din luminiş.

În cursul aceleiaşi dimineţi, poliţia din Geneva primi un telefon anonim:

— Veţi găsi cadavrul lui Hans Reichter într-o pădure exact deasupra unui sat numit Autonne pe drumul spre Zürich, îi informă vocea într-o franceză corectă. Şi, apropo, acela nu era numele lui adevărat. Şi nici Juan Camilo Mandala, cel cu care s-a înscris la hotelul său din Geneva. Şi nu domiciliază în Barcelona. Un lucru e sigur, totuşi: era şeful activ al bandei Baader-Meinhof.

* * *

La patru ore după ce-l lăsase pe Hans Reichter proptit de pomul acela din pădurea elveţiană, Blake trecu frontiera în Italia pe la Chiasso.

Trecu de controlul paşapoartelor cu un paşaport canadian fals.

O oră mai târziu ajunse la Milano pe autostradă şi intră într-o casă conspirativă ţinută de un fost angajat al Agenţiei şi vechi prieten de al lui. Trei ore mai târziu poliţia din Geneva comunică presei vestea morţii lui Reichter.

Guido Gretti era o pasăre rară. Născut la Milano, îşi începuse viaţa pe străzi ca hoţ mărunt şi coborâse în Sud până în Calabria spre ceva mai puţin riscant, în slujba Mafiei, de pe la vârsta de 20 de ani. Apoi, exact înainte de sfârşitul războiului în Europa şi ca mulţi alţii de felul său în acea epocă, începu să se ocupe cu vânzarea raţiei alimentare a militarilor americani, populaţiei înfometate din Napoli. De aici fusese doar un pas până la SOE (Serviciul de Spionaj Militar American) pur şi simplu pentru că mafia conducea singura rezistenţă organizată împotriva nemţilor din împrejurimi iar americanii în acel moment aveau mare nevoie de ajutorul lor pentru a-i depista pe colaboraţionişti.

Gretti, un extroverţit lăudăros, era o raritate în lumea secretă pentru că având o statură impozantă, atrăgea atenţia asupra lui. Reuşise totuşi să supravieţuiască. Acum după trei decade şi jumătate şi spre marea mirare a lui Blake, era încă în viaţă. După îmbrăţişări elefantine şi lovituri cu palma pe spate, Blake se găsi aşezat pe un scaun în timp ce Gretti scoase inevitabila sticlă de Grappa.

Milanezul îşi goli primul pahar dintr-o înghiţitură ca şi când ar fi băut apă de robinet şi după ce termină de tuşit

reuşi să spună:

— De la Linderman?

— Şi?

— Noutăţi?

Gretti umplu din nou paharele.

— Cei arestaţi, supravieţuitorii masacrului de la aeroportul din Londra. Contraspionajul englez i-a interogat.

Nesigur dacă din cauza Grappei sau a propriei sale emoţii, inima îi bătea mai repede. Blake se aplecă înainte, dar reuşi să-şi controleze vocea.

— Şi?

— Arestaţii au rezistat. N-au spus prea multe.

— Trebuie să fi spus totuşi ceva.

— Da… ceva, aprobă Gretti de complezenţă.

— Pentru Dumnezeu, ce anume?

— Neamţul. A lăsat să-i scape că ei formau un pluton de execuţie în slujba cuiva numit Habib Yasli. Ai auzit de el?

Blake îngheţă.

— Da. Opera din Irak. Îi instruia pe recruţi pentru neamţul ăsta? Fii mai precis. Ce-au mai aflat de la el?

— Nu prea mult, în afară de ceea ce ţi-am spus deja.

— Au aflat bârlogul lui Yasli?

— Nu prea.

— Adică?!

— Linderman are o altă sursă care spune că are o tabără de instrucţie în Liban.

Blake sări din scaun şi de data asta el fu acela care-l îmbrăţişa pe Gretti.

— Am nevoie de o rută conspirativă sigură spre Adriatica de Sud, undeva lângă Brindisii, apoi o barcă până în Cypru. De acolo e mai puţin de 100 de mile până în

Liban.

Gretti se gândi o clipă.

— Când?

— Azi, dacă e posibil.

— Peste trei zile, poate mai mult. Blake umplu din nou paharele.

— Crezi că poţi?

— Şi.

— Spune-i lui Linderman că poate lua legătura cu mine la „cutia poştală” conspirativă din Nicosia, Cypru.

— Va bene. Altceva?

Blake dădu paharul pe gât şi se aşeză comod în fotoliu.

— Da. Mai dă-mi un strop din apa aia de foc. Italianul îl servi încântat.

— Pot să înnoptez aici?

Zâmbetul lui Gaido era ca şi natura lui, afectuos şi spontan.

— Nu te-aş lăsa eu să te duci în altă parte, amice.

Târziu, în noaptea aceea, Blake făcu o comandă telefonică pentru un număr conspirativ din Londra. Le ceru să transmită un mesaj în dimineaţa următoare domnişoarei Monica Riley şi le dădu numărul ei de la birou. A doua zi se postă într-o cabină telefonică din pasajul Duomo şi la ora convenită, Monica telefona.

— Eu sunt, spuse el în chip de salut.

— Sam! Am fost sigură că vei fi tu. – încercând să pară veselă, dar fără a reuşi, continuă: intuiţie feminină.

— Cum arată Milan-ul?

— Umed. Ai mult de lucru?

— Nu chiar atât ca să nu pot vorbi cu tine. Sunt secole de când nu ţi-am mai auzit glăsciorul.

— Nu s-a putut, spuse Sam, blând, dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la tine. Ştii, nu?

— Sam, aş putea să-mi iau câteva zile libere. Dacă am

noroc aş putea prinde un avion, dimineaţă… ce zici?

— Nu. E prea riscant. Monica insistă.

— Nu fi prostuţ. Uiţi că am lucrat şi eu în teren, nu sunt chiar o novice. Hai, iubitule, o dată în viaţă să ne gândim şi la noi înşine.

Blake ezita. Era tentant şi ceea ce spunea ea, era adevărat. Pe de altă parte, Centrul urmărea un bărbat singur. Un cuplu care călătoreşte împreună ar putea să-i deruteze.

— Nu ştiu, răspunse el, precaut. Să mai aşteptăm puţin până se mai limpezesc lucrurile.

Vocea Monicăi se răci. Deveni formală, chiar plicticoasă.

— Înţeleg. Foarte bine. Dar dacă nu vin acum, nu mai vin deloc, niciodată. Acum, la revedere.

— Stai puţin! Dacă ţii atât de mult…

— Dă-te jos de pe gard, Sam. M-am săturat să aştept telefonul să sune, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat.

— Vin, sau nu?

— O.K. Vino dacă emusai. Dar să ştii că nu e o călătorie de plăcere. Eşti foarte dură când vrei ceva – mă predau.

Încercă să facă haz, dar nu reuşi.

— Eşti un scump!

— Dar peste o zi sau două. Vei găsi un bilet pe numele tău la biroul companiei Air Italia din Londra. S-ar putea să nu fiu la Milano. Dar oriunde aş fi, locul va fi marcat pe bilet. Am să te aştept la sosire. Nu vorbeşti cu nimeni despre asta, clar?

— O, Sam, strigă ea, te iubesc atât!

— Acum câteva clipe vorbeai ca un perceptor. După ce se încheie convorbirea, rămase pe loc o clipă întrebându-se de ce se lăsase convins. Din clipa în care sosea, urma să fie şi ea implicată. Cu toate astea, îşi

simţea inima uşoară, cântând: vine Monica! Nu se mai gândea la nimic altceva.

Abia mai târziu, în timpul nopţii se gândi că venirea ei ar putea deveni un lux pe care niciunul din ei nu şi l-ar putea permite.

* * *

Jim Roker stătea în bar, gândindu-se cât se mult se schimbase clubul Gazzera. Nilulrămăsesepe loc, curgând paşnic prin dreptul ferestrei, ca şi străzile agitate, monumentele, clădirile modeste, tramvaiele zgomotoase – toate erau aşa cum şi le amintea din Egiptul de dinaintea lui Maser, când ministrul de externe britanic conducea de fapt ţara şi regele Farouk era monarh doar cu numele.

Egiptul lui Roker fusese plăsmuit de pana lipsită de vigoare a lui Lawrence Durrell în „Quartetul Alexandria" în care oamenii frumoşi, se conformau modei decadente în patru limbi şi în tot atâtea religii.

Toţi pierde-vară din cinci continente hălăduiau prin grădini cu parfum de iasomie, utilizând franceza ca lingua franca; greaca era argoul de prăvălii, arabă, limba tellahilor care-i serveau la masă şi le spălau podelele. Toate astea se terminaseră odată cu abdicarea regelui şi cu revoluţia lui Naser. Acum rămăsese doar oraşul supra-populat. Străinii se grupaseră IaHilton iar Gazzera însuşi era clubul neoficial al ofiţerilor din armata lui Sadat.

Roker ceru barmanului să-i umple paharul. Se întoarse cu un telefon şi cu paharul plin. Era Renway şi era prost dispus.

— Unde naiba ai fost? Te caut de zile întregi.

— Aici, izbucni Roker iritat. S-a aciuat într-o altă vizuină din cartierul vechi. Nu ne putem apropia. Locul colcăie de agenţi.

Renway îl întrerupse brutal.

— Nu pot fi ruşi. Sadat i-a expulzat de câteva luni.

— Ce dracu’ contează cine sunt? Sunt acolo, asta-i tot ce pot să spun.

— Dar de unde ştii că Blake este acolo?

— Pentru că l-am văzut eu însumi luând avionul la Bombay înconjurat de oamenii K.G.B.-ului.

— Cât de aproape erai?

Roker privi de-a lungul barului. Localul era gol cu excepţia barmanului care servea un client nou la celălalt capăt al barului. Coborî totuşi vocea.

— Destul de aproape. Au venit la aeroport în două maşini, în ultima clipă şi l-au trecut pe Blake prin sala de plecare destinată personalităţilor, apoi au mers drept la avion – un Pan Am venind din Singapore şi mergând la Roma prin Bombay şi Cairo.

Renway interveni impacientat:

— Ai plasat un om în avion?

— Cum dracu’ aş fi putut? Pleacă multe spre Europa de dimineaţă până seara. Nu le pot acoperi pe toate. Acum o să mă întrebi şi dacă numele lui nu era trecut pe lista de pasageri.

Renway continuă ignorând sarcasmul lui Roker.

— Spui că era Blake – i-ai văzut faţa?

— Nu, dar el era. Purta încă aceleaşi haine pe care le avea când l-am văzut ultima oară la hotel în Bombay. Imediat ce l-au urcat în avion, acesta a pornit şi a decolat. N-aveam autoritatea să-l opresc…

N-avea niciun rost. Pe când vorbea, Roker îşi dădu seama că fusese păcălit de unul dintre cele mai vechi trucuri din meseria lor, atât de răsuflat încât n-ar fi păcălit nici măcar pe un novice în prima lui zi de teren: urcaseră în avion pe altcineva în hainele lui Blake. îi spuse asta lui Renway, plin de necaz şi apoi încheie:

— Am telefonat la Cairo alertând pe oamenii noştri să se ducă la avion şi am plecat şi eu cu zborul următor.

Restul îl cunoşti.

Destul de surprinzător, Renway nu scoase niciun cuvânt. Era prea alarmat. În schimb îl întrebă:

— Deci, când i-ai văzut ultima oară?

— Miercurea trecută… exact acum o săptămână.

— N-a pierdut timpul în zadar, spuse Renway, din nou furios.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

De data asta fu rândul celuilalt să explodeze:

— Nu citeşti ziarele? în timp ce tu-ţi plimbi fundul prin Cairo, Blake şi-a făcut din nou de cap, aici în Geneva. A comis o nouă crimă! Iei primul avion şi vii încoace, Roker, te priveşte cum. Te aştept la aeroport la aterizare.

Roker rămase cu ochii la telefon. Renway închisese. Era un sfârşit potrivit pentru a încheia această zi plină de frustraţii.

* * *

Stăteau pe bancheta din spate a unui taxi prinşi în şirul de maşini oprite la jumătatea drumului dintre aeroport şi Geneva.

Renway scotea flăcări.

— Dă-i drumul! strigă el şoferului flegmatic care întoarse doar capul, mormăi ceva şi dădu din umeri. Un imigrant din Istanbul, engleza lui era neglijabilă. Renway se trânti din nou pe canapea.

— Ce-a spus?

— Kismet, spuse Roker obosit.

— Nu se afla nici el într-o dispoziţie prea rozã.

— Ce dracu’ înseamnă asta?

— Soartă.

Renway ridică ochii în plafon:

— Doamne, ce lume! Luă un vraf de ziare şi le aruncă pe genunchii lui Roker. Înainte de orice, citeşte astea. De data asta, balonul a luat-o razna. Şedinţă de seara până

dimineaţa la Consiliul de Securitate. Congresul îi vrea pielea, pacifiştii fac pichete în faţa Casei Albe şi toată lumea dă vina pe noi.

Roker strânse din umeri.

— Totul se va linişti într-o zi-două.

Renway se încruntă şi aruncă un plic mare de hârtie pe maldărul de ziare.

— Zău? Uită-te la asta.

Roker scoase o fotografie lucioasă înfăţişându-l pe Hans Reichter proptit de un copac. Părea mort de-a binelea. Cuvintele „Cum a murit?” erau mâzgălite pe ea de însăşi mâna lui Blake. Roker o băgă înapoi în plic.

Renway era într-o dispoziţie miminantă.

— A avut îndrăzneala să trimită asta cu poşta obişnuită, adresată mie personal. Data viitoare o să-mi trimită hălci

de came!

— Ce facem acum?

— Găseşte-l, fir-ar al dracului, înainte de a-i ucide pe toţi de pe lista aia nebunească.

Roker ridică privirea de la un titlu oribil pe care tocmai îl citea.

— Nu la Geneva. îl ştii pe Blake. Sigur că a şters-o în aceeaşi zi.

Renway îşi muşcă buzele.

— O să-l găsim.

— Prin aceleaşi surse? Renway dădu din cap cu emfază.

* * *

Maurice Boule, un impozant funcţionar al spionajului elveţian era prezent pentru a-i saluta în biroul procuraturii când sosiră. Originar din cantonul Basel, fumător de pipă, îl salută pe Renway ca pe un vechi prieten. Îşi trecu mâna cu degete groase peste părul lucios, rar (pieptănat pe o

parte pentru a ascunde chelia din creştet) şi strânse mâna lui Roker.

— E omul vostru, Blake, spuse el trăgând din pipă. Garda de corp a lui Reichter l-a recunoscut imediat ce i-au văzut poza. Dar nu i-am descoperit pe cei doi de la benzinărie.

Renway trecu nerăbdător peste ultima parte.

— N-o să-i găsiţi niciodată. Blake foloseşte numai profesionişti.

Ochii mici, albaştrii ai lui Boule sclipiră amuzaţi:

— De ai noştri sau de-ai lor? Renway scutură din cap.

— De data asta nu sunt ruşi. Orice i-ar fi datorat, s-au achitat ajutându-l să-l găsească pe Reichter. N-ar risca să mai apeleze la ei.

Roker nu era de acord, dar rămase tăcut. În starea lui de spirit, Blake era capabil de orice. Acest lucru era cât se poate de clar.

— Mă rog, oricine ar fi fost, au lucrat bine, spuse Boule, îi invită să-l însoţească de-a lungul coridorului, la morgă.

Ca multe camere de acest gen, avea un aspect de clinică, cu podea de piatră bine lustruită, o chiuvetă, miros de antiseptic şi un mare congelator cu o duzină de sertare care acopereau un întreg perete. În ele erau stocate cadavrele pentru autopsie.

În timp ce Boule îi invita în cameră, îl văzură pe medicul legist şi pe asistentul lui, ambii în halate albe aplecaţi deasupra unui cadavru de pe masa de disecţie. Medicul îi văzu şi le făcu semn să se apropie în timp ce el continua să-şi spele mâinile. Era un om mic de stat cu un ten proaspăt şi urechi mari. După prezentări, spuse:

— Extraordinar este faptul că deşi hainele nu-i erau ude, autopsia arată că a murit înecat – în apă sărată, închipuiţi-vă şi suntem în Elveţia, la vreo trei sute de

kilometri de mare. Nu e extraordinar?

— Prezenta şi altceva – vânătăi, tăieturi, chestii d-astea?

Legistul îşi şterse mâinile, împături prosopul cu grijă şi-l puse pe suportul său. Ca majoritatea elveţienilor era meticulos în astfel de probleme. În timp ce făcea acestea, se gândea la ceea ce urma să spună. În cele din urmă zise:

— Nimic afară de o mică roşeaţă în dosul urechii drepte şi de-a lungul coastelor.

Boule dădu din cap.

— Roşeaţa din dosul urechii. Probabil un sac cu nisip. Chiar şi o lovitură puternică, lasă pe piele o urmă slabă.

Renway şi Roker aprobară imediat.

— S-a gândit la toate, spuse unul din ei.

Sună telefonul şi asistentul legistului se duse să răspundă. Boule îl strigă:

— Dacă-i de la ziar, nu sunt aici. (Se întoarce spre ceilalţi.) Mă tot caută de când m-am sculat – apă sărată, va să zică!

Ajunşi afară, îi duse la o staţie de taxi. Renway îi strânse călduros mâna.

— Mulţumesc, Maurice. Apreciez faptul că n-ai dat publicităţii numele lui.

Boule dădu din cap.

— De unde obţinem aprobarea în caz că va trebui să-l divulg?

— Numai Centrul poate s-o dea, spuse Renway, atent.

— Iar Centrul este Dumnezeu, adăugă Roker. Se uita la un afiş mare din faţa unui chioşc de ziare care spunea:

ŞCOLARII ENGLEZI ÎNCĂ N-AU FOST GĂSIŢI. TERORIŞTII NEGOCIAZĂ CU GUVERNUL PENTRU VIEŢILE LOR.

Maurice Boule îi urmări privirea şi spuse amabil:

— Te gândeşti că probabil fostul tău coleg nu e chiar

atât de nebun în fond.

Roker dădu din cap.

— Exact la asta mă gândeam. Mi-ai citit gândurile. Renway era grăbit să se întoarcă la aeroport şi se urcă în primul taxi. Roker îl urmă şi Boule băgă mâna pe fereastră pentru rămas bun, apoi taxiul porni pierzându-se în traficul aglomerat. Renway spuse imediat:

— De ce naiba ai spus asta?

— Ce?

— Prostia aia cum că Blake n-ar fi chiar atât de nebun.

— Am fost cât se poate de sincer, spuse Roker sumbru. Renway izbucni:

— Cred că dacă cineva o să-l ucidă pe ticălosul ăla, acela voi fi eu! Şi ia aminte: de acum încolo, merg cu tine peste tot, ne-am înţeles?

Capitolul opt

Vechiul drum de la Perugia la Ascoli, şerpuia abrupt urcând spre munţii Apenini Marchigiano şi în ultimul timp nu era prea folosit. Conducătoriipreferau suprafeţele netede şi drumurile spre o mică localitate de pe coasta Adriatică numită Porto D'Ascoli unde le fusese aranjată traversarea pe un vas către Cipru. Prudent, Blake evita zonele aglomerate unde foarte probabil ar fi întâlnit patrule de poliţie.

Era la volanul maşinii pe care Monica o mehiriase la Bergamo iar ea stătea alături cu o hartămare pe genunchi. Drumul era plin de hopuri, de curbe strânse şi de găuri.

Monica începea să se resimtă:

— N-o să ajungem niciodată în ritmul ăsta. Nu se poate mai repede?

Blake trebui să încetinească iar. În faţă se vedea o gaură mare. Din fericire nu era adâncă. O bătu cu mâna pe genunchi:

— Linişteşte-te. Nu suntem laraliu. Am zis c-o s-aştepte.

Fură amândoi cuprinşi de una din acele tăceri care se aşterneau mereu de la sosirea ei. Asta fusese cu două zile în urmă dar Monicăi i se părea că a trecut mai mult de o lună. Stătuse singură cea mai mare parte din timp iar când erau împreună, Blake era preocupat.

Chiar şi acum, se concentrase asupra volanului iar ea se uita fără interes pe fereastră. Apoi Blake rupse tăcerea, vorbind neutru, ca un străin care discută despre vreme.

— Trebuia să fi rămas la Londra. Dacă Agenţia îşi cunoaşte meseria – lucru neîndoielnic – zona asta s-ar putea să colcăie de trăgători de elită… Nu-mi place.

Ochii Monicăi se umeziră; un lucru care ameninţa să se întâmple chiar de la sosire. Nu-l văzuse niciodată atât de nervos. Nu mai semăna cu omul pe care-l ştia ea. Reuşi să îngâne doar un „Mulţumesc”.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama – Doamne! Ce s-a întâmplat cu creierul meu?

— E plăcut să ştii că eşti urmărit. Blake se răsuci spre ea, plin de furie:

— N-ai niciun drept să spui asta – ştii prea bine! Eşti o profesionistă, cunoşti riscurile aşa că nu face pe femeiuşcă cu mine. O singură mişcare greşită şi sfârşim amândoi pe masa de la morgă.

Schimbă vitezele pentru a urca o pantă abruptă. Monica găsi o batistă şi-şi suflă nasul. Afară, tufişurile răzleţe luară un aspect sumbru, ca pentru a fi în ton cu dispoziţia lor. În dosul fiecărui tufiş putea fi un om cu o armă, gândeau ei.

Blake întrerupse tăcerea brusc:

— Presupun că vrei să ştii ce s-a întâmplat. Monica întârzie răspunsul. Scotoci în geantă până găsi ţigările. Orice s-ar întâmpla, era hotărâtă să-şi păstreze judecata

limpede şi să-şi ţină sentimentele sub control. Istericalele nu mergeau cu Blake, se retrăgea într-o carapace morocănoasă. Aprinzându-şi ţigara, se întoarse spre el.

— Cred că ştiu deja majoritatea celor întâmplate. Ştii cum circulă veştile, mai ales în cercurile noastre. Nimeni nu ştie însă precis, deşi s-au făcut unele presupuneri.

Blake întrebă indiferent:

— Ce se spune?

— Unele lucruri sunt de-a dreptul groaznice.

— Cât de groaznice?

— Că Agenţia a pus să fii ucis. Blake dădu din cap.

— Aşa e. Altceva?

— Dacă ai citit ziarele, ştii.

— Tu ce crezi?

Monica trase adânc aer în piept, sperând împotriva oricărei speranţe.

— Tu ai făcut-o – singur.

În ciuda hotărârii ei, ochii îi erau plini de lacrimi.

— O, Sam, spune-mi că n-ai făcut-o tu! Te rog! Blake încetini din cauza unei noi curbe abrupte.

— Ai dreptate. Eu personal i-am omorât pe amândoi. Ştii şi de ce. Nu-i nevoie să mai intrăm în amănunte.

Monica întinse mâna şi-i atinse braţul.

— Sam, dacă eşti identificat de cineva din afara Agenţiei, ştii ce se va spune: că ai acţionat din ordinul lor. Există prea multe implicaţii şi ei nu pot admite asta. Guvernul nu-şi poate permite să fie implicat în ceva de genul ăsta, are prea mult de pierdut. Pentru Dumnezeu, opreşte-te acum înainte de a fi prea târziu.

Acum că-i spusese ceea ce voia, se simţea mai bine. Înseninându-se Blake se aplecă şi o ciupi de obraz.

— Nu pot. Ştiam că se vor întâmpla toate astea înainte de a începe. M-am hotărât să merg până la capăt.

— Da, spuse ea cu amărăciune, ca s-ajungi pe masa

de disecţie.

Jignită şi furioasă îşi întoarse faţa în altă direcţie.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce m-ai lăsat să vin? Blake încetini până aproape de oprire în faţa unei alte curbe strânse.

Pentru că am nevoie de ajutorul tău. Ai insistat să vii, nimic din ceea ce ţi-aş fi spus, nu te-ar fi împiedicat. Nu eşti o novice în materie, ai mai lucrat pentru Agenţie, de ce nu şi pentru mine?

Cuprinsă de furie, Monica îi îndepărtă braţul şi se trase brusc cât mai departe de el. N-o să scape el cu astă. Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai furioasă.

— Deci ăsta a fost motivul. Nu pentru că îţi era dor de mine. A, nu, ar fi prea mult să-ţi cer asta. Nu-ţi pasă niciun pic de mine. Niciodată nu ţi-a păsat. Doamne, ce proastă am fost! Lua-te-ar naiba!

Blake nu scoase un cuvânt. Vulpe bătrână, aştepta ca ea să se liniştească.

Furioasă, trase de mânerul portierei, dar nu exista clanţă.

— Opreşte, Sam. Vreau să cobor. Apoi izbucni în lacrimi.

Blake continuă să conducă lăsând-o să plângă până se opri, apoi îi dădu o batistă.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat, spuse el. Ştii ce simt pentru tine, ce-am simţit întotdeauna. Ştii şi faptul că acum, am cu total alte lucruri în minte. Să termin treaba asta şi să supravieţuiesc. Ce zici, vrei să mă ajuţi?

— Ce vrei să fac? întrebă ea suflându-şi nasul pentru a doua oară în dimineaţa aceea.

Blake opri maşina şi o trase în braţele sale.

— Te iubesc, şopti el. Mai târziu o întrebă: de ce e aşa de bine după ce ne certăm? N-am înţeles niciodată.

— Nu mi-ai spus ce vrei să fac, îşi aminti Monica, în

timp ce-şi refăcea fardul uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Nimic din ceea ce nu-ţi stă în putinţă. Am nevoie de un om în Beirut. Eu trebuie să stau ascuns, nu pot risca să fiu văzut pe străzi. Tu poţi circula prin oraş. Am să-ţi dau amănuntele mai târziu.

— De ce nu acum?

— Nu le ştiu nici eu. Trebuie să le aflu în Nicosia.

— Căsuţa poştală?

Blake îi trecu mâna prin păr.

— Pui o mulţime de întrebări. Ea îi dădu mâna la o parte.

— Trebuie să ştiu şi eu ce se întâmplă, Sam, dacă urmează să te ajut.

Blake se pomeni privind drept într-o pereche de ochi violeţi larg deschişi. Era nerăbdătoare şi grăbită să-l ajute. Blake o sărută din nou.

— Ştiu, şopti el.

— Nimic altceva? Blake scutură din cap.

— Nimic în afară de prezenţa ta. Fii liniştită. Am să te duc înapoi întreagă.

— Nu-mi pasă deloc dacă nu mă mai întorc. Ştii bine asta.

Ceva mai târziu privind pe fereastră prăpăstiile şi stâncile abrupte încadrându-i de ambele părţi ale drumului, Monica spuse:

— E greu să crezi că asta e Italia. E atât de primitivă, fără nicio casă, nimic.

Blake o trase mai aproape.

— Nu în trenuri de vacanţă, nu tu mâncare ieftină. Parcă suntem în pustietate.

Ea se săltă în scaun şi-l sărută sub bărbie. Părea foarte frumoasă în clipa aceea, cu soarele jucându-se în toate chipurile cu părul ei şaten deschis.

— Ce le-ai spus la birou?

— Că am nevoie de un concediu, spuse ea, ridicându-se.

— Necazuri?

— Din partea mea, o mulţime. Îmi sunt obligaţi; n-am mai avut concediu de nu ştiu când.

— Pur şi simplu ai plecat?

— Exact în mijlocul unei propoziţiuni. A trebuit să termine Jake articolul.

— Jake?

— Noul meu redactor. Mă iubeşte. A fost grozav când m-ai sunat. Am sărutat telefonul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu…?

— De ce e întotdeauna mai bine după ce ne certăm? Nu glumesc. Aş dori să aflu.

Monica îşi ţuguie buzele.

— Chinezii spun că furia e un afrodiziac bun.

— Şi dacă nici ei nu mai ştiu…

— Categoric.

Ceva mai sus la circa 6 mile (două în linie dreaptă) o echipă de muncitori reparau o groapă în şosea. Trei erau voinici, purtând însemne şi lanterne roşii puse pe margine pentru a arăta automobiliştilor că se lucrează. Când groapa fu umplută, se puse asfalt apoi apăru un tăvălug şi începu să niveleze. În acelaşi timp se iviră doi oameni cu o bobină mare de sârmă conectată la un mecanism exploziv ce fusese plasat exact în gaura de curând reparată. O lăsară să se desfăşoare în urma lor în timp ce ei urcau dealul abrupt.

Întreaga operaţie avea un aer de grabă şi imediat ce groapa fusese acoperită, tăvălugul fu tras într-o margine şi parcat într-un şopron. Semnele rutiere şi luminile de semnalizare fură îndepărtate şi în afara peticului lucios de

asfalt, drumul arăta ca oricare altul.

Şeful făcu oamenilor semn să se disperseze unii în ascunzişurile de pe deal, alţii în prăpastia adâncă de sub drum.

Cei doi cu bobina de sârmă ajunseră în vârf dar nu avură timp să se odihnească. Unul din ei, Renway, lăsă să-i cadă de pe umeri un pachet şi scoase un detonator de tip vechi dotat cu un mâner lung de lemn. Nu-i trebui mult să ataşeze capetele firelor la bornele electrice ale detonatorului. Celălalt, JimRoker, se postase în vârful dealului şi cerceta drumul cu un binoclu.

Mai jos, pe drum, cam la o milă distanţă, Blake lua o curbă strânsă cu mai multă grijă ca de obicei. Fără să ştie de ce, începea să fie neliniştit. Era probabil oboseala. Se opriseră doar odată de la plecarea din Bergamo, în cursul dimineţii şi doar pentru o jumătate de oră. Neliniştea lui părea să fie contagioasă. Monica stătea dreaptă pe locul ei cu faţa încordată, anxioasă.

Blake o bătu uşor pe genunchi.

— Te simţi bine?

— Drumul ăsta e ca un căluşar. Mă ameţeşte, spuse ea cu faţa umedă de transpiraţie.

Blake îşi privi piepţii cămăşii. Erau uzi leoarcă.

— După curba asta, drumul devine mai drept. Monica continua să se uite pe fereastră la vârfurile dealurilor. Nu se auzea vântul şi nici alt zgomot în afară de mersul regulat al motorului. Cerul era acoperit de nori grei ce se mişcau rapid.

— Probabil că e vânt, acolo sus, remarcă ea absentă. Deasupra, pe vârful dealului, Jim Roker observă maşina în clipa în care apăru de după o curbă. O urmări cu privirea până dispăru după o altă curbă. Renway strigă: E vreun semn?

— Tocmai a luat o curbă, strigă Roker.

Vocea lui suna neobişnuit de tare. Nu era sigur dar se părea că Blake nu e singur. Îşi potrivi binoclul în grabă şi aşteptă să vadă din nou maşina. Când o văzu, era mult mai aproape ca înainte. Roker privi din nou. Acum era sigur. Lângă Blake stătea o femeie, una care i se părea cunoscută.

Vocea lui Renway se auzi ca un orăcăit nervos:

— Unde a ajuns?

Femeia părea că se uită drept la el în clipa în care maşina luă ultima curbă. Ochii lui Roker se holbară de groază. „E Monica! Dumnezeule, Monica e în maşină, cu el!”

Acum nu mai era decât o singură scăpare şi Roker nu ezită. Făcu singurul lucru pe care-l putea face: începu să fluture binoclul în sus şi în jos. Existau şanse unu la o mie ca ei să vadă sclipirile luminii reflectate de lentile. Maşina se pierdu în dosul ultimei curbe. De acolo nu mai erau decât două sute de metri până la peticul de asfalt.

Roker se pomeni strigând:

— Ai s-o omori şi pe ea!

Renway stătea pe vine lângă detonator cu ambele mâini pe mâner. Spase cu un lătrat:

— Fă un semn cu braţul când ajunge la petic!

— Nemernicule! ţipă Roker, agitând disperat binoclul.

Monica, pentru Dumnezeu – atenţie!

Când observă lucirile lentilelor, Monica ţipă, dar era prea târziu pentru a opri maşina. Tot ceea ce ştia Blake era că trebuie să evite peticul de asfalt. Trase puternic de volan.

Se auzi un scrâşnet de frânare în clipa când Blake apăsă cu putere pedala şi maşina se lansă spre umărul drumului şi golul de dedesubt. Derapa lateral chiar pe margine, alunecând pe pietriş cu roţile din interior trecând

chiar pe lângă marginea peticului de asfalt.

— Ticălosule! urlă Roker, aruncându-se cu capul în jos asupra lui Renway pentru a-l opri. Era însă prea târziu.

Renway se opuse cu toată greutatea corpului şi apăsă mânerul. Jos, pe drum, peticul se dizolvă într-o erupţie de pietriş, praf şi asfalt aruncate în toate părţile. Ridicată de suflul exploziei, cu roţile din faţă revenind primele, maşina ţopăi, derapa ca un crab, se îndreptă, sări din nou, cu motorul mergând, cu cauciucurile ţiuind, rămânând tot timpul pe patru roţi totuşi, apoi, încă intactă, ţâşni afară din praf. Cu o imensă limbă de foc în dosul ei, maşina avariată, cu bucăţele căzând din ea, se lansă în curba imediat următoare şi dispăru complet lăsând în urmă un nor de fum.

Roker şi Renway rămaseră faţă în faţă, înfruntându-se.

— Ştiai că e şi ea în maşină, nu? Acum nu mai are nicio importanţă – au scăpat.

Renway rânji.

— Poate au fost ajutaţi, un pic.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta e un truc vechi, soarele reflectat de un binoclu. Sper că nu ţi-ai închipuit că n-am văzut.

— Nu dau o para chioară pe ce gândeşti tu, după chestia asta, criminal nenorocit. M-am săturat.

— Eşti sub ordinele mele, Roker. Faci ceea ce ţi se ordonă, ca toţi ceilalţi.

— Voiai s-o omori şi pe ea!

Renway întoarce capul. Centrul nu admitea eşecul, întrezărea deja o viaţă de muncă asiduă dusă pe apa sâmbetei. Nu era deloc liniştitor.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el. Răvăşit de furie, Roker avu nevoie de câteva momente pentru a spune ceva.

— Asta-i expresia care acoperă totul, nu? spuse el batjocoritor, îndepărtându-se. Începu să coboare dealul în fugă, se împiedică de o piatră şi îşi pierdu echilibrul. Se redresa şi se avântă în josul dealului.

Renway se luă după el.

— Unde dracu' te duci?

Roker se opri brusc din alergat şi se întoarse spre el.

— Am fost alături de noi până acum pentru că am fost convins că Blake trebuie oprit. Dar nu-mi cere să înghit asta, cu sau fără ordine! N-am să stau să asist cum ucizi o persoană ca Monica. Caută-ţi altul.

Gâfâind, Renway ajunse lângă el în clipa în care Roker se întoarse pentru aşi continua drumul în jos. Apucându-l de braţ, spuse răguşit:

— Foarte bine. Spune-mi ce-ai fi făcut tu, în locul meu, Roker, nu în locul tău!

Roker încercă să plece, dar Renway îl împiedică înainte de a se putea îndepărta. Furie, frustraţie, totul se citea clar pe faţa lui.

— Cum altfel poate fi oprit? îl cunoşti mai bine ca mine, spune-mi cum îl poţi opri fără să-l ucizi şi-am s-o fac!

— Renway îl apucă de umeri şi începu să-l scuture.

— Să te ia naiba! Ştii bine că nu se poate! Şi-acum pleacă, strigă el, împingându-l. Dacă asta doreşti – fă pe tine! Sunt sătul de conştiinţa ta curată.

Roker aruncă o ultimă privire disperată la groapa căscată în drum şi se smuci luând-o în direcţie opusă. Nici măcar nu întoarse capul – continuă să meargă.

Renway nu mai făcu nicio încercare de a-l opri. Unul dintre oameni (tânărul Page) se târî până la el. îi cursese sânge pe faţă şi stătea nesigur pe picioare.

Renway mormăi:

— Ce dracu' vrei?

Page îngăimă slab, tremurând de dezgust faţă de

ceea ce văzuse pe şosea:

— Cred că maşina a scăpat, şir… ce-a mai rămas din ea.

— Ridică în mână o bucată nedefinită de metal. – Asta a fost toba de eşapament. Nu putea să ajungă departe. Am trimis două maşini să-l aducă. Privi în direcţia în care se retrăgea Roker.

— Lasă-l pe Roker, Page, spuse Renway, o să-şi vină el în fire.

Dar astea erau doar vorbe. Renway era prea îngrijorat de propriul lui viitor ca să-i pese de celălalt. Chiar atunci se întreba cât timp o să dureze până când Centrul o să trimită pe unul din călăii lor la Londra. N-ar fi deloc plăcut dacă s-ar întâmpla asta.

* * *

De undeva din dosul uşii de intrare bine asigurată, Edith Roker auzi vocea – o mulţime de oameni în cameră, care se simţeau bine, un strigăt, un râs brusc din când în când. Toate astea o făceau să se simtă mai singură ca oricând. Tocmai închisese telefonul. Jim o sunase de undeva din Italia. Fusese o convorbire neliniştitoare.

Edith nu ştiuse niciodată ce făcea el exact, la ambasadă deşi bănuia că e ceva în legătură cu securitatea unuia din departamente. Nu pentru că nu l-ar fi întrebat. El însă ţinuse să-i spună clar imediat după căsătorie că nu avea voie să discute despre asta. Aşa era regula, îi spusese el, şi curând Edith înţelesese că cel mai bine era să nu mai întrebe.

Problema fusese doar subitele lui plecări şi absenţe prelungite. Asta le crease dificultăţi şi în final dusese la destrămarea căsniciei.

Nu era la mijloc o altă femeie, era convinsă de asta. Iar acum stătea singură, într-o cameră străină, profund încurcată. Jim avea nevoie de ea, şi ea nu putea face nimic

să-l ajute. În acea scurtă convorbire telefonică, el îi dezvăluise lucruri pe care nu le spusese în atâţia ani de căsătorie.

Edith ar fi dorit să alerge la el, să-l mângâie, să-l îndrume, să-i dea dragostea pe care el nu-i lăsase niciodată răgazul să i-o dea.

— Mi-am dat demisia, spusese el. I-am părăsit. Gata. Edith primise ştirea cu sentimente amestecate; compasiune pentru disperarea lui, bucuria că acum, probabil vor putea fi împreună.

În parte i se păruse incoerent, în parte nu înţelesese ceea ce voia să spună. Dar nicio clipă nu-şi făcuse griji în privinţa viitorului lor, pierderea pensiei, sau a altor lucruri de genul acesta. Pur şi simplu nu se gândise, atât era de preocupată de ceea ce i se întâmplase.

— De ce nu vii acasă? îi sugerase ea. Chiar acum. Ia un avion şi vino. Te aştept la aeroport.

— Îmi pare rău, spuse el. Pentru tot, pentru toate lucrurile pe care le-am pierdut amândoi din cauza acestei slujbe afurisite.

— Iubitule, vino acasă. Vedem noi ce facem.

Dar nu, nu era în stare să facă asta. Avea altceva de făcut mai întâi, ceva în legătură cu Sam Blake, care era în altă parte. Jim trebuia să-l găsească, să-i explice.

— Te iubesc, Edith şi-ţi promit că voi veni curând, şi atunci va fi pentru totdeauna. N-am să mai plec niciodată.

Părea disperat şi mai îngrijorător ca orice, năucit. Inima ei zburase alături de el.

— Te aştept, promisese ea, vino cât mai repede.

* * *

La hotelul Konstantes din Nicosia, Blake se aruncă într-un fotoliu supraîncărcat din apropierea jaluzelelor trase, uitând de hărmălaia din stradă. Stădea cu ochii închişi încercând să-şi limpezească gândurile. Orice sunet

necunoscut, se repercuta în creierul lui confuz, dându-i dureri în tot corpul. Totul fusese un coşmar care nu diferea de cel avut în spitalul englez după moartea lui Jane. Nu dormise de trei zile dintre care două le petrecuse într-o mică cabină neaerisită pe un vapor legănat de valuri. Nu era nici treaz nici adormit, plutea într-un păienjeniş de nesiguranţă şi întrebări fără răspuns. Nu-şi amintea prea multe despre întâmplarea din Italia pe drumul spre Ascoli. Auzise ţipătul Monicăi, asta îşi amintea, apoi venise explozia, zgomotul maşinii, scrâşnetul cauciucurilor, ploaia de sfărâmături şi focul, dainimic altceva. Reuşise să ajungă cu maşina aceea făcută praf la întâlnirea cu Gregorios, un mic pescar cipriot cu faţa tăbăcită care fusese Irimis de căpitan să-l întâmpine sub podul cel nou care din fericire era doar la câteva mile de explozie, mai jos în prăpastie; apoi aşteptarea chinuitoare până la venirea nopţii, cu Monica gemând în delir, urmată de drumul interminabil cu maşina până în port şi în cele din urmă îmbarcarea pe vasul lui Sergious.

Avuseseră noroc. Niciunul nu fusese atins de focul din spatele maşinii.

Ca majoritatea furtunilor de toamnă din Mediterana de est, şi aceasta venise pe neaşteptate şi se îndepărtase la fel. Monica avusese dureri mari, dar mâinile aspre ale lui Sergious fuseseră blândeţea întruchipată. Blake nu putuse fi de mare ajutor aşa că voinicul pescar pusese singur osul la loc şi-l înfăşurase bine în gips. Două zile mai târziu Monica ieşise la soare, suferind mai mult de mahmureală decât de durerea de la fractura de braţ, Ovzo fiind înlocuitorul lui Sergious pentru anestezic, împotriva durerii.

Blake se ridică cu grijă să n-o trezească pe Monica, care dormea liniştită pe pat şi ridică jaluzeaua exact atât ca să vadă afară, dar neliniştea persista. Problema era că

nu cunoştea nici oraşul, nici insula şi cunoştinţele lui de greacă fiind inexistente, se simţea vulnerabil.

Ceea ce îi agrava situaţia era faptul cămişcările îi erau limitate. În următoarele 24 de ore nu putu face nimic altceva decât să aştepte. Transportul cu mijloace de ocazie la Ghazir, cel mai apropiat port de intrare în Beirut, era foarte nesigur, mai ales acum când turcii stăpâneau o bună parte din insulă. Orice se putea întâmpla. Putea rămâne blocat săptămâni în şir. Transportul aerian era exclus; aeroporturile erau prea bine păzite de forţele de ocupaţie. Dar şi opţiunile lui erau limitate. Cipru, din cauza poziţiei sale fiind la mai puţin de 100 de mile de coasta Libanului era singurul loc unde se putea ascunde în oarecare siguranţă în ciuda faptului că mişuna de refugiaţi palestinieni veniţi de la luptele din Liban. Blake ştia din experienţă că nu erau toţi adevăraţi. Din cauza confuziei creată de afluenţa lor bruscă, nu era greu pentru diversele grupări care proliferau în zonă să infiltreze agenţi sau echipe ale morţii. Acum trebuia să stea ascuns şi să aştepte până când Sergious putea să-l ducă în Liban.

Mai erau şi alte probleme, ca de exemplu, cât timp trabuia să treacă până când Monica putea călători. Nu putea face mişcări până nu-i scădea temperatura. Apoi, era poziţia camerei lor, care din nefericire era situată la etajul doi, cu geamul spre o stradă aglomerată direct deasupra barului, o vizuină cam scurtă pentru refugiaţii cu posibilităţi din Beirut. Barul era prea aproape pentru a fi liniştitor pentru că exista oricând posibilitatea de a fi văzut. Nu era o situaţie prea fericită, dar el trecuse prin altele şi mai rele şi cât timp rămâneau acolo, exista şansa de a putea pleca în siguranţă.

Monica gemu în somn. Blake traversă camera întunecoasă, se duse la pat şi puse un alt prosop ud pe fruntea ei. Monica deschise ochii şi-l văzu aplecat

deasupra ei.

— Te simţi mai bine?

— Mie foame de mor, şopti ea. Aş mânca un cal întreg. Blake se înseninã.

— Cum e cu braţul?

— Umflătura s-a lăsat, pot să-l simt. Sergious e un doctor grozav. Îşi ţuguie buzele. Mă săruţi?

Blake o sărută şi-şi dădu seama că buzele ei erau acum mult mai reci. Temperatura îi revenea la normal.

— Trebuie să mai aşteptăm. Petros mai întârzie cu mâncarea Apoi, îşi aminti de supa de pe măsuţa alăturată, şi îi dădu să mănânce cu o lingură mare.

— Delicioasă, scumpule. Şi atât de rece… spuse ea înghiţind totul cu lăcomie.

— Mai ai dureri? Monica zâmbi.

— Nu prea tare… doar o durere surdă. Blake se aşeză atent pe marginea patului.

— Suntem norocoşi c-am reuşit s-ajungem până aici. A fost cât pe aci să se termine prost.

Ochii ei se făcură mari şi luminoşi în camera întunecoasă.

— Sam?

— Încearcă să nu vorbeşti.

— Spune-mi doar, cine sunt oamenii ăştia? Poţi avea încredere în ei?

Blake spuse blând.

— Sunt prieteni din vremurile trecute. Monica persistă, îngrijorată:

— Da, dar cine sunt?

— Au lucrat pentru Grivas, Organosis X. Un fel de EOKA, grup de contrainformaţii luptând pentru unificarea cu Grecia. Nu-ţi face griji în privinţa lor.

Monica însă adormise. Blake se duse în vârful picioarelor înapoi la fereastră.

* * *

Corpul voluminos al lui Sergious stătea răsturnat adânc în fotoliu în timp ce Blake şi Monica stăteau pe pat în faţa lui. O rază lumină desenul de pe covorul ros. Era singura lumină din cameră. Pentru Blake, semăna cu o închisoare. Nu ieşise din ea din clipa în care sosise cu şase zile în urmă. Afară bătea Khamsin-ul şi nisipul deşertului Sinai se strecura printre jaluzele. Când mergeau pe podeaua de piatră era ca şi când ar fi călcat pe zahăr.

Blake era nervos.

— Cât o să bată ăsta?

Umbra voluminoasă a lui Sergious se scuturã.

— În Italia, macaronarii îi spun Sirocco, nu?

Trase un fum adânc dintr-o Krasi şi flutură o mână cât un jambon. Sergious se afla în dispoziţia lui obişnuită, amuzantă.

— În Peloponnisos, noi îi spunem altfel, dar voi englezos, n-aţi putea pronunţa asta.

Râsul lui răsună alarmant spre tavanul pătat de muşte. Blake renunţase să mai încerce a-i explica că ei erau americani, nu francezi.

— Doamne, ce cald e aici. Nu se răcoreşte niciodată? Suntem în 25 noiembrie şi e o căldură de poţi prăji ouăle pe stradă.

Sergious anunţă mândru:

— Mereu e cald şi bine, da. Iarna înotăm. Apa nu scade niciodată sub 26 de grade. E bine.

Blake ripostă morocănos:

— Când plecăm?

Dinţii mari, albi ai lui Sergious, sclipiră în cameră.

— În seara asta, când apune luna, prietene. Mâine pe vremea asta vei fi în Beirut. Las-o pe seama lui Sergious.

Monica se aplecă cu faţa emoţionată. Încă nu se refăcuse. Sergious adusese pe furiş un doctor care

înlocuise marea operă a grecului cu splinturi uşoare. Ca şi Blake era şi ea nerăbdătoare să plece cât mai repede din camera aceea.

— Atunci ce mai aşteptam? Hai să mergem, izbucni ea veselă.

Sergious îşi arătă din nou dinţii. îi plăcea mult această englezos. Se aplecă şi ridică una din jaluzele. Dedesubt, strada era întunecată şi goală. Chiar şi barul era tăcut, ultimul client plecase de o oră. Dar Sergious era prudent. Va acţiona când va simţi că nu e niciun pericol, nu înainte.

Era trecut de trei când luna coborî dincolo de dealurile de măslini. Ieşiră repede în holul pustiu, găsiră scara de serviciu şi câteva minute mai târziu ieşeau prin spatele clădirii. Oamenii lui Sergious îşi făcură apariţia din întuneric, îi conduseră pe o alee întunecoasă, apoi în sus pe o coamă de deal cu copaci înalţi. Aici aşteptară pe unul din prietenii lui Sergious care, spunea el, cunoştea ascunzătorile din zonă. Când acesta sosi, cerul începea deja să se lumineze deasupra dealurilor. Era un ţăran bătrân, grizonant, care purta o fustanella ponosită, un fel de fustă scurtă de balet, pe deasupra unor pantaloni bufanţi groşi. După ce traseră câteva fumuri dintr-o Krasi, discuţii volubile şi strângeri de mână cu Sergious, porniră din nou, mergând în sus pe o pantă abruptă acoperită cu pini.

Terminând de urcat se găsiră pe un mic platou pe care se zăreau doar ceea ce păreau urme întretăiate de capre. Un camion deschis aştepta acolo şi, cu multe strigăte şi râsete, se urcară cu toţii în el. Vocea de bas a lui Sergious bubui din întunericul ce se destrăma.

— Acum pornim, englezos. Curând vom fi acolo. După un minut s-au două, pe când maşina cobora zdrăngănind pe un şleau, Blake nu mai fu atât de sigur că vor ajunge

undeva.

— Spune-i să încetinească, Sergious. Monica îl prinse de braţ.

— O, Doamne, să nu cădem într-o prăpastie! Blake o cuprinse în braţe.

— Încearcă să închizi ochii şi spune de câteva ori „Hail Marys”. În momentul ăsta ne trebuie un miracol.

Rugăciunea ei avu efect vizibil. Camionul coborî zdruncinat ultimul deal şi apoi pe o plajă nisipoasă. Sergious le făcu semn să tacă şi săriră cu toţii jos.

De acolo nu mai era decât o milă până la vas pe care Sergious îl ancorase prudent aproape de ţărm într-un mic bazin, la vreo trei mile la nord de Trikoma de-a lungul coastei. Când ajunseră acolo soarele ardea deja nisipul iar Antonos şi Markos, doi din oamenii lui Sergious, îi aşteptau cu o barcă cu aspect fragil. Amândoi aveau puşti atârnate de umeri. Toţi, în afară de Blake şi Monica izbucniră într-un torent gălăgios de cuvinte greceşti.

Blake zâmbi liniştitor spre Monica.

— Te simţi bine?

Nu-i plăceau cearcănele de oboseală din jurul ochilor ei.

Monica îşi strânse umerii şi ridică privirea zâmbind. Nu prea îi reuşi.

— De ce nu? E ultimul pas – mă simt minunat. Cineva strigă:

— Toată lumea jos!

Blake o apucă pe Monica şi se aruncă la pământ. Ceilalţi făcură la fel.

Undeva aproape se auzi răpăitul unei puşti mitraliere. Blake îşi băgă faţa în nisip. Era locul ideal pentru o ambuscadă. Ochii lui se plimbară obosiţi de-a lungul malului jos care delimita plaja. Sergious se târî până la el, atât de aproape încât i se simţea mirosul de

usturoi. Faţa lui mobilă avea un zâmbet jovial.

— Nu vă fie teamă, englezos – e doar Gregorios.

— Cine?

— Îl ştiţi. V-a întâmpinat sub pod, în Italia. I-am spus să-i aducă aici.

— De ce?

— Ambuscada. Grecul îşi scutură umerii. E bine să fii atent, nu? E sigur că va veni.

Blake păli la gândul a ceea ce i se putea întâmpla Monicăi.

— Dar de unde au ştiut ei că sunt aici?

Sergious îi dădu un ghiont în coaste şi-i făcu cu ochiul.

— Ştii cum sunt grecii. Le place un Krasi, apoi se laudă femeilor. Le e greu să păstreze un secret.

Blake simţi furia ridicându-i-se până în gâtlej.

— Ştiai de asta?

— Da' normal! Niki, ghidul nostru, mi-a spus când a venit pe deal aseară. E foarte bătrân, poartă fustanella, dar vede şi aude bine. Oamenii ăştia, macaronarii, au venit să sape, zice. Dar au puşti în loc de lopeţi. Niki, spus la ei că e ocupat, a trimis fiu la sora lui – Gregorios. Au pus multe întrebări despre om ca tine, atunci noi ştiut.

Sergious îşi trecu un deget de-a curmezişul gâtului, un gest care era tot atât de vechi ca şi rasa lui.

Blake văzu trei oameni ridicându-se pe mal. Purtau haine civile ordinare şi aveau arme moderne. Unul stătea puţin retras. Îşi ridică şapca şi salută. Era Gregorios.

Sergious spuse:

— Veniţi cu mine, englezos.

Se ridicară, se apropiară grăbiţi de oamenii de pe mal şi toţi începură să vocifereze în acelaşi timp în greacă. Sergious se întoarse spre Blake.

— Jos, acolo, englezos, vedeţi?

Blake privi în direcţia arătată. Exista un mic şanţ exact sub locul unde stăteau.

Erau trei cadavre, cu feţele acoperite de muşte. Unul murise în urma unui glonţ în piept, altul avea o gaură în stomac, al treilea avea baza craniului sfărâmată, un amestec de creier şi sfărâmături de oase.

— Le-am golit buzunarele, spuse Gregorios, făcând un semn vesel spre Blake. De acolo, continuă el arătând spre mare în direcţia vagă a ţărmului italian. Aveau paşapoarte italiene, dar puteau fi de oriunde.

Adoptând o expresie văzută adesea în biserică când apare farfuria pentru danie, Sergious spuse sincer:

N-aţi făcut bine. Trebuia să-i întrebăm cine sunt înainte de a-i împuşca. Apoi izbucni într-un râs tunător la propria lui glumă.

Situaţia avea acel aer de nebunie levantină.

— Ce l-a mai întrebat? îl chestiona Blake sobru. Aşa e cu grecii, trebuie să fii puţin filosof, gândi el.

Sergious îşi scutură capul său magnific. Nu ştia, şi judecând după expresia lui, nici nu-i păsa prea mult. Îşi arătă din nou dinţii cu unul din aur masiv în mijlocul rândului de sus. Strălucea în soare ca un diamant. Îl luă pe Blake de braţ şi arătă spre luntrea care sălta pe valuri.

— Tânărul Markos va rămâne în urmă şi-i va îngropa după ce plecăm, spuse el.

Blake îşi goli repede buzunarele şi-i dădu un teanc mare de bani ciprioţi.

— Ar trebui să fie de ajuns pentru plata hotelului până te întorci.

Rânjetul larg al lui Sergious fu o adevărată splendoare. Blake se întoarse spre Gregorios şi cei doi însoţitori ai săi.

— Vă mulţumesc, spuse el, strângându-le mâna. Dacă aş şti greceşte aş spune ceva pe măsura împrejurărilor. Tot

ce pot oferi însă, e o mare sumă de bani americani.

Îşi dezgoliră cu toţii dinţii, neînţelegând un cuvânt, apoi Blake se întoarse şi merse repede apre Monica care aştepta lângă barcă. Simţea greaţa urcându-i în gât din nodul acela tare din stomac. Alta era amărăciunea.

Agenţia avea de dat socoteală pentru multe – folosirea unui puşti ca tânărul Page într-o treabă ca asta. Îşi aduse aminte de discuţia lor din maşina lui Claud în Nisa când îl ducea la aeroport. Era un sfârşit dur pentru băiatul ăsta, mort într-o groapă de nisip cu pieptul distrus şi faţa plină de muşte. Renway ar fi putut să ştie mai bine ce face.

* * *

Blake stătea lângă Sergious în mica cabină urmărind reflexia lucioasă a lunii pline în apă. Mergeam de-a lungul coastei libaneze la vreo cinci mile în larg, cu Sergious la cârmă. Monica dormeajosân cabina grecului.

Sergious arăta spre o lumină în depărtare, care clipea ritmic prin pâcla care învăluia ţărmul.

— Acolo e canalul Ghazir, locul unde trebuie s-ajungem, englezos, spuse el, verificând direcţia pe busola luminiscentă din faţa cârmei.

— La ce distanţă e de Beirut?

— Nu e departe… nu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri.

Sergious zâmbi cu dinţii lucind în întuneric.

— Ne aşteaptă cineva cu un vehicul.

— Unde ai învăţat engleza? Vorbeşti destul de bine.

— De la soldaţii englezos, din Creta.

— În timpul ocupaţiei germane?

Râsul adânc al lui Sergious răsună ca un ecou în mica cabină.

— Au ocupat oraşele – restul era sub controlul nostru: munţii, drumurile, satele. N-ai fi prins picior de

neamţ prin locurile astea noaptea, englezos, iar Creta e mai mult munte.

— Le-aţi dat mult de furca.

Marele grec îşi trecu vesel degetul de-a curmezişul gâtului. Apoi îşi aminti altceva:

— Îl ştii pe Niki, ghidul nostru de aseară, cel care ne-a avertizat de ambuscada macaronarilor pe plajă?

— Bătrânul cu fusta? Sergious păru ofensat:

— Te rog, englezos, vorbeşti de fustanella noastră, şi nu de fusta unei oarecare femei. În Grecia, e veche de când lumea.

Blake îl bătu afectuos pe umăr:

— Scuză-mă, prietene. N-am vrut să te ofensez. Ce-i cu el?

Buna dispoziţie fu din nou restabilită. Sergious anunţă cu emfază:

— Avea două mesaje pentru tine. Le-a luat din Nicosia ieri la o... o...? Sergious căuta cuvântul potrivit, care nu voia să vină. Mormăi ceva în barbă, probabil vreo înjurătură grecească...

— La o cutie poştală?

Uşurat, Sergious îşi descreţi fruntea arborând unul dintre cele mai vioaie zâmbete.

— Da, englezos, ăsta-i cuvântul. Engleza mea nu-i atât de bună cum crezi. Mi le-a dat mie. Am analizat fiecare cuvânt apoi le-am ars. N-am încredere în cuvintele scrise pe hârtie. Se bătu cu mâna pe creştet. Mai bine aici. E mai sigur.

— O.K. Ce spuneau?

Sergious îşi încreţi fruntea tăbăcită apoi repetă primul mesaj, ca un copil care recită o poezie pe care abia a ănvăţat-o:

„... Transmite-mi unde poţi fi găsit... ştiind... Monica... era în maşină... Renway... totuşi... aruncat-o în

aer… Eu… am părăsit… vreau… să ne întâlnim”. Sergious se poticni apoi grăbit încheie: „Răspunde Salerno, Jim!”

— Mai era ceva?

— Nu… Asta era tot. Ce-am memorat nu mai uit. Sergious se încruntă, ofensat din nou că Blake punea la îndoială memoria lui. Curios însă, îşi reveni repede.

— Cine e Jim?

— Un prieten.

— Ştia că eşti în Nicosia?

— Nu neapărat. Nu.

— Sergious era uimit:

— Păi dacă nu, de unde ştia unde trebuie să-ţi scrie? Blake răspunse răbdător, cu gândul la Roker:

— Ştia că merg spre sudul Italiei când am dat peste mina aia. Restul a fost rutină. A tras un cerc mare în jurul locului respectiv, apoi a trimis mesaje identice la toate cutiile poştale din rază, gândind că unele dintre ele vor ajunge la mine mai curând sau mai târziu. Şi stern simplu. De obicei reuşeşte.

— Înţeleg, spuse Sergious, luminându-se. Era cu tine în maşină?

— Nu, era pe deal, aştepta ca maşina să explodeze. Sergious era scandalizat.

— Asta numeşti tu un prieten?

— Cel mai bun. Un timp a avut probleme cu loialitatea, dar cred că s-a lămurit acum.

— S-a lămurit.

— Odată a încercat să mă împuşte, dar mai întâi a uitat să bage glonţ pe ţeava. Am o bănuială că a văzut-o pe Monica în maşină înainte de explozie. Asta l-a decis…

Complet năucit de data asta, Sergiou se lansă într-o greacă de neînţeles:

— Voi, englezos! exclamă el, sunteţi ţicniţi. O să-i spui unde te afli ca el să încerce din nou să te ucidă, nu?

— Ce-ai spus?

— Scuză-mă, prietene spuse Sergious, de data asta în engleză, dar mai ai încredere în el?

Blake întârzie cu răspunsul. Privi un timp apa strălucind sub lumina lunii, apoi dădu din cap:

— Bag mâna în foc pentru el. Şi celălalt mesaj? Sergious repetă din nou durerosul proces. Când termină

Blake îi mulţumi şi se duse jos la Monica pe care o găsi întinsăpepat, cufaţaei ovală, palidă, lucrândân întuneric. Blake se aşează pe banca de lemn montată lateral de-a lungul unei măsuţe.

Monica se ridică, trează, întrebătoare:

— Au ajuns?

— Nu încă. Am numele omului de legătură din Beirut. Se numeşte Mahmud Farak. Repetă-l, te rog.

Monica se supuse ascultăroare, rostindu-l cu o voce căznită. Era clar că nu îşi revenise complet. Mahmud Farak.

Blake se ridică în picioare. Expresia feţei i se îndulci.

— Îmi pare rău draga mea. Mai putem aştepta.

— Nu, mai bine continuăm.

Blake rămase în picioare privind-o cu o expresie de îngrijorare şi vinovăţie pe faţa lui slabă.

— Eşti sigură? Monica zâmbi.

— Sunt sigură – Mahmud Farak.

— Bancher libanez. Ea repetă.

— Întâi te duci la Union B ank Swiss. Am să-ţi dau toate adresele când ajungem la Beirut. Acolo vei lua un formular pentru încasarea unei sume de bani pe care-i duci lui Farak, la bancă. Vei cere să vorbeşti cu el personal şi cu nimeni altul.

— Două întrebări scumpule. S-ar putea să am nevoie de autorizaţie la banca elveţiană.

Blake aprobă.

— O s-o ai, în cod, scrisă de mine. Au fost puşi la curent.

Agentul meu din New York nu uită amănuntele de genul ăsta.

— În legătură cu Farak, cum îl abordez?

— Am să scriu tot ce trebuie să faci.

— Tot în cod? Blake aprobă.

— Şi apoi?

— El o să-ţi dea un plic sigilat conţinând adeziunea lui la anumite instrucţiuni pe care le-a primit de la New York. Cu puţin noroc, s-ar putea să fi fost deja îndeplinite.

— Nimic altceva?

— Nu. Eşti sigură că te simţi bine?

Ca să arate că da, Monica îi repetă totul cuvânt cu cuvânt.

Blake îngenunche lângă pat.

— Eşti o adevărată profesionistă. Nu pot să-ţi fac un compliment mai bun.

Nu spuse nimic despre mesajul lui Roker. Era un lucru pe care dorea să-l rumege înainte de a decide ce să facă.

* * *

Nu era deloc uşor de spus ce gândea Habib Yasli pentru că faţa lui de savant nu trăda niciodată nimic în afară de o adâncă preocupare. În dimineaţa aceea, totuşi, picioarele i se muiară. Nu putea sta liniştit.

În ciuda vântului răcoros, aerul din bunker era înăbuşitor. Yasli nu credea în ventilaţie şi era adeptul radiatoarelor electrice punând în fiecare încăpere câte unul. Asaf B arakat stătea acolo citind ediţia de dimineaţă a ziarului său, gândindu-se cu groază la frigul pe care-l va simţi când va ieşi în atmosfera de sfârşit de noiembrie.

Temătorul bancher Mahmud Farak, singurul vizitator prezent, mormăia cu devoţiune urmând mărgelele mătă-

niilor. Ambii ridicau privirile din timp în timp pentru a-l urmări pe Yasli umblând prin cameră şi aşteptau timoraţi să le vorbească. Acesta se opri lângă biroul său şi se întoarse cu faţa la ei cu un aer oficial. Comportarea lui era rigidă, frazele scurte şi la obiect. Vorbi cu acea convingere dogmatică care nu admite replică. Ceea ce credea el, era irefutabil; când acţiona oricât de oribile ar fi fost consecinţele, o făcea spre binele umanităţii.

— Tipic pentru instituţia presei, se adresa el celor doi auditori. Numai minciuni, bineînţeles. Senzaţionalism ipocrit. Se trădează singuri. O acoperire pentru poliţie. Fără îndoială, făcută de conivenţă cu Departamentul de Stat al S.U.A. Am să trag ia răspundere guvernul elveţian. Tovarăşul Reichter e o mare pierdere, dar îi vor lua locul alţii.

Barakat riscă o părere:

— Dar elveţienii sunt prudenţi. Politica lor de neutralitate în toate problemele referitoare la străini e bine cunoscută. Mă îndoiesc foarte mult c-ar face un astfel de aranjament.

Yasli ridică o mână pontificală.

— Destul! Sunt implicaţi şi-o să am grijă personal să-şi primească pedeapsa!

Barakat dădu din umeri şi recăzu în tăcere. Yasli îşi împinse scaunul înapoi şi se aşeză, fiecare gest exprimând dezaprobarea că judecata lui poate fi chestionată. Atunci, Mahmud Farak, ridicându-şi ochii de la mărgelele lui, se pomeni vorbind:

— Aceşti asasini… Nimeni nu pare capabil să-i oprească. Gândeşte-te la tine Habib. Eşti ultimul nume de pe lista aia. O să vină şi-o să atenteze la viaţa ta.

— Yasli sări în picioare.

— Prostii!

O tânără drăguţă în uniformă de soldat, într-o

pereche de dangarezi caki informi, intră cu o tavă de cafea şi o puse respectuoasă pe masa răvăşită a lui Yasli. El o ignoră iar tânăra se retrase imediat.

— Prostii! repetă el. E sigur că în dosul acestei afaceri se ascund mai mulţi, nu doar un singur om. Ştiu ce se petrece. Spionajul american, englez, francez, rus… iar acum până şi cel grec sunt implicaţi aici. Credeţi voi că toate astea s-au produs din întâmplare? Priviţi faptele. Toţi sunt împotriva noastră, chiar şi aşa-zişii fraţi ai noştri din Damasc şi Cairo. Am rămas doar noi.

Barakat nu fu de acord.

— Atunci cum explici asta?

— Se ridică şi puse o bucată de hârtie pe masă.

— Asta vine de la o sursă serioasă din Geneva şi ne informează că până şi americanii îl hăituiesc pe omul ăsta, împreună cu toate celelalte servicii secrete din Europa. Toate au ordinul să tragă fără somaţie. Un singur om. Dacă i-am putea descoperi identitatea, cred că ar fi foarte neplăcut pentru cineva. Nu e un om obişnuit. Neîndurător, profesionist, capabil de orice. Yasli îi făcu semn să tacă.

— Aţi fost chemaţi aici, astăzi, pentru a discuta ceva mult mai important pentru cauza noastră decât aceste speculaţii deşarte. Mă refer la recenta răpire a acelor şcolari din Anglia. Barakat îl întrerupse.

— Vreau să se consemneze că în ce mă priveşte, sunt împotriva acestei acţiuni.

Yasli îl ignoră şi continuă:

— Suntem în război şi suntem singuri. Câţi copii de ai noştri au ucis sirienii şi maroniţii în Beirut, într-o singură zi? Vom face ceea ce trebuie să facem, să ne redobândim ţara. Nimic altceva nu contează. Toţi cei care au luptat pentru cauza noastră şi sunt deţinuţi în închisorile din Europa vor fi eliberaţi, adunaţi la Londra şi expediaţi pe calea aerului spre libertate. Acestea sunt pretenţiile

noastre. Dacă vor încerca să ne ducă, sângele acestor copii va fi vărsat de mâna lor.

Barakat protestă vehement.

— Din contră, o să ne facă un rău incomensurabil într-un moment în care opinia publică internaţională începe să fie de partea noastră. Trebuie să încetăm cu asta. Gândeşte-te ce se poate întâmpla dacă, Doamne fereşte, vreunul din copii păţeşte ceva! Cum se va termina? Noi omoram copii, ei or să te ucidă pe tine şi pe oamenii care au supravieţuit operaţiunii de la Aeroportul din Londra. Nu se mai poate. Trebuie să colaborăm cu autorităţile europene pentru a opri această nebunie, nu să-i înfruntăm…

Mahmud Farak gemu în fotoliu.

— Să fii dat ca hrană porcilor… să te îneci unde nu există apă?

Barakat se mişcă apăsat de privirea hipnotică a lui Yasli.

— Încă n-aţi înţeles puterea presei, murmură el, încăpăţânat.

— O, ba da, veni răspunsul calm. Uiţi că numele meu şi nu al tău e pe lista aia. Dacă n-aş înţelege, care ar mai fi fost rostul luptei? Ar fi mult mai uşor, nu? Să ne predăm sioniştilor, să ne facem bagajele şi s-o ştergem acasă. Din nefericire însă, ca palestinian, n-am unde.

Spunând asta se ridică brusc şi se duse la uşă.

Barakat şi Farak erau nerăbdători să plece acum că întâlnirea se terminase atât de abrupt. îl urmară pe Yasli imediat.

— Şi pot să vă asigur, conchise Yasli sec, că n-am nici cea mai mică dorinţă de a fi dat la porci sau înecat unde nu există apă.

* * *

Consiliul orăşenesc din Beirut era nehotărât în

privinţa reconstruirii oraşului. Unii voiau să împingă cu buldozerul dărâmăturile, în mare şi să pornească de la zero. Alţii erau mai prudenţi, optau pentru o eşalonare care să le permită desfăşurarea activităţii în timpul reconstrucţiei şi datorită dilemei totul stătea pe loc. Un oraş sordid de barăci pestriţe şi construcţii din tablă de conserve care apăreau ca ciupercile de-a lungul bulevardelor, cândva mândre, începuse să ia fiinţă. Era ca Londra după atacul german. Monica ajungând acolo pe o vreme rece, vântoasă, nu observă nimic din toate acestea. Corespondentă străină, obişnuită cu oraşe distruse de lupte, era imună la astfel de privelişti.

După ce parcă maşina porni voiniceşte pe strada aglomerată fără să trădeze nimic din calvarul ei secret. În afară de mica eşarfă de mătase care-i menţinea braţul aproape vindecat, nu era nimic care s-o deosebească de alţi vizitatori europeni care începeau să se întoarcă în oraş. Intrând în bancă, se duse la ghişeul casierului şi-i strecură pe sub grilaj un plic adresat lui Mahmud Farak.

— Domnul Farak este aici?

Casiera o tânără rudă a lui Farak, încuviinţă din cap. Monica îi adresă un zâmbet cald.

— Te rog du-i asta imediat. Aştept.

Fata dădu din cap şi ieşi repede pe uşa din fundul camerei. Nu trebui să aştepte mult. În două clipe fata se întoarse.

— Poftiţi domnişoară, spuse ea într-o engleză surprinzător de bună. Apoi politicos o conduse în depozitul temporar de la subsol. Prezentând-o timid şefului ei, fata aruncă o privire admirativă la hainele Monicăi şi ieşi. Mahmud Farak fu la fel de politicos. Timpul era preţios iar el nu era dintre aceia care să-l piardă. Trase un scaun şi o invită să se aşeze. Monica îi mulţumi şi luă loc.

— Slavă Domnului că aţi venit. Eram îngrijorat.

Îşi ridică umerii cu un gest de autocompâtimire. Monica îi adresă unul din cele mai luminate zâmbete.

— Sunt încântată.

— Vă rog să scuzaţi deranjul, doamnă. Sunt atâtea de făcut, războiul ăsta… Dar facem şi noi ce putem. Sper ca în curând viaţa să reintre în normal.

Se aşeză la birou şi luă în mână şiragul de mărgele. Monica stătea fascinată de mâinile lui mici, delicate.

— Putem trece la afaceri? Şi spunând aceasta îşi deschise poşeta şi scoase formularul pe care-l primise mai devreme de la Union Bank Swiss. Dumneavoastră nu aveţi ceva pentru mine? întrebă ea detaşat.

Farak îşi trecu rapid privirea peste formular apoi împăturindu-l cu grijă, îl puse în buzunarul interior al hainei.

— Desigur, vă rog să mă scuzaţi. Poftiţi.

Căută într-un sertar şi scoase un plic mare lipit bine cu bandă adezivă. Ea îl luă şi-l îndesă în geantă. Farak se duse la uşă şi o deschise. Coridorul era pustiu. Închizând-o grăbit, se întoarse spre ea, cu faţa plină de transpiraţie.

— Conţinutul acestui plic a fost greu de obţinut. Uneori, chiar riscant. Dar au acolo tot ce-au cerut. Chitanţele pentru proprietăţile închiriate şi toate celelalte cerute. Totul e în ordine.

Monica se uită prin cameră.

— Pot să dau un telefon? Farak fu îngrozit.

— Nu aici, vă rog! Yasli n-are încredere în nimeni. Ne înregistrează convorbirile. Ar fi un pericol de moarte.

— Desigur. O scăpare din partea mea.

În loc să se ridice pentru a pleca, aşa cum se aşteptase Farak, Monica se aşeză din nou pe scaun, spre marea lui neplăcere.

Plimbându-şi frenetic mâna peste şiragul de mărgele, Farak spuse cu o voce spartă:

— Mai doriţi ceva doamnă?

Monica zâmbi dulce spre micuţul bărbat speriat.

— Iertaţi-mi curiozitatea de femeie, domnule Farak, dar nu-mi păreţi genul de om care se amestecă în treburi din acestea. Pot să vă întreb de ce-o faceţi?

Farak îşi ridică capul, încercând să prindă vreun zgomot pe culoar şi neauzind nimic se lansă în lamentările lui obişnuite.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, mai ales aici în Liban. Coborând vocea continuă. Noi suntem arabi, ne iubim ţara, avem rădăcini aici, familie, şi ei ne ruinează cu pretenţiile lor absurde. Ne sabotează firmele, ne ameninţă vieţile, sau mai rău, ne califică drept trădători dacă nu le dăm bani. Credeţi-mă, nu ne temem numai de sionişti. Oamenii ăştia vin aici, încearcă să pună mâna pe ţara noastră, se auto-intitulează luptători pentru libertate, liberatorii Palestinei şi întreaga lume ne urăşte pentru crimele lor.

Farak se ridică şovăielnic în picioare şi adulmecă spre uşă din nou.

— Îmi pare rău, domnule Farak, scuzaţi-mi impertinenţa. N-am vrut să vă ofensez.

Farak nici nu o auzi.

— Nu sunt singur doamnă. Sunt mulţi ca mine aici în Liban. Lor nu le pasă de libertate. Cum ar putea? Sunt marxişti, stăpânii lor sunt la Kremlin.

Ajunsă în stradă Monica se gândi să încerce la o cabină telefonică, apoi îl văzu pe urmăritor. Era un arab tânăr, cu bucle pe umeri, purtând semeţ un maiou pe care scria University of Texas, ca un blazon. Se duse direct la maşină şi porni. Arabul o urmă pe motocicletă.

* * *

Monica fu surprinsă. Se aşteptase la ceva de genul acesta toată dimineaţa. Urmăritorii erau profesionişti,

indiferent cărei fracţiuni aparţineau. Omul acesta putea să fi fost angajat de o duzină de agenţi care-l hăituiau pe Blake şi în clipa aceea n-avea nicio importanţă cine erau. Decizia ei era simplă: să-şi piardă urma cât mai repede şi să mai prelungească puţin libertatea lui Blake. Nu avea niciun fel de dubii că zilele lui erau numărate.

Era o bună conducătoare auto, iar Beirutul la ora aceea nu era locul unde să nu-ţi poţi pierde urma. Apăsă adânc acceleraţia şi maşina zvâcni de-a lungul străzii şi luă colţul, zburătăcind pietonii nemulţumiţi.

Urmă o serie de avânturi riscante, răsuciri şi întoarceri terminate într-o piaţă aglomerată. Abandonând maşina.

Monica se pierdu în mulţime.

O oră mai târziu, după ce se asigurase de două ori că i se pierduse urma, apăru în biroul garajului unde închiriase maşina în seara sosirii, şi-i spuse funcţionarului că după târguieli se întorsese la locul unde parcase maşina şi n-o mai găsise.

Omul fu înţelegător folosind un amestec derutant de franceză şi engleză, dar ea înţelesese principalul:

— Aşa ceva se întâmplă mereu, spuse el. Nu vă faceţi griji, o să apară după ce se vor sătura de plimbare. Aşa fac ei. O s-o găsim pe vreo stradă, undeva. În timpul acesta vă dăm o altă maşină. Cam asta era ceea ce voise el să spună. Pentru că ceea ce spusese de fapt, sunase ca ciripitul unui cuc excitat.

Când puţin mai târziu ieşea cu maşina din garaj, nu mai era nici urmă de motociclist. Aşteptă până la căderea întunericului înainte de a se întoarce la Blake.

Îl găsi dormind pe terasa vilei, pe care le-o mehiriase Farak, cu vedere spre ruinele îndepărtate ale oraşului care acum era învăluit în întuneric. Blake dormea adânc în ciuda răcorii şi a buletinului de ştiri ce se auzea de la

radio. Era o emisiune pentru străinătate a B.B.C.-ului referitor la o blocare a ştirilor ordonată de guvern privind teroriştii care urmau să fie adunaţi la Londra după eliberarea din închisorile din Europa. Se părea că un mediator neutru făcuse o propunere sugerând un schimb de copii răpiţi.

Monica închise radioul şi se aşeză pe marginea băncii unde dormea Blake, gâdilându-i nasul cu colţul plicului de la Farak.

— Bună, chicoti ea.

Blake o atrase spre el, atent la braţul rănit.

— Cum reuşeşti?

— Dormi.

— Afrodita ieşind din scoica de mare.

— Nu era Venus?

— E una şi aceeaşi sub alt nume.

Nu-l mai văzuse astfel de la moartea lui Janis, relaxat şi chiar fericit.

— Pariez că spui asta tuturor femeilor.

— Când erai tânără, era ceva de capul tău. Acum eşti încă şi mai bine.

— Nu minţi?

— Nu mint.

— Mai spune-mi ceva.

— Cum reuşeşti să rămâi aşa de frumoasă, şi unde ai stat până la ora asta?

— Am fost urmărită.

— De cine?

— Un tânăr arab pe motocicletă.

— Şi te-a pierdut?

— A trebuit să abandonez maşina şi să închiriez alta. Am aşteptat până la căderea întunericului ca să nu mai risc.

— Descrie-l.

— Părul până la umeri, maiou alb cu emblema unei universităţi. Blake râse.

— Bravo, i-ai dat o lecţie. Numele lui e Haroon şi lucrează pentru mine. Nu suportam să te ştiu singură în oraşul ăsta. Eşti supărată?

Monica clătină din cap.

— Trebuia să-mi spui, asta-i tot.

În clipa aceea se întrebă câtă încredere are în ea, dar ştiind ce ar răspunde, nu spuse nimic. Blake era un om aspru. Era mai bine să schimbe subiectul:

— Nu mă întrebi cum a mers? spuse ea, dându-i plicul.

— Cum a mers?

Îi plăcea să audă râsul ei şi ea îi făcu pe plac.

— Prostule! El o sărută.

— Cum a fost cu Farak? Am auzit că-i un tip timid.

— Terorizat. Exact ca şoricelul ăla din desene animate, dar nu atât de drăguţ.

Simţi apăsarea mâinii lui pe umăr şi îşi dădu seama că îl doreşte, atunci, acolo.

— Întotdeauna mi-e milă de Tom motanul, spuse el căscând. Pierde veşnic. Am auzit că micul nostru şoricel reuşeşte să facă tumba.

Se lăsă somnoros pe perne cu plicul de la Farak în mână. Înainte de a-l putea desface, ochii i se închiseră.

— Mai lasă-mă o oră, murmură el, apoi trezeşte-mă. Monica nu reuşi să-şi ascundă preabine nemulţumirea.

Îmbrăţişarea trebuia să mai aştepte.

— O, Sam! strigă ea. O, Sam.

Rămase nemişcată pe marginea băncii, pierdută în contemplarea chipului iubit, întrebându-se cum ar putea să mai trăiască dacă lui i s-ar întâmpla ceva. Nu mai putea rezista mult. Incidentul acela de pe şoseaua din Italia, o convinsese de aceasta. Până la urmă vor reuşi. Se străduI

să-şi reţină plânsul, apoi îşi aduse aminte de plic. Se gândi să-l ia dintre degetele lui dar se răzgândi.

Rămase pe loc aşteptând până când el adormi apoi se strecură în casă.

În dormitor, închise uşa şi îşi lipi urechea de ea. Stătu aşa multă vreme, ascultând. Problema cu Blake era că niciodată nu puteai fi sigur ce va face.

Când fu sigură că nu va fi deranjată, se duse la fereastră pentru a controla dacă nu era cineva afară. Era conştientă de riscul pe care şi-l asuma, dar timpul zbura – lucrul trebuia făcut. Se detesta pe sine însăşi; chiar şi la ora aceasta târzie nu era complet convinsă că face ceea ce trebuie. Dar ce alternativă avea? Totul era ca el să scape cu viaţă. Cu sentimente confuze, îşi luă inima în dinţi, se duse la telefonul de pe noptieră şi formă numărul.

Telefonul sună doar o dată înainte ca vocea de la celălalt capăt al firului să se audă în receptor:

— Da, cine este? spuse Renway, nerăbdător.

— Eu, spuse Monica, încet. E prima oară când pot să dau telefon. Sunt urmărită peste tot. Acum sunt cu el.

— Unde? Ne trebuie adresa.

— Vreau întâi să-mi promiţi, insistă ea cu răceală. Nu vreau să se mai repete ce s-a întâmplat în Italia şi Cipru, ticălosule. Promite-micănuisevafaceniciunrău. Juri?

Renway se precipită:

— Desigur!

— Pe cuvânt de onoare?

— Fir-ar să fie! De câte ori să-ţi spun? Foarte bine – îţi dau cuvântul meu de onoare – îl vrem numai pentru a ne spune tot ce ştie. Care-i adresa?

Monica văzu mâna apăsată pe telefon şi ridicând privirea, văzu faţa lui Blake aplecată peste umărul ei.

— Începi să rugineşti, micuţo.

Se priviră în tăcere. Nu mai avea niciun rost să-şi

ascundă sentimentele, acum.

— Pentru cine lucrezi de data asta? Monica dădu din umeri.

— Ce importantă are? Toţi te vânează acum. Trebuie să renunţi, Sam.

— Mi s-a mai spus.

Se îndepărtă de el, străduindu-se din greu să-şi stăpânească emoţia.

— De când ai aflat?

Blake păru amuzat. Spuse vesel:

— Abia acum.

— Dar trebuie c-ai bănuit ceva, devreme ce m-ai pus sub urmărire?

Blake dădu din umeri.

— Simplă procedură. Fac asta cu toţi.

Furioasă în ciuda voinţei ei, pe de-a întregul femeie, izbucni:

— Chiar şi cu mine? Blake răspunse moale:

— Chiar şi cu mine însumi, dacă aş putea. Se aşeză pe marginea patului şi o privi cu blândeţea lui obişnuită.

— Vrei să fac şi eu ca ceilalţi? Plângi unchiule? Te rog scoate-ne cuţitele din spate – asta vrei?

Monica îşi muşcă buzele şi se îndepărtă. Nu putea suporta să-l vadă astfel.

— Să închidem aeroporturile, să oprim toate zborurile, nu? Dar atunci vor începe să arunce în aer trenurile. Nu putem închide totul, nu? Sunt mulţi; ca gândacii într-un sac de zahăr, gata să-şi facă apariţia oriunde, chiar şi în autobuzele de şcoală.

Se ridică şi se duse la uşă, lăsându-l să intre pe tânărul arab care o urmărise pe motocicletă. Acesta o salută politicos şi se uită la Blake.

Blake făcu prezentările:

— Monica, acesta e Haroon, prietenul meu. Haroon,

aceasta e Monica, o prietenă a mea.

Monica stătea de parcă prinsese rădăcini. Încercă să zâmbească, dar gura refuză s-o asculte.

— Vreau s-o ţii la distanţă timp de trei zile, adăugă Blake de parcă atunci s-ar fi gândit. Încordarea începea să se simtă.

Haroon îi reaminti:

— Sau mai mult, dacă e necesar.

Părea foarte circumspect pentru un om atât de tânăr. Vorbea bine englezeşte pentru că fusese educat de iezuiţi. Blake cântări lucrurile o clipă apoi spuse:

— Ai grijă de ea, şi când te anunţ, trimite-o la Londra cu avionul.

Haroon o luă blând de braţ şi o conduse la uşă. Monica se întoarse spre Blake.

— Te-aş fi denunţat, Sam, spuse ea cu voce tremurătoare. El se apropie de ea.

— Ştiu.

— Te-aş fi trădat.

— Îhî.

— Nu-ţi pasă?

— Ştiu de ce-ai făcut-o.

— Sam! Of, Sam… sentimentele mele sunt aceleaşi.

— Ştiu… şi ale mele.

Cunoştea simptomele. Trecuse prin prea multe. Incidentul acela de pe şosea, din Italia, braţul rupt, febra din Nicosia, ambuscada de pe plajă. Şi toate astea pentru el, pentru a-l salva de sine însuşi. Trebuia s-o liniştească:

— N-ai să păţeşti nimic. Nu-ţi face griji. Când s-o termina povestea asta, am să vin la tine. Îţi mai datorez încă vacanţa aia la Cape Cod, ţii minte?

Privirea ei era plină de afecţiune, sentimentul ei era unul de disperare. îl considera deja mort.

— Of, Doamne, trebuie neapărat să se termine astfel?

Blake o ţinu strâns în braţe.

— Nu, crede-mă că nu.

Se agăţă de el cu disperare:

— Renway e singura noastră şansă. Mi-a promis că nu ţi se va întâmpla nimic. Tot ceea ce vrea este să te oprească să mai ucizi şi să te supună debriefingului. Nimic altceva.

— Are ordine. Deocamdată nu pot renunţa. Meseria noastră e dură.

Vocea ei începu să tremure. Era ca şi când ar fi ţinut în braţe o păpuşă ruptă.

— E adevărat tot ce mi-ai spus pe terasă adineauri?

— Până la ultimul cuvânt.

Monica ridică faţa şi Blake o sărută apăsat. Apoi se desprinse din braţele lui cu dâre de rimel pe obraz.

— Mulţumesc. Şi eu te iubesc.

Blake îi privi îndepărtându-se. Rămase pe loc multă vreme privind cadrul uşii. Tot ceea ce avea, era afară, urcându-se în maşină cu Haroon. Se întreba dacă o va mai vedea vreodată. Îşi coborî privirea şi atunci observă că are în mână plicul de la Mahmud Farak. Aprinzând lumina, îl desfăcu şi începu să-l citească.

Trecând rapidpeste o listă atotcuprinzătoare de articole care fuseseră achiziţionate şi alte detalii legate de cumpărarea unui camion de ocazie, mehirierea unui apartament şi a unei magazii, interesul îi fu captat de mica relatare a bancherului în legătură cu cele două lovituri de maestru ale lui Habib Yasli – masacrul de la aeroportul din Londra şi răpirea şcolarilor englezi. Farak nu-şi înghiţea vorbele. îl făcea responsabil în întregime pentru ambele acţiuni şi era convins că, dacă nu i se satisfăcea cererea, toţi copiii ostatici vor fi omorâţi.

Efectul acestor revelaţii fu instantaneu. Până atunci fusese în pragul epuizării, acum venele îi pulsau ca nişte

fire electrice. Toate îndoielile privitoare la acţiunile lui recente se spulberară. Ura lui, prinzând viaţă din nou, îi hrănea sufletul.

Sam Blake îşi reluă activitatea.

Capitolul nouă

Faţa lui Jim Blaker plutea palida în lumina bordului. Vag conştient de ruinele proaspete ce defilau repede pe ambele laturi ale drumului se uită la ceas. Era trei dimineaţa şi fiind noiembrie, mai aveau cel puţin trei ore de întuneric.

Blake conducea vechiul camion cu mare grijă şi încetini pentru a evita o denivelare a drumului. Era într-o dispoziţie sumbră.

— Ştii care e partea ta proastă? îl împunse el. N-o să fii niciodată altceva decât cercetaş.

Roker privea drept înaintea lui, deplin conştient de ceea ce urmărea prietenul său. Nu se osteni să-i răspundă.

— Nu ţi-a plăcut niciodată munca în teren, ceea ce e modul tău de a spune că n-ai reuşit niciodată să-ţi învingi aversiunea ta naturală faţă de uciderea cu sânge rece. Acum ai trecut de partea mea. Nu mi se pare logic.

Blake ştia cum să sâcâie pe cineva. Roker nu mai putu răbda.

— În primul rând, eram convins că trebuie să fii oprit, spunea el.

— În primul rând?

— Pentru Dumnezeu, izbucni Roker, furios, sunt aici, ce mai vrei?

— Îmi plac lucrurile clare. Mă ajută să dorm mai bine. Roker îşi desfăcu braţele.

— Foarte bine, suspină el. Aveam ordin să te curăţ. Nu-mi făcea plăcere, dar eram hotărât să-l aduc la îndeplinire...

Blake i-o luă înainte, intervenind:

— Dar nu ţi-a convenit ca Monica să fie folosită ca măsură de prevedere.

Faţa mare, blajină a lui Roker se contractă.

— E adevărat. Dar mai era şi altceva. Monica îmi era prietenă, era o chestiune personală. Când am văzut că Renway vrea s-o omoare şi pe ea împreună cu tine, n-am mai suportat.

— Şi acel altceva? Roker îl privi întunecat.

— Autobuzul acela de şcoală din Anglia. Toţi copiii aceia. Şi dementţii care-i vor ucide dacă nu obţin ceea ce vor. Asta nu e drept. Nu trebuie să scape nepedepsiţi.

Blake îl privi o clipă într-o tăcere sumbră.

— Nu-ţi fie teamă. N-o să scape.

Apoi concentrându-şi atenţia asupra drumului, continuă cu tonul lui provocator:

— Deci în ce poziţie te afli? Ţi-ai dat demisia, ai dat cu piciorul la tot, o întreagă carieră dusă de râpă, pentru un principiu.

Roker asculta, retrăind momentul acela de pe vârful dealului cu Renway, când o văzuse pe Monica în maşină lângă Blake.

— Deci ţi-ai dat foc la valiză pentru a sări în barca mea. Inamicul public nr. 2. Acum te vor hăitui şi pe tine.

— Cam aşa ceva, admise Roker.

Lucrul ăsta-l înţeleg, spuse Blake, încetinind la o curbă, dar de ce mi te-ai alăturat mie? Ai prea multe de pierdut.

Roker îşi zvârli braţele în sus exasperat.

— De ce insişti? Sunt aici. Acum poţi dormi mai bine, O.K?

Blake trase la marginea drumului şi opri. Când Roker se întoarse spre el, văzu una din acele rare sclipiri care trădau adevăratul om dincolo de aparenţe. Blake era recunoscător şi lăsa să se vadă asta. Spuse încet:

— Nu m-am îndoit nicio clipă de tine, măgar bătrân. Cu toată şovăiala ta, ştiam că ai să vii, la un moment dat, şi sunt al dracului de bucuros c-ai făcut-o. Ş-acum din nou la drum.

Intrând pe un eram lateral, mărginit pe ambele părţi deculturi de porumb neîngrădite, merserăpânălaclădirea unei fabrici, cu intrarea bătută în scânduri, care scăpase bombardamentelor recente. Intrară în curte şi se opriră în faţa unor uşi mari, duble. Blake îi dădu lui Roker o cheie şi aşteptă să se dea jos şi să le deschidă, apoi băgă maşina înăuntru.

Singura lumină era aceea care se strecura printre scândurile care acopereau ferestrele, dezvăluind şiruri de maşini, unelte şi rafturi înalte dintr-un capăt la altul al clădirii. Aceste rafturi erau pline cu diferite articole de plastic, inclusiv jucării, farfurii, obiecte de bucătărie şi mobilă. Amândoi se duseră în spatele camionului, scoaseră mai multe butoaie grele şi le duseră într-o cămară mică. După ce le rânduiră într-un colţ, Blake se duse la o masă şi aprinse o lanternă. Roker veni lângă el, despături o hartă clară, făcută de mână, a clădirilor din Beirut şi a străzilor, şi amândoi se aplecară asupra ei.

— Unde e apartamentul lui? Roker indică punctul pe hartă.

— Holurile de deasupra şi de dedesubt sunt bine păzite. Grupul lui Yasli ocupă trei etaje complete.

— Şi noi unde suntem?

— Exact vis-à-vis, la ultimul etaj. Acoperişul lor este exact în dreptul ferestrei noastre.

— Pentru cât timp a mehiriat-o Farak?

— Destul de mult, spuse Roker.

— Cât e de lat drumul?

— Puţin sub 20 de picioare. Blake ridică privirea.

— N-o să fie uşor. Roker se gândi o clipă.

— Dacă e singur în cameră, se poate. Dacă nu, va trebui să ne apărăm, la plecare.

— Poate ar fi bine să mai aşteptăm puţin?

— Nu. E ocazia cea mai bună. Dacă se întoarce în tabăra lui, va trebui să-l luam cu asalt şi asta ar cere cel puţin cincizeci de oameni bine antrenaţi şi tot norocul de pe lume, presupunând că toţi ar dormi.

— Vrei să riscăm, deci?

Roker îi aruncă unul din rarele lui zâmbete deschise.

* * *

Culorile cerului aveau o calitate care poate fi întâlnită doar pe Mediterana. Strălucirea aprinsă a unui soare care apune învăluia dealurile întunecate pe când convoiul trecea în viteză printre dărâmăturile vechiului cartier arab şi se opri brusc în faţa hotelului Aleppo. De modă veche, cu o curte interioară şi şase etaje, Aleppo era plasat în centrul enclavei musulmane din Beirut şi era deschis numai pentru cercul restrâns al organizaţiei extremiste paramilitare a lui Yasli.

Bine înarmaţi, cu arme automate, gărzile săriră din maşini şi se adunară într-un semicerc strâns în jurul intrării, pe când Yasli şi anturajul său se dădură jos din Land Roverul lor şi intrară în hotel. Alţi oameni înarmaţi ocupară poziţii pe alee; unii se urcară pe acoperiş. Într-o clipă locul era complet încercuit de soldaţi. Totul fusese un model de disciplină.

Vis-à-vis de Aleppo era un bloc de locuinţe modern ce suferise importante avarii de la arme de foc de mic calibru, dar urmele fuseseră reparate şi mulţi oameni reveniseră în locuinţele lor.

În zarva provocată de sosirea convoiului, puţini oameni acordară atenţiemiculuicamion-furgonetăcare se apropie şi coborî panta care ducea la garajul subteran al blocului vecin.

Jos în garaj, Blake parcă furgoneta şi-l urmă pe Roker la lift. Ieşiră la etajul şase, merseră pe coridor până la uşa unui apartament, descuiară şi intrară înăuntru.

Blake se duse direct spre o fereastră înaltă şi trase obloanele, apoi Roker căută comutatorul din hol, aprinse luminile şi îl însoţi pe Blake într-un apartament mare deschis, fără pereţi despărţitori care să separe camera de zi de sufragerie şi de bucătărie, care erau doar marcate de ziduri de un metru înălţime. Existau două uşi ce duceau la dormitoare, fiecare cu baia lui. Mobila era pestriţă, parte modernă, parte compusă din piese mai vechi împrăştiate ici şi colo prin apartament. Arăta a ceea ce era: scump, impersonal, de mehiriat.

Se apucară de treabă, fiecare făcând lucrurile dinainte stabilite, metodic şi fără grabă, denotând un profesionalism desăvârşit.

Roker se duse întâi la o mică debara din holul de intrare şi scoase la iveală părţile componente ale unei scări uşoare de aluminium, un sac cu mici butuci de lemn triunghiulari, un ciocan, două huse de arme, din piele, părţile componente ale unei scări Jacob şi o mică valiză de piele neagră. Blake îl ajută să ducă totul în camera de zi înşirându-le ordonat sub fereastră.

Blake deschise valiza şi scoase o rolă de bandă adezivă neagră, o pereche de foarfeci, un pachet de vată, o cutie de cremă de ghete neagră, o mică cutie de cloroform, un briceag, un binoclu şi o pereche de cătuşe, şi le puse pe toate pe masă.

Apoi îl ajută pe Roker să asambleze scara. Două braţe mici de metal cu cleme ghiventate şi un cadru cu un sistem de scripeţi fură fixate unul de altul şi puse la îndemână lângă fereastră.

Blake scoase părţile detaşabile a doua puşti mitralieră din casetele lor şi le asambla în timp ce Roker

potrivea frânghia pe scripetul roţii dinţate, cu manivelă, a scării Jacob. După ce termină, puse vaselină pe frânghie pentru a reduce zgomotul în momentul utilizării.

După ce verificară fiecare piesă a echipamentului, cei doi se duseră în dormitor. Ambii erau îmbrăcaţi în haine de stradă obişnuite. Peste acestea îşi puseră salopete negre şi pe cap, ciorapi bleumarin cu găuri pentru ochi. Îşi completară ţinuta cu pantofi de tenis negri. Păstrarea hainelor obişnuite pe dedesubt era o măsură de prevedere pentru eventualitatea că lucrurile luau o întorsătură nedorită şi ar fi fost obligaţi să fugă. Dacă se întâmpla asta, în mai puţin de un minut, salopetele puteau fi scoase.

Mai erau câteva mici detalii de pus la punct în camera de zi. Blake unse una dintre arme, o şterse cu grijă, puse un încărcător şi o aşeză lângă cealaltă, la fereastră. Apoi se încinse cu o centură de siguranţă în timp ce Roker asambla scara de aluminiu. Blake se duse apoi la masă şi îşi băgă cu grijă în buzunare banda adezivă, cloroformul, crema de ghete, vata, cătuşele, briceagul şi foarfecă.

Roker stinse lumina. Blake ridică obloanele şi îşi controla ceasul. Roker veni lângă el şi deschise una din ferestre. Găsi binoclul, îl ajusta şi-l îndreptă în jos spre alee. Când dădu din cap, Blake ridică scara la nivelul pervazului şi o împinse spre acoperişulhotelului Aleppo. Îl ajută pe Roker să ridice scara Jacob pe spatele său, îşi petrecu una din arme pe după umăr, colacul de frânghie pe umărul celălalt, se ridică şi o porni pe scară. Când ajunse la capătul celălalt, Roker trase scara la el. Blake se opri să-şi tragă răsuflarea. Roker puse atent scara lângă balustrada scundă de pe marginea acoperişului. Brusc auziră voci. Se lăsară amândoi în genunchi şi rămaseră nemişcaţi. Aşteptară încercând să localizeze direcţia de unde veneau. Roker ridică capul prudent, întrucât luna nu

apăruse încă, noaptea era întunecoasă. Blake îi dădu binoclul care avea lentile de noapte. Roker cercetă acoperişul de două ori înainte de a-i zări.

Erau doi bărbaţi, postaţi pe partea din faţă a acoperişului, aplecaţi peste balustradă, privind în stradă. Vocile lor erau un zumzet continuu, monoton. Fumau şi aveau pistoalele automate atârnate neglijent pe umăr.

Roker strânse braţul lui Blake. Acesta luă binoclul şi arunca o privire apoi veni lângă Roker jos, în întuneric.

— Lasă greutatea şi ia-o spre stânga lor; eu o iau invers, şopti el, apoi se îndepărtă.

Atent să nu faci nici cel mai mic zgomot, lui Roker îi trebui oarecum timp pentru a-şi da jos din spate greaua scară Jacob. Când reuşi, se lăsă jos în întuneric în dosul unui luminator apoi se târî în patru labe, ţinând balustrada, avansând încet spre faţada clădirii.

Paznicii nu se mişcaseră şi cu toate că nu-i putea vedea se putea ghida după vocile lor. Se apropie până ajunse la distanţă de o săritură şi se opri.

Era o problemă dificilă. Oamenii trebuiau înlăturaţi, într-o tăcere absolută. Roker se încorda pentru săritură şi aşteptă. Prima mişcare trebuia s-o facă Blake, fără niciun semnal.

Când acesta acţiona, Roker nu mai avu timp de gândire. În loc de două umbre, văzu deodată trei. Sări, lovi puternic cu patul armei şi auzi trosnetul osului sfărâmat. Când privi în jos, cei doi paznici zăceau inerţi lângă balustradă, unul din ei având încă în păr scrumul aprins al ţigării. Se aplecă şi îl stinse cu palma.

Blake îi şopti la ureche:

— Cu ăştia am terminat. Haide.

Studiaseră planul etajului de mai multe ori şi ştiau exact locul unde trebuiau să pună scara Jacob. Habib Yasli avea două camere alăturate la etajul patru, dând înspre

alee. Într-una dormea, cealaltă servea de birou şi ambele dădeau pe aceeaşi terasă. Dar înainte de a întreprinde ceva, luminatoarele şi uşa care ducea la acoperiş trebuiau blocate.

Existau patru luminatoare. Blake scoase butucii de lemn din sac şi pentru a reduce zgomotul, îi înfipse în locaşurile lor cu mânerul de lemn al ciocanului. Roker făcu la fel cu uşa care ducea la acoperiş. Când terminară, erau înţepenite bine. Nimeni nu le putea deschide din interior.

Roker retrase scara Jacob şi o duse la locul ales de pe balustradă unde Blake îl ajută s-o fixeze. Când terminară, Blake se aşeză pe bucla-scaun, trecu peste balustradă şi începu să-şi dea drumul în jos pe lângă peretele clădirii.

Roker ţinu mâna pe mânerul roţii controlând viteza funiei care trecea prin scripete. Coborârea lui Blake era înceată şi sigură, şi îi trebui două minute pentru a ajunge la terasa lui Yasli. Când tălpile lui de cauciuc atinseră podeaua, nu făcu niciun zgomot Trase o dată de funie apoi dispăru în întuneric.

Roker trase bucla-scaun sus pe acoperiş şi se pregăti pentru o lungă aşteptare. Se postă în umbra balustradei ţinând arma pe braţe cu degetul pe trăgaci. Nu-şi putea permite să se relaxeze, acum, când erau atât de aproape. Tot ceea ce putea face era să se roage ca nimănui să nu-i treacă prin cap să urce pentru a schimba garda. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute de când se urcaseră pe acoperiş.

Jos, terasa fu brusc inundată de lumină. Blake stătea îngenuncheat într-un colţ lângă o mare plantă ornamentală, şi văzând că nu se întâmplă nimic înainta până ajunse la ferestrele care dădeau în biroul lui Yasli. Întins cu faţa în jos, riscă o privire rapidă înăuntru. Fereastra era acoperită cu perdele, dar reuşi să vadă doi luptători bine înarmaţi, unul întins pe sofa adormit, celălalt

răsturnat într-un fotoliu, făcându-şi de lucru cu o revistă. Blake se retrase în ascunzătoarea lui.

Mai era un rând de ferestre-uşă care dădeau pe terasă, dar camera era în întuneric. Blake înaintăpas cu pas până ajunse acolo, apoi rămase nemişcat un minut sau două până fu sigur că prezenţi lui nu fusese observată. Îşi apăsă urechea pe geam şi ascultă. Nu auzi nimic.

Îi trebui un minut întreg pentru a se ridica în picioare şi încă două pentru a apăsa clanţa şi a deschide uşa câţiva centimetri. Rămase nemişcat, în poziţia aceea multă vreme, străduindu-se să prindă cel mai mic sunet din cameră. Şi îl prinse. Scârţâit de arcuri! Slab perceptibile, dar ritmice. Blake deschise uşa mai mult şi se strecură în cameră.

Sunetul arcurilor era mai clar acum şi pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul mai intens al camerei, putu să distingă cu dificultate siluetele a trei oameni întinşi pe pat Două dintre ele făceau dragoste şi respiraţia lor devenea mai grea şi mai zgomotoasă pe măsură ce se apropiau de final. Ritmul arcurilor patului deveni rapid. Lui Blake îi veni deodată să râdă. Dacă acesta era Yasli, era un bărbat potent.

Acum putea vedea clar pentru că ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi lumina din camera cealaltă se infiltra de pe terasă.

Hotărât să-i controleze mai bine simţul umorului, băgă mâna într-un buzunar şi scoase briceagul. În acel moment cealaltă fată se dădu jos din pat şi somnoroasă, se îndreptă spre baie. Bâjbâi să găsească comutatorul şi când se aprinse lumina, îl văzu pe Blake. Gura i se deschise de uimire şi groază. îmbrăcat cum era, cu faţa acoperită de ciorap, avea un aspect înfricoşător. Însuşi faptul că se găsea acolo, era alarmant.

În intervalul de două scurte secunde, Blake văzu tot:

plinătatea formelor, pielea măslinie curată, ochii mari deschişi de uimire.

Când deschise gura să ţipe, era prea târziu. Tamponul de vată îmbibat cu cloroform, era deja apăsat pe faţa ei atrăgătoare. După o luptă scurtă, corpul i se muie şi Blake o lăsă încet pe podea. Apoi stinse lumina.

Se spune că rezistenţa e o calitate admirabilă, un lucru cu care Blake ar fi fost de acord în oricare alte împrejurări: cei doi mai făceau încă dragoste când el se furişă înapoi, în dormitor.

Cuplul se afla în poziţia tradiţională, într-o completă uitare de sine. Nici dacă ar fi trecut un buldozer prin cameră nu l-ar fi observat. Blake nu făcu niciun zgomot. Apăru pur şi simplu lângă pat, ridică arma şi-l izbi exact în dosul urechii.

Fata – fără să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă – gâfâia de plăcere.

— Nu te opri, nu te opri! gemu ea, febril în arabă.

Blake trebui să-şi muşte buzele pentru a nu izbucni în râs.

Încet, simţind lipsa de activitate a partenerului ei, deschise ochii bătând din pleoape.

E îndoielnic că l-ar fi văzut pe Blake sau că măcar şi-ar fi venit în fire, înainte de a cădea într-un somn adânc, cloroffnizată.

Când aprinse lanterna, chiar şi durul Blake simţi triumful momentului. Zăcând inert, gol, pe pat, se afla cel mai fanatic ucigaş dintre toţi, un om pentru care Israelul ar fi dat un regat să-l poată prinde – nimeni altul decât temutul Habib Yasli însuşi.

Blake însă nu se opri pentru a se felicita, avea prea multe de făcut şi le făcu de parcă ar fi dispus de tot timpul de pe lume. Întâi, căută hainele verzi, militare, ale lui Yasli. Îl îmbrăcă, apoi îi înnegri faţa cu crema neagră de ghete.

Trupul inert al lui Yasli fu ridicat, aruncat pe umăr şi ţinut în stil pompieristic şi cu cătuşe la mâini. Blake mai luase o măsură de prevedere suplimentară, aceea de a-i astupa gura cu bandă adezivă care era şi ea de aceeaşi culoare cu crema de ghete.

Parcurgerea terasei fu un adevărat calvar. Luminat ca un actor pe scenă, era o ţintă uşoară pentru cei doi luptători din cealaltă cameră care ar fi alergat ca hăitaşii la primul semnal de alarmă.

Când ajunse la balustradă, găsi scara Jacob deja atârnând deasupra capului. Evident, Roker era tot atât de nerăbdător ca şi el să dispară.

Blake se aşeză în buclă şi-i făcu semn lui Roker să-l tragă în sus.

Când dădu drumul balustradei, Blake şi povara lui începură să se clatine ca un pendul, frecându-se de peretele aspru. Fu un moment de mare tensiune, suspendaţi în aer, fără nimic dedesubt.

Roata dinţatăprotestă, apoi intră în lăcaşul ei. Începură să urce încet, palmă cu palmă, în timp ce pendulau la

30 m deasupra pământului. Privind în sus, îl văzu pe Roker aplecat peste marginea acoperişului. Era o privelişte pe care n-avea s-o uite niciodată.

Roker părea că se află peste tot. îl săltă spre acoperiş, îl trase peste balustradă, desfăcu cătuşele, îl luă pe teroristul inert de pe spatele lui şi-l ajută pe Blake să se ridice în picioare. Scoase blocajele de la luminator, şi de la uşa ce ducea la acoperiş, şi le puse atent în sac. Blake desfăcu scara Jacob şi îndepărtă urmele lăsate de şuruburi cu o bucată de glaspapir. Apoi amândoi verificară acoperişul pentru a vedea dacă n-au uitat ceva.

Roker îngenunche, Blake îl ridică pe Yasli pe spatele lui şi-l asigură din nou cu cătuşe.

După cum se dovedi, traversarea pentru a se întoarce în apartament fu cel mai uşor lucru.

Roker plecă primul urmat de Blake, cu scara Jacob bine fixată pe spatele său.

Intrară pe fereastră şi rămaseră un timp pe loc. Yasli începu să sforăie.

Blake se ridică primul. Luă binoclul şi privi atent hotelul Aleppo. Verifică acoperişul, terasa de la apartamentul lui Yasli şi aleea care separa cele două clădiri. Nu se vedea nicio mişcare. Dispariţia lui Yasli nu fusese încă observată.

Le trebui cinci minute pentru a-şi schimba hainele şi a împacheta totul în saci, şi alte cincisprezece pentru a-i transporta – inclusiv pe Yasli – jos în subsol şi a pune totul sub prelata groasă din spate a furgonetei.

— Ai verificat totul?

— Nu vor găsi nici măcar un băţ de chibrit. Blake se cutremură.

— Am început să îmbătrânesc pentru genul ăsta de lucruri.

Când ieşiră din garaj şi porniră de-a lungul străzii, totul era liniştit.

— Ce crezi?

— Ce să cred? Până acum e bine. Cu puţin noroc…

— Omu-şi face norocul cu mâna lui.

— Nu întotdeauna. Uneori e noroc, alteori e vorba de soartă. N-ai nicio contribuţie.

— Eşti un cinic.

— Asta m-a ajutat să trăiesc atât.

— Nu crezi în nimic?

— Ţi-am spus deja: soarta. Totul e scris – kismet.

— Deci tot crezi în ceva. Doamne, ce foame îmi e! Blake scotoci în torpedou şi scoase un cârnat cu usturoi, o bucată de brânză şi o franzelă.

— Serveşte.

După ce mâncă, Roker se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară. Pentru un nefumător, era un lucru neobişnuit.

* * *

Intrând în clădirea fabricii şi închizând uşile mari duble, îl ridicară pe Yasli din furgonetă şi-l transportară printre rafturi, maşini şi unelte. Blake nu aprinse lanterna până ajunseră în camera de la celălalt capăt şi îl lăsară jos pe terorist lângă o matriţă.

Se duseră la butoaiele grele pe care le depozitaseră mai devreme într-un colţ. Fiecare conţinea aproape douăzeci de kg de răşină acrylică, o substanţă lichidă folosită în industria plastică. Exista şi un bidon de soluţie de Paroxid. Folosită în combinaţie cu răşina se transformă în fibră de sticlă tare ca piatra.

Traseră butoaiele până la matriţa lângă care-l lăsaseră pe Yasli. Acesta se trezise, dar picioarele îi erau legate, mâinile încătuşate şi gura acoperită cu bandă adezivă. Numai ochii i se mişcau, plini de expresie. Nu putea scoate niciun sunet, protestele îi rămâneau înăbuşite în gât.

Blake scoase o seringă şi o mică fiolă cu dop de cauciuc. Înfipse acul prin dop, umplu seringa, se aplecă peste Yasli şi-i desfăcu mâna.

— Fă mai multă lumină, spuse el, lui Roker.

Ochii mari, căprui ai lui Yasli, reflectau fascicolul de lumină în timp ce un nou şir de proteste înăbuşite se auziră când Blake înfipse acul şi-i făcu injecţia.

Ridicându-se în picioare, Blake spuse sec:

— Un nou drog numit Imobilon. Paralizează sistemul nervos. Acţionează repede în tot corpul. Frumuseţea constă în aceea că poate auzi, vedea, gândi, că ştie exact ceea ce se petrece cu el. Nu-i aşa, Yasli, fiule?

Roker era îngrozit.

— Dar, de ce? Nu-i destul că-l ucizi?

Blake spuse pe un ton de parcă ar fi discutat despre vreme.

— A fost o albinuţă sârguincioasă. A organizat masacrul de la aeroportul Heathrow din Londra unde a murit Janis spuse el simplu, ca să nu mai vorbim de mica răpire a celor treizeci de şcolari nevinovaţi din Anglia. Acum dezleagă-l şi i-ai banda de pe gură. Nu mai e nevoie.

Roker se ridică şi făcu ceea ce i se ordonase.

— Şi spală-i porcăria aia de pe faţă. Trebuie să fie curat şi frumos unde se duce. Ai un săpun, prosop şi o canistră cu apă în maşină.

Câteva minute mai târziu, îl rezemară pe Yasli de o ladă şi Roker spălă negreala de pe faţa lui. Yasli stătea ca o mumie, privind drept înainte cu o intensitate arzătoare. Din poziţia lui vedea clar totul, inclusiv interiorul matriţei.

După ce fu golit şi ultimul butoi, lichidul siropos ajunse aproape de marginea matriţei. Roker luă o lopată mare de lemn şi aşteptă până când Blake turnă întăritorul.

— Amestecă vârtos, spuse Blake. Apoi întorcându-se spre Yasli.

— Cu cât o amesteci mai bine, cu atât se întăreşte mai mult.

Amândoi îl priveau în tăcere pe Roker care amesteca. Blake dădu glas unui gând, pe un ton plăcut:

— N-ai avut niciun fel de remuşcări ucigându-mi fiica, nici eu n-am, ucigându-te pe tine. Cinstit, nu?

Roker începea să se lupte cu lopata. Exclamă furios:

— Dacă nu scot chestia asta, curând n-am să mai pot!

— Gata băiţa, spuse Blake ridicându-l pe Yasli de pe! adă.

m

LISTA MORŢII

Roker scoase lopata şi se dădu la o parte, evitând

privirea lui Blake.

— Dacă nu te deranjează, spuse el, am să aştept afară, la maşină.

În timp ce ieşea grăbit, Blake dădu drumul teroristului în matriţă. Datorită vâscozităţii amestecului, corpul se scufundă lent.

Blake nu simţea nicio bucurie, nici măcar un sentiment de uşurare. Ura adâncă nu lăsa loc altor sentimente. Stătea, uitându-se la corpul care se scufunda, cu ochii ţintă în ochii imobili ai celuilalt.

— Se întâmplă rar ca vin om să fie prezent la propriile lui funeralii, spuse el amabil. N-o să te poată scoate niciodată din asta fără să te ciopârţească. Ca şi faraonii, vei rezista mii de ani, dar mult mai, bine. Dacă te vor dezgropa vreodată vei arăta exact ca acum, cu haine cu tot. E formidabilă tehnologia asta modernă, nu?

Americanul şi palestinianul, fiecare un fanatic în căutarea Sfântului Potir, rămaseră ochi în ochi într-o ultimă, tăcută confruntare.

Pentru Habib Yasli, ultimele momente fură, dacă nu dureroase, cel puţin frustrante. Un strălucit agitator, îndrăgostit de propria sa voce căruia i se refuză ultimele cuvinte, un om de acţiune redus la o stare de completă nemişcare. Numai ura lui, primară, intensă, se ridica triumfătoare inundând camera.

Celălalt părea să fie şi el injectat cu acelaşi drog imobilizam, atât de nemişcat stătea, cu ochii ţintă în ochii victimei sale, cu propria lui ură la fel de mare.

— Du-te… du-te… murmură el.

Jos, în matriţă, substanţa vâscoasă pătrunse în cele din urmă în nări şi faţa coborî încet sub nivel cu ochii bulbucaţi aţintiţi la inchizitor.

Omul de bronz de deasupra lui suspină:

— Gata.

Blake rămase acolo incapabil să se îndepărteze. Dar totul are un sfârşit. În cele din urmă ieşi din cameră, gândindu-se la minciuna pe care învăţaţii vremii o impuseseră semenilor lor în zilele de demult, când s-au decis să rescrie Biblia intitulând-o noul testament.

Spre deosebire de Moise aşezat pe vârful muntelui, arătându-şi Tablele legii şi punând bazele justiţiei, acei învăţaţi aveau idei mult mai iluminate. „Omul a evoluat puţin", pretindeau ei. Nu mai cer „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte". Asta era treaba ocultiştilot şi a dentiştilor. Şi nu-şi mai loveau duşmanul cu o secure de piatră, spuneau ei moralizator, ci îl duceau în faţa lui Solomon şi angajau avocaţi care să dezbată cazul.

„Întoarce şi celălalt obraz", proclamau ei. „Uită-ţi duşmanii". „Răzbunarea nu e dulce, se face scrum în gură"…

— Rahat! exclamă Blake, nemulţumit că plăcuta lui despărţire de Habib Yasli fusese atât de scurtă.

Acum nu-i mai rămânea decât să se ocupe de acoliţii lui neînsemnaţi.

* * *

Fu greu de scos marele bloc de fibră de sticlă din matriţă, dar odată pus pe cărucior, fu uşor de pus în furgonetă. Dură mai mult să pună scripeţii şi lanţurile în jurul blocului, dar odată făcută şi treaba asta, nu dură mult să-l ridice şi apoi să-l coboare pe platforma maşinii pe care încăpu la limită, lăsând doar atâta loc cât să tragă prelata deasupra lui.

Pe când ieşeau din curtea fabricii, Roker se uită la ceas. Procesul de „îmbălsămare" şi încărcatul în camion făcuse să treacă noaptea. Dealurile dinspre est erau deja luminate de razele soarelui.

Tonul lui Blake era obişnuit:

— N-avem prea mult de mers, cinci sau şase mile.

Roker privi pe fereastră. În acea clipă Blake nu-i era deosebit de simpatic.

— De ce să-i ducem de aici? Ar fi putut să-l ia ei de la fabrică.

Se îndreptau spre deşert mergând lejer, cu 40 de mile la oră.

— E prea aproape de oraş, spuse Blake somnoros, mai bine mai departe.

Aruncă o privire rapidă spre Roker.

— Te simţi bine?

Roker mârâi, fără să zâmbească.

— Cred c-am să supravieţuiesc.

— Îţi pare rău c-ai venit?

— Am zis eu ceva?

Blake ronţăia o bucată de pâine uscată.

— Ai văzut o latură a firii mele care nu-ţi place?

— Asta ca să nu spun mai mult.

— A omorî e un lucru, a-ţi place e altceva?

— Tu ai spus-o.

— Am să merg mai departe… N-ai crezut c-aş putea face aşa ceva.

— Nu, n-aş fi crezut.

— A fost ca într-o poveste de groază… dacă nu mai rău, nu?

— Mult mai rău. Roker se întoarse spre el. A fost medieval. Omule, trăim în secolul douăzeci, pentru Dumnezeu!

Blake mormăi:

Cât se poate de medieval. Diferenţa e că eu sunt mult mai obişnuit cu această epocă decât tine. Când eşti în Roma, poartă-te ca romanii, ştii proverbul.

— Dumnezeule, tu n-ai niciun fel de sentimente?

— Ba da, dar acum sunt cam obosit. După câteva ore de somn, am să sar într-un picior. E ca şi cum m-aş duce la

o spovedanie. Pleci de acolo cu sufletul curat ca lacrima şi te simţi cu zece ani mai tânăr. Mâine am să-ţi arăt latura luminoasă a firii mele.

După aceea tăcură şi când Blake intră pe terenul nisipos, văzură un elicopter parcat exact în mijloc. Avea un echipaj din doi oameni şi fu nevoie de toţi patru pentru a muta blocul greu de sub prelată în elicopter. Roker observă însemnele militare de pe fuselaj, dar nu puse nicio întrebare. Echipajul era arab şi putea fi din oricare din cele şase sau şapte state din Orientul Mijlociu.

De ce erau acolo, asta nu era treaba lui, avea destule pe cap.

Când fură gata de plecare, Blake se întoarse spre el.

— După ce scapi de furgonetă, ştii ce ai de făcut? întrebă el inchizitor, căutându-i privirea.

Roker dădu din cap.

— Da. Să plec dracu' din Liban, şi încă repede.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da.

Blake zâmbi şi-i întinse mâna.

— Ne vedem când ne-om vedea. Dacă întârzii, nu-ţi face griji – până la urmă tot am să apar.

Enclava era bine fortificată. Şanţuri adânci antitanc se întindeau în dosul unui gard din plasă de sârmă care împrejmuia locul şi, sus pe dealuri, se vedeau numeroase piese de artilerie aţintite asupra poziţiei maroniţilor din valea de dedesubt. Locul era înţesat de luptători proaspăt sosiţi, oameni antrenaţi în Irak. Erau instruiţi de ruşi şi echipaţi cu cele mai noi arme sovietice.

Era o pace instabilă şi nimeni din cele două tabere nu spera să ţină mult. Pentru moment, se părea că naţiunile arabe în frunte cu Egiptul şi Siria, erau înclinate să ajungă la un acord cu Israelul. Administraţia Carter din Washington părea să fi ajuns la un acord cu preşedintele

Sadat şi Asad, dând naştere la o frenetică acumulare de arme şi oameni de ambele părţi. Ceea ce începuse în Iordan, în Septembrie 1971 şi continuase în Liban din 1974 până în acel moment, urma să capete soluţia finală care spus direct, însemna exterminarea totală a Mişcării de eliberare palestiniană împreună cu diferitele ei grupări extremiste, al căror şef era Habib Yasli. Ultimul spectacol era pe punctul de a începe.

Feţele curioase, rânduite în jurul păturii, erau copii foarte tineri care fuseseră născuţi în lagărele de refugiaţi de pe tot cuprinsul Orientului Mijlociu pentru care cuvântul Palestina era strigătul de încurajare sau o înjurătură, pe buzele celor mai în vârstă, mai curând decât un loc. Aceşti copii erau din nou prelucraţi pentru a muri în folosul cauzei.

Sus, soarele de sfârşit de toamnă, strălucea deja deasupra capetelor lor şi părţile demontate ale armelor păreau calde în mâna instructorilor. Dar toate astea fură uitate de emoţia produsă prin brusca apariţie a unui zgomot de motor deasupra lor.

Unul dintre ei îi adresă chemări vesele şi ceilalţi îl urmară. Nedisciplinaţi, surzi la strigătele instructorilor, tinerii săriră în picioare şi întocmai ca şi copii lui Hamlin care se luaseră după flautist, se luară după elicopterul de fabricaţie sovietică.

Aparatul coborî brusc pierzând altitudine rapid. Apoi trecând razant pe deasupra pomilor, începu să se învârtească la vreo zece picioare deasupra solului.

Tinerii veniră alergând şi curând locul fu plin de feţe vesele. Echipajul elicopterului se luptă cu un obiect greu pus în uşa deschisă apoi cu un ultim brânci îi dădu drumul. Alte strigăte vesele însoţiră căderea obiectului la pământ.

Elicopterul începu să ia altitudine şi viteză. Curând era deasupra copacilor, rotindu-se, revenind cu viteză şi

mai mare.

Puţini fură însă acera care-i acordară atenţie, interesul general fiind acum concentrat asupra obiectului de pe pământ. Veniră şi alţi tineri şi formând un cerc, se strânseră în jurul ciudatului obiect ce strălucea în soare. Strigătele vesele se stinseră treptat transformându-se într-o tăcere absolută. Entuziasmul vesel făcu loc uimirii, apoi dezgustului şi în cele din urmă furiei oarbe.

Obiectul era perfect transparent. Arătând ca şi când ar fi fost în viaţă, cu faţa lui de savant crispată într-o cugetare adâncă, cu braţele ridicate ca un orator în momentul culminant al discursului său, stătea iubitul lor conducător, Habib Yasli plutind parcă în spaţiu, suspendat în aspic, închis pentru vecie în sarcofagul lui de chihlimbar.

Deasupra, elicopterul se ridică într-un urcuş abrupt şi se pierdu după un deal.

* * *

Poliţistul Bert Crawford privi de-a lungul şirului compact de maşini şi îşi scărpina bărbia proaspăt rasă.

— Veşnic acelaşi lucru în serile de joi, aceiaşi avalanşă de cumpărători, se plânse el. Conducătorii se plâng că nu pot să circule şi totul se sparge în capul nostru.

Partenerul său, poliţistul Ron Richards, un alt găligan al p-arkingului Clephant and Castle Car Pound, îşi împinse şapca pe ceafă.

— În schimb vinerea suntem mai liniştiţi.

— Ai avut vreo problemă?

Ron avea un nas de boxer care în dimineaţa aceea îi curgea. îl suflă bine.

— Ca de obicei. O cotoroanţă afurisită să fi avut vrei 60 de ani a zbierat la mine de mama focului. Ei, ce mai aşteptăm?

Se dovedi a fi o dimineaţă dificilă. Regulamentul cerea ca toate vehiculele nereclamate să fie cercetate. Bert şi Ron, terminară de inspectat 26 până la zece fix. Cea de a 27-a maşină era o Cortina 1968. Maşinile Ford fiind foarte comune, Ron descuie uşa cu a treia cheie de pe lanţul său de chei apoi se duse şi deschise portbagajul.

— Doamne! strigă el. Bert, vino de vezi colea! Când Bert ajunse lângă el, faţa lui Ron se făcuse pământie.

— Sărmanul!

Corpul unui copil mort era întins în portbagaj cu capul rezemat de roata de rezervă. Era un băiat şi judecând după aspect, nu putea să aibă mai mult de 12-13 ani. Părea adormit şi nu avea miros de descompunere sau semne vizibile de violenţă pe corp.

— Nu e mort de mult, spuse Beri. Unde au găsit maşina?

Ron îşi plimba privirea pe lista prinsă cu o clamă de celelalte.

— Blimey. A fost găsită exact în parcarea Scotland Yard-ului! A sosit aseară. Ce are prins de haină? N-o atinge! Nu atinge nimic.

Bert se aplecă şi citi o notiţă scrisă cu litere grosolane pe o hârtie liniată – smulsă probabil dintr-un caiet.

— Ei, ce zice? Nu poţi să citeşti?

Bert se aplecă mai mult, încordându-şi privirea.

— Zice: „Va fi ucis unul”, citi el cu efort, „la fiecare două zile până când cererile noastre vor fi satisfăcute”. Trebuie să fie unul din copii ăia din autobuzul dispărut.

— Nemernicii!

— Inşii ăia, spuse Bert, oricine ar fi ei, care-i curăţă pe terorişti, le-aş da şi eu o mână de ajutor.

Roii alergă deja spre cabina portarului.

— Rămâi pe loc, bătrâne. Am s-anunţ băieţii de la

omucideri.

* * *

Ceea ce se întâmplă nu surprinse pe nimeni deşi stârni o zarvă publică de proporţii nemaiîntâlnite. Barbaria acestei crime făcută cu sânge rece, împreună cu vârsta fragedă şi inocenţa victimei fură de ajuns pentru a trezi în cele din urmă, publicul Britanic din somnul său complezent.

Cazul copiilor dispăruţi dura de prea multă vreme. Oficialităţile confruntate cu un alt embargo asupra petrolului o scăldau. Opinia publică, înrăită de şomaj, de inflaţie şi de alegerile care urmau, avea alte preocupări. Dar un mic grup de oameni fără minte, aduşi la disperare de incapacitatea oficialităţilor, îşi pierdu capul. Refuzând compromisul cu încăpăţânare, oamenii nu voiau să accepte nimic altceva decât imediata eliverare a tuturor „luptătorilorpentmubertate”, indiferentdenaţionalitatea sau de crimele lor, ţinuţi în închisorile din Europa de Vest. Mai mult, aceşti deţinuţi urmau să fie adunaţi la Londra şi transportaţi cu un avion al unei naţiuni care simpatiza cu cauza lor, spre o destinaţie secretă.

Guvernul britanic primise un ultimatum de patru zile. Dacă nu, toţi copii, mai erau încă treizeci şi trei în afara celui găsit, urmau să fie ucişi.

* * *

Renway era într-o dispoziţie precară. Pentru prima oară nu se mai plimba prin cameră. Stătea lipit de un scaun într-o atitudine sumbră, agăţându-se de fiecare cuvânt rostit de foarte importantul său vizitator de la Cartierul General al Centrului din Washington.

Nefiind omul care să-şi ascundă sentimentele, se simţea şi arăta inhibat. Ştia exact ce loc ocupa în evidenţele Centrului în acel moment – clar sub nota opt.

Vizitatorul său, Milton Voss era din vechea şcoală, un

birocrat înrăit, un manipulant, un intrigant înnăscut, şi mai mult ca orice, un supravieţuitor. Relaţiile cu el erau ca mersul pe coji de ouă. Voss era periculos. Bine aşezat la masa şefilor, la curent cu toate deciziile luate la cel mai înalt nivel, era al cincilea în ordinea ierarhică.

Puţin trecut de cincizeci de ani, slab, chel, cheltuise recent o mică avere pe un transplant de păr care nu prea reuşise efectul general fiind acela al unui ogar subnutrit cu un petic de blană cârlionţată pe creştet. Nu complet lipsit de orgoliu masculin şi simţindu-se nedreptăţit de soartă, era permanent încruntat.

Pentru un militar, Voss era o specie ciudată.

— Îmi pare rău că mă amestec, mormăi el, dar Centrul mi-a cerut să trec pe aici în drumul meu prin Londra. Nu văd de ce ar fi atât de grea soluţionarea problemei.

— Înţeleg, spuse Renway, aşteptând să cadă securea. Dar Voss nu-i dădu drumul. Deocamdată. Ca o pasăre prădătoare, gata să se repeadă asupra unui fluture inocent, îşi continuă ideea:

— E destul de clar că Centrul vrea rezolvarea cazului Blake dar n-aş fi cinstit dacă nu ţi-aş spune că au apărut două puncte de vedere oarecum diferite. Cu alte cuvinte, domnule colonel, există unii care cred acum că pentru moment, serveşte mai bine scopurilor noastre să-l slăbim puţin pe Blake şi să ne concentrăm asupra salvării acestor copii. Înţelegi?

Renway nu-şi putea crede urechilor. O astfel de întorsătură la Agenţie nu era numai uimitoare, ci şi nemaiauzită. Rămase întunecat, ezitând să comenteze, reuşind doar să dea din cap derutat. Se gândi să spună: „Nimic nu reuşeşte mai bine decât succesul”, dar se abţinu.

— Priorităţile, înţelegi… Trebuie să fim flexibili. Am

instrucţiuni să ajut autorităţile de aici pentru un schimb reuşit. Copiii trebuie salvaţi în primul rând, apoi vom decide ce facem cu Blake.

Renway respiră adânc.

— Înţeleg, spuse el.

De fapt însă nu înţelegea. Reuşi totuşi să spună oarecum mohorât:

— S-ar putea ca englezii să nu dorească intervenţia noastră.

— Dacă-i abordăm cum trebuie, nu. îi ştiu destul de bine. Am vreo doi cunoscuţi în Ministerul de externe care ar putea fi de acord.

Renway tuşi. Incapabilii nu discută în contradictoriu cu şefii operativi de la Centru.

Voss îşi trecu o mână îngrijită peste creştet.

— McNalley mai lucrează pentru noi în Libia?

— Era la biroul din Tripoli ultima oară când am auzit de el. De ce?

Voss îşi strânse umerii înguşti.

— Colonelul Gadafi ar putea fi prelucrat ca să ne ajute, chiar şi în acest stadiu avansat. Are nevoie de avioanele alea de luptă Mirage, foarte mult. Am putea aranja cu francezii. Cât de bine îl cunoaşte McNalley?

Renway clipi.

— Nu văd unde ar duce asta. McNalley era în bune relaţii cu el, dar în ultimul timp… Nu mai ştiu.

— Mai e încă reprezentantul şef al companiei Oii International acolo, nu? Trebuie să aibă acces la unii din suita lui. Altfel n-ar putea funcţiona, iar ei au nevoie de el pentru a continua să obţină profituri.

Renway vru să obiecteze, dar Voss continuănetulburat.

— Scopul este acela de a-l convinge pe Gadafi că e în interesul lui să ne ajute să-i eliberăm pe copii. McNalley

trebuie să vorbească cu el. E singura cale. Şi asta trebuie făcută repede, înainte de a mai muri şi şi-ţi copii.

În ciuda tuturor lucrurilor, Renway făcu un efort onest de a fi rezonabil, dar era hotărât să piară luptând.

— Întrebareae, cum? începu el. Vreau să spun următorul lucru: o sursă credibilă din guvern m-a informat deja că guvernul britanic are informaţii, pe care pentru motive evidente nu le-a divulgat presei, că Gadafi a oferit deja azil politic teroriştilor. A mai făcut-o şi înainte şi-o s-o facă iar, dar e problematic c-o va face şi de data asta. S-ar putea să fie un joc. Dar dacă n-o face, poţi fi sigur că va aranja cu alţii. De ce crezi că insistă să folosească o navă aparţinând – cum au spus – unei „naţiuni care simpatizează cu cauza”? Pun pariu că va fi unul din avioanele lui Gadafi, din două motive: unu, are o neîncredere patologică în Occident şi doi, odată în aer, poate dirija avionul oriunde doreşte. Gadafi e nebun. N-ar mişca un deget pentru a-i salva pe acei copii, cu sau fără avioanele de luptă Miraje, dacă întrevede vreo şansă de a ne pune la zid. E o pierdere de timp.

Surprinzător, Voss cedă.

— Cred că ai dreptate. Mi s-a părut şi mie nefezabil. Să-l lăsăm pe Gadafi şi să vedem ce cer ăştia.

— Un braţ şi un picior…! începu Renway. Voss îi făcu semn să tacă.

— Vor ca toţi cei din închisorile europene acuzaţi de terorism, indiferent de naţionalitate, să fie eliberaţi, aduşi la Londra, schimbaţi cu copii, şi transportaţi spre un loc de refugiu din Orientul Mijlociu sau Africa. Asul e în mâna lor. Englezii nu se pot tocmi. Vor trebui să se dea jos pe de gard. Dacă mai întârzie va fi prea târziu. Uitându-şi prudenţa, Renway lăsă să-i scape:

— Sigur! Şi care-i urmarea? Trânti cu pumnul în masă. Nu uita că unii din acei terorişti au luat parte la

masacrul de la Heathrow. Când vor încerca să urce în avion, Blake va fi acolo, şi-o să-i arunce în aer chiar dacă moare şi el. îl cunosc, crede-mă. Asta o să facă! A ucis deja trei inşi cu sânge rece. Crezi c-o să se oprească acum?

— Nu, bineînţeles, exclamă Voss bătând şi el în masă. Chiar contăm pe asta. Întrebarea e, unde?

— Oriunde va fi locul de îmbarcare. Pun pariu pe ultimul meu dolar – va fi prezent.

Voss nu era chiar atât de sigur.

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să-i vină ideea că are mai multe şanse dacă-i aşteaptă la aterizare. Renway se îndoia.

— Nu cred. Dacă o face, s-ar putea să rateze totul. Avionul ar putea ateriza în Libia, Algeria, chiar Uganda. Nu uita, Idi Amin e chiar mai nebun decât Gadafi. Şi mai există şi alte locuri: oricare din micile state africane marxiste. Nu va risca. O să vină aici.

Netulburat, Voss sugeră sec:

— Dar să presupunem totuşi că ajunge la concluzia că la Londra e prea riscant şi îi aşteaptă în Libia – locul cel mai probabil. Ai spus deja că are bani şi mijloace de a găsi oameni şi a pune la cale o operaţiune de amploarea asta. De peste încerce să treacă prin cordonul de securitate de aici când o poate face mult mai uşor acolo. N-are decât să stea şi să aştepte să-i vină ţinta. Ar fi o mişcare stângace.

Fără ştirea lui McNalley? Ceri cam mult.

— Mi-ai spus deja cât e de hotărât, insistă Voss cu o notă de iritare în voce.

— Nu pot deloc să cred că va face asta.

— Dar ar putea?

— N-o va face. Acolo, chiar dacă ar fi atât de hotărât s-o facă, ar fi înconjurat de armata lui Gadafi. Niciun gândac nu s-ar putea strecurapână la avion dacă aterizează în Libia. Ceea ce mă îndoiesc. Pentru că e prea

evident şi oricine spune asta înseamnă că nu-l cunoaşte pe Blake.

Voss înţelese că în curând Renway îi va cere să ia o hotărâre şi asta nu-i convenea de loc.

Renway, simţind aceasta, începu să vorbească foarte repede.

— Bine, ascultă-mă şi dacă nu eşti de acord, facem cum spui tu. Am să te ajut în legătură cu englezii şi cu oricare alţii de dragul acelor copii. Întâi, Blake – şi acum probabil şi Roker – vor veni la Londra. Nu vor scăpa o ocazie ca asta, un avion încărcat cuterorişti. Nu. Va veni aici şi va încerca într-un fel sau altul să ajungă pe aeroport. Adu-ţi aminte, nu va fi singur. Va avea multe ajutoare, chiar şi în cercurile de sus. Aşa a lucrat până acum, cel puţin. N-ar avea rost să-şi schimbe tactica în ultima clipă sau să folosească un avion identic. Va lua în consideraţie toate astea.

— Şi autorităţile britanice?

— Vor fi mai interesate decât noi să nu se întâmple nimic dacă se hotărăsc la asta. Vor posta un întreg batalion blindat împreună cu autobuze încărcate de poliţişti. Toată zona va fi încercuită cu cordoane, vor patrula tancuri şi maşini blindate.

— Şi crezi că el poate trece prin astea?

— Da. Aici nu e Libia. E la el acasă. Va găsi o cale şi vreau să fiu pregătit când apare.

— Te-ai gândit că Blake ar putea ajunge pe aeroport înainte de instalarea cordoanelor?

Zâmbetul lui Renway era luminos:

— Da. Aeroportul va fi întors pe dos la fiecare opt ore. Voss îşi păstră rezerva.

— După cum spui tu, pare foarte plauzibil. Totuşi… Renway se menţinu pe poziţie:

— E hotărârea ta. Ce urmează?

— Crezi că englezii o să-ţi dea atâta libertate de mişcare? De obicei sunt foarte susceptibili când suntem noi implicaţi.

— Ai spus-o singur, mai înainte. Pot fi convinşi dacă acţionăm delicat. Vor fi recunoscători pentru orice ajutor primit chiar şi de la noi, dacă acceptă condiţiile teroriştilor.

Voss nu era pe deplin convins. Stătea acolo timid ca o barză nemâncată care nimerise în alt cuib, o poză pe care şi-o lua adesea, cu destul efect.

— Ei bine?

— Şi dacă se întâmplă ceva?

— Îmi asum deplina responsabilitate.

— E o decizie gravă.

— Dacă greşesc, e pielea mea în joc, nu a ta.

Voss ezita, bănuind că Centrul ar putea avea alte idei în legătură cu asta.

— E riscant… spuse el, nesigur. Foarte riscant…

— Da, sau nu?

— Foarte bine. Nu vom interveni. Fă cum crezi, spuse omul de la Centru, cu un suspin.

* * *

Nimic nu fu difuzat în presă până când toate închisorile din Europa Occidentalănu se goliră de terorişti şi aceştia fură duşi la Londra. O întreagă aripă a închisorii Warmword Scrubs fu golită pentru găzduirea celor 67 de terorişti. Un guvern anonim din lumea a treia acceptă îţi grabă să supravegheze schimbul. Ministrul de interne personal supraveghea negocierile cu răpitorii şcolarilor.

Fusese nevoie de moartea unui copil pentru a-i determina pe liderii democraţiilor asediate să acţioneze. O dată în plus, după cum era de aşteptat, forţele legii şi ordinii capitulau în faţa forţelor violenţei.

ROBERT MC. KEW-REED DE ROVEN

Capitolul zece

Oaza Umăr Ibn al Khattab este în timpul iernii un loc neospitalier. Câţiva palmieri bătuţi de vânturi, apa stătută dintr-o fântână ruinată, rămăşiţele unui şopron de piatră, şi atât. Cândva un loc plin de viaţă, construirea unui drum care venea de la Djeneir, un sat tunisian – cea mai apropiată localitate pe o rază de 50 de mile – o făcuse inutilă. Caravanele – acum coloane de camioane se opreau acolo numai în cazuri de urgenţă iar în ocazii rare, beduinii se opreau acolo pentru a-şi odihni turmele lor de capre şi pentru a-şi adăpa cămilele.

Blake se ataşă de acest loc. Rămase ascuns acolo timp de nouă zile, în timp ce aştepta veşti de la omul lui Linderman din Tripoli. Pentru el era locul ideal. La o milă sau două de frontiera libiana şi foarte rari vizitatori.

Imun la vânturile puternice care băteau continuu de dimineaţa până seara, Blake nu-şi pierdea timpul degeaba. Se gândea. Îşi veni în fire, îşi puse ordine în gânduri, Monica ocupând un loc important. O conversaţie tele fonică scurtă în Tunis, cu câteva săptămâni în urmă îl asigurase că Monica era la Londra, teafără şi vindecată de urmările episodului prin care trecuse. Visul de a fi împreună cât mai curând în locul acela din New England, prindea contur.

Blake îşi făcu un examen de conştiinţă, întins pe spate în sacul de dormit, stând treaz toată noaptea cu ochii ţintă la cerul ca o catifea neagră strălucind de stele. Nu reuşi îndeajuns. Se întoarse cu gândul la ţinuturile din Dakota de Nord şi la universul minunat al. copilăriei. Dăinuiau toate în memoria lui aşa cum fuseseră: Spica, Regulus, Antares, Gigantul roşu, cea mai frumoasă constelaţie dintre toate – Scorpionul, Aldebaran şi Beţilgeneusa, Castor şi Polux, Gemenii. Blake zbură cu gândul la toate zilele de ieri şi cele posibile de mâine. E oare posibil ca întregul cosmos să fie o simplă

amestecătură de gaze? Blake îşi măsură propria lui importanţă pe scara lucrurilor.

Nu tot aşa făcea însă şi Jean Jacques Runier, fost ghid, bucătar şi spălător de vase. Detesta fiecare clipă a şederii lor acolo, şi pe măsură ce treceau zilele devenea tot mai îmbufnat şi mai tăcut. Pentru Jean Jacques, plăcerea însemna străzi asfaltate, luminate de reclame cu neon şi populate cu fete care dansau la discoteci. Deserturile erau pentru muşte şi dromaderi, nu pentru oameni. Lui Jean Jacques îi era milă de el însuşi.

În timpul zilei, în timp ce aşteptau să apună soarele şi să înceapă marele spectacol al cerului, Blake îşi petrecea timpul căutând balegă uscată de cămilă şi măgari pentru a întreţine focul sau a se apăra de vânt. Jean Jacques suferea în tăcere.

În ziua a noua stăteau ghemuiţi la un loc sub aceeaşi pătură pentru aş feri faţa de nisip.

— Când o să se oprească? întrebă Blake. Sau o să ţină aşa toată iarna?

Jean Jacques nu era dispus să converseze. Spuse sumbru:

— Să fiţi mulţumit dacă o înceta la apusul soarelui.

— Care soare? N-am mai văzut aşa ceva de o săptămână. Francezul aruncă o nouă balegă de cămilă în foc.

— Merde! Ce porcărie. Şi vă place aici?

Blake zâmbi binevoitor. Ca o matroană din Appleton, Wisconsin spuse vesel:

— E atât de romantic. Şeicii aceia ei deşertului cu poverile lor albe. Cum poţi fi atât de prozaic?

Jean Jacques îşi ieşi din fire. Mormăi o serie întreagă de înjurături obscene la adresa întregii lumi în general şi a lui Blake în particular.

Americanul se simţi ofensat.

— Voi, francezii ăştia născuţi în Africa, sunteţi toţi la fel, spuse el. Nu vă gândiţi decât la propriul vostru confort. Sunteţi mai mult arabi decât altceva şi mai aveţi îndrăzneala să vă intitulaţi francezi.

Blake era pe deplin conştient că vorbele lui vor stârni o dispută. Francezii născuţi în Algeria detestau eticheta pe care concetăţenii lor din metropolă le-o puseseră şi când o menţiona cineva, de obicei ieşea cu bătaie. Blake fu salvat de brusca apariţie a unei maşini în oază.

Îşi apucară armele, se trântiră la pământ şi nu se ridicară decât atunci când şoferul se identifică vorbind mai tare ca vântul:

— Livrarea!

Venise în sfârşit Linderman prin intermediul mărfii. Decodificat mesajul spunea „Baza americană de la Idris al Awel, Tripoli. Youssaf. Mecanic de motoare egiptene. Când ajungi acolo, aşteaptă; cafenea în afara perimetrului. Te va găsi el; îi voi da instrucţiunile şi actele de identitate. Mc. Nalley”.

Primul impuls al lui Blake fu să râdă, dar fu rapid înăbuşit. McNalley? Veteranul Agenţiei din Orientul Mijlociu? Trecuse şi el de partea lui Linderman? Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Oare?

Timpul o va spune…

* * *

Baza militară de la Idris al Awal, una dintr-un şir de baze ce se întindea pe coasta Mediteranei de la frontiera tunisiană la Golful Salum din Egipt, avea cota obişnuită de avioane de luptă sovietice MIG aliniate pe pistă.

Un avion mare de transport cu reacţie fu scos în faţa unuia din hangare deservit de mecanici cu inscripţia Libyan Airways vopsită cu litere de un roşu aprins pe spatele lor. Deasupra lor, ferestrele verzi, înclinate, ale turnului de control, reflecta lumina lunii care răsărea.

Afară, în perimetrul bătut de vânt patrula un jeep al armatei. Paza fusese întărită în ultimele zile şi unele sentinele aveau câini poliţişti Alsacieni. În afară de aceste lucruri, nu prea se întâmpla mare lucru.

Unul dintre mecanici, un egiptean îndrăzneţ lucrând cu contract pentru Liniile Aeriene Libiene îşi puse pe umeri lădiţa cu scule, se îndreptă spre scara de urcare şi intră în avion. Înăuntru, trecu repede de chicineta stewardului şi se strecură în toaleta bărbaţilor. În spaţiul acela îngust găsi un panou şi se apucă să-l potrivească la un metru mai jos sub tavan. Tăiat deja la mărimea cerută şi vopsit în aceeaşi culoare ca şi restul, se fixa cu balamale, ca o uşă şi avea o broască cu arc. După fixarea panoului cu şuruburi, intră înăuntru pentru a-i verifica mărimea. Odată închis, tavanul fals părea original. Coborî de acolo şi scoase un aparat de emisie-recepţie:

— Mă auzi? întrebă el.

Vocea lui Blake se auzi clar în receptor:

— Cum e?

— Nu-s probleme. O să fie cam strâmt, dar o să meargă.

— Se va face o verificare atentă. Nu se observă tavanul fals?

Egipteanul era absolut convins.

— Ar trebui să se priceapă la construcţia de avioane. Munca mea e de tâmplar. Nu există îmbinări vizibile. Le-am acoperit cu lemn plastic iar vopseaua se potriveşte perfect. Nu se observă nimic.

— Şi McNalley?

— Nicio urmă. Nimeni nu are acces în acest loc în afară de angajaţii permanenţi ca mine. Noroc bun.

Închizând aparatul, egipteanul îşi luă trusa de scule şi ieşi pe coridor.

Afară, Blake ieşi din ascunzătoare şi o luă pe un drum

paralel cu o linie de hangare. Era îmbrăcat ca mecanicii Liniei Aeriene Libiene, în salopetă albă şi avea o trusă de scule atârnată de umăr. Părea un obişnuit al locului şi nu întoarse capul când un Jeep de patrulare trecu pe lângă el. Nu era prea îngrijorat, fiind deja oprit la trei posturi de pază pentru verificarea actelor, care erau copii excelente.

Merse câteva minute până ajunse la ultimul hangar apoi se îndreptă spre pistă. Când văzu avionul, se abătu în cadrul întunecat al unei uşi.

Căutând prin buzunare, găsi o butelie cu gaz contra mirosului câinilor, numit Anti-mate" şi îşi stropi hainele şi tălpile pantofilor. O substanţă lichidă, utilizată de deţinătorii de câini pentru a stropi căţelele în călduri, este de asemenea folosită de contrabandiştii de droguri pentru a păcăli câinii dresaţi ai vameşilor în căutare de marijuana.

Blake aşteptă acolo până când mecanicii îşi terminară lucrul şi plecară. Atunci ieşi şi se îndreptă spre avionul de transport. Urcă pe scară şi intră înăuntru.

Merse de-a lungul coridorului şi intră în toaletă. Sub lavoar exista un compartiment conţinând un ham de paraşută şi un pachet de piept. Blake se întinse şi coborî tavanul fals.

Deschise trusa de scule, ridică tava şi scoase cele două părţi demontate ale unui mic pistol mitralieră împreună cu o pereche de încărcătoare şi un mic exploziv dotat cu un mecanism de reglare. Acest ultim lucru era poliţa lui de asigurare. Citise undeva că un avion coreean, rătăcindu-se şi ajungând în URSS fusese doborât de avioanele de luptă sovietice şi în ciuda depresurizării rapide, nici un singur pasager nu fusese supt afară prin spărtură. Blake nu conta pe o întâmplare similară.

Arma era de tip revoluţionar denumită MAC II. Produsul unui mic fabricant american specializat în arme sofisticate, MAC II avea 8, 5 inci lungime fără extinderea

patului, capabilă să tragă 1200 de gloanţe pe minut. Principala lui trăsătură în afară de dimensiunea redusă şi de greutatea ce nu depăşea 56 uncii, era amortizorul de zgomot, uşor ca fulgerul. Era o armă formidabilă.

Urcându-se pe chiuvetă, Blake se trase în sus prin deschizătură şi prinse fiecare articol separat de tavan. Se strădui să lucreze încet.

Totul trebuia bine pus la punct pentru că odată în aer, n-ar mai fi avut loc în spaţiul acela strâmt să rectifice erorile.

Egipteanul îşi făcuse bine treaba, nu uitase nimic. Îşi amintise chiar să fixeze o mică poliţă de-a lungul boitei unde să încapă pachetul cu paraşuta. Mai rămânea hamul. Blake se lăsă pe podea, ajusta curelele şi le puse pe el.

Punând la loc totul, fixă capacul, scoase trusa de scule pe culoar şi o puse pe unul din locuri. Egipteanul consimţise să o înapoieze magaziei de scule, dimineaţa.

Blake se întoarse la toaletă, asigură pachetul pe poliţă şi se săltă sus. împingând cu umerii şi picioarele în pereţii opuşi pereţilor care formează micul compartiment, se întinse în jos şi eliberă arcul. Tavanul fals se închise cu zgomot.

Rămase întins întrebându-se dacă n-a uitat ceva. Avea destulă mâncare băgată prin buzunare, şi apă pentru două zile şi o sticlă goală de plastic pentru urină. Dacă zborul era amânat şi ar fi trebuit să stea acolo mai multe zile, nu se putea face nimic. Era ca şi cum ar fi stat pe cuşeta de sus într-un tren.

* * *

Autorităţile de la aeroportul Heathrow din Londra, nu mai organizaseră niciodată o pază atât de strictă. Oamenii de la Special Branch înarmaţi cu puşti erau postaţi de acoperişurile clădirilor de sosire şi plecare, iar poliţişti în uniformă sau civili erau răspândiţi peste tot, în toate

locurile care aveau cât de cât legături cu venirea sau plecarea pasagerilor.

Afară lucrurile erau şi mai evidente. Toate drumurile care duceau la aeroport erau blocate cu bariere; camioane militare şi maşini blindate patrulau pe sub şoproane; soldaţi bine înarmaţi aşteptau în maşini deschise parcate de-a lungul întregii piste. Trecu chiar şi un tanc cu un ofiţer cu căştile pe cap stând în picioare în turelă. Fiind în preajma sărbătorilor, o perioadă dragă tuturor englezilor, o desfăşurare de forţe militare de această amploare părea nepotrivită printre pomii de crăciun multicolori care împânzeau aeroportul atât în aerogări cât şi afară. Nimic, nici măcar starea de necesitate nu trebuia să tulbure aceste clipe.

Milton Voss, trimisul Centrului, stătea cu Renway lângă maşina acestuia.

— Impresionant, murmură el lalonic în timp ce un transportor de trupe trecea pe lângă ei.

Nu mai părea acelaşi om de care Renway se temuse atât la prima lor întâlnire. Acest Voss plesnea de încredere şi era evident hotărât să-şi facă treaba. Renway luă notă anxios de acest lucru. Mieros şi calm, spuse cu o voce liniştită:

— Nicio urmă de Blake, încă? Eşti sigur că ai controlat totul?

— De mai multe ori. Chiar şi acum se mai fac controale, până şi în canal, răspunse Renvaw fără chef, stând ţeapăn, plimbându-şi privirile de la un loc la altul cu mici gesturi nervoase. E aici, îl simt.

Un tinerel din cadrul departamentului veni grăbit spre ei.

Oprindu-se pentru a-şi trage sufletul îngăimă:

— S-a ivit o mică problemă în ultima clipă, domnule. Ministrul de interne e în legătură cu răpitorii care acum

refuză să elibereze copii până ce avionul cu turişti se află în aer şi afară din spaţiul aerian britanic.

Renway dădu din cap.

— Mulţumesc. Altceva?

Tânărul se uită la Voss, stânjenit de a fi în prezenţa unuia dintre mai marii Centrului.

— Nu, nimic altceva.

— Bun. Anunţă-ne dacă apare ceva nou.

Pe când tânărul se retrăgea copleşit, Voss se apropie de umărul lui Renway.

— Nicio problemă. Trebuie să mai aşteptăm o jumătate de oră. Asta e tot. Pentru că eu nu cred că Blake îşi va face apariţia. Învingându-şi sentimentul de frustraţie în creştere, Renway îl avertiză:

— Ar fi cam devreme să apară acum, nu?

— Vreau să-ţi spun un singur lucru colonele. Eşti pasibil de sancţiuni, spuse Voss.

— Face parte din meseria noastră, răspunse Renway. Avem parte şi de bune şi de rele.

Pe când se urcau în maşină, Renway spuse şoferului:

— Cunoşti lecţia. Dă-i drumul.

Pe drumul principal M4 care duce de la Londra la aeroportul Heathrow, vehiculele din convoi, se mişcau rapid. Escortat de o pereche de motociclişti, un transportor de trupe plin cu soldaţi cu căştile pe cap şi un car blindat, un autobuz mare cu deţinuţi trecu în viteză pe lângă un blocaj urmat de un al doilea car blindat şi încă două transportoare de trupe. Mai departe, convoiul o luă pe un drum lateral care ducea la o zonă izolată a aeroportului.

Când Renway şi Voss ieşiră din maşină la capătul îndepărtat al unei piste, găsiră întreaga zonă înconjurată de un cordon de soldaţi. Existau două tancuri de fiecare parte a fâşiei late de beton cu tunurile aţintite spre gardul

de sârmă dinspre latura estică a aeroportului.

Convoiul se apropie vijelios şi intră pe aeroport.

Voss spuse sec:

— Ca să folosesc propriile dumitale cuvinte, Colonele, nici măcar un gândac nu s-ar putea strecura dincolo.

Renway era din cale afară de anxios. Comportându-se ca şi cum s-ar fi aşteptat ca B lake să apară brusc din aer, spuse repezit:

— Nu fiţi prea sigur. Încă nu s-au urcat în avion. Cam la două mile de acolo, Controlul de zbor din turn dăduse aprobare unui avion al Forţelor Aeriene Libiene să aterizeze. Această navă avea prioritate asupra celor care veneau şi care fuseseră eşalonate să se rotească la diverse nivele deasupra, aşteptând să le vină rândul la aterizare. Era o zi senină cu vizibilitate nelimitată şi marele avion de transport ateriza lin, merse până la capătul pistei şi apoi parcă.

Autobuzul cu deţinuţi se duse direct la el şi flancat de rânduri strânse de soldaţi, ocupanţii începură să iasă repede şi să urce scara care ducea în interiorul avionului.

Era un grup eterogen. Unii abia trecuţi de adolescenţă alţii spre 40 de ani. Câţiva purtau haine decente, alţii erau îmbrăcaţi mai colorat, gen hippy, nebărbieriţi sau bărboşi, mulţi având părul lung lăsat pe umeri.

Toţi în afară de trei, uşor de deosebit datorită zgomotului pe care-l făceau, erau supuşi, uimiţi de neaşteptata lor eliberare. Bucuria avea să vină mai târziu, după trecerea şocului eliberării. Spre deosebire de ceilalţi, aceştia trei se bucurau cel mai mult. Se opreau la jumătatea drumului pe scări, fluturând arogant din mână la soldaţii tăcuţi. Unul era un tânăr japonez, altul un revoluţionar de al lui Che Guevara; iar ultimul un tânăr

german cu păr blond deschis şi barbă blondă. Dacă ar fi fost acolo, Blake i-ar fi recunoscut imediat pentru că toţi treiparticipaseră la masacrul devastator de pe acel aeroport cu un an în urmă. Nu le-ar fi putut uita niciodată feţele.

După ce toţi ajunseră cu bine în avion, scara pe rotile fu retrasă şi cele patru motoare puternice cu reacţie prinseră viaţă. Chiar şi în acest stadiu avansat, securitatea fu menţinută cu stricteţe. În timp ce marele avion se îndrepta spre pistă, îl escortat de ambele părţi de care blindate. Apoi motoarele începură să vuiască şi avionul se puse în mişcare, luă viteză şi se ridică în aer la un unghi destul de abrupt.

Renway şi Voss nu-şi luară ochii de la el până ce nu dispăru. Renway se răsuci brusc şi se urcă în maşină. Voss i se alătură imediat pe bancheta din spate.

— Asta a fost! spuse el ştergându-şi fruntea cu o batistă mare de mătase. Din punct de vedere al Centrului, e al dracului de bine că Blake n-a apărut.

Renway stătea într-o stare de şoc acut. Inevitabilul nu se întâmplase. Nu se ştie cum, Blake eşuase. Cu mintea ca un vârtej de emoţii confuze, căzu într-o stare de toropeală.

Voss găsi chiar resurse de a fi înţelegător.

— Nu-i cazul să te frământi atât. Acum că nu mai e treaba noastră, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce face Blake. Centrul nu ne mai poate reproşa nimic.

Renway se însufleţi:

— Când îmi vine şi mie rândul? Sau mai am timp să-mi fac bagajele?

— Dragul meu, ai făcut tot ceea ce era de aşteptat, ba încă şi mai mult. Faptul că nu poţi ghici gândurile altora, nu înseamnă că nu erai pregătit în cazul în care apărea, îi reaminti Voss, expansiv. În plus, am să spun şi eu

acelaşi lucru în raportul meu. Blake e în Liban, ascuns la baza aceea militară, aşteptând ca încărcătura asta de derbedei să aterizeze. Şi acolo e locul unde McNalley va intra în acţiune.

Şoferul dădu drumul la radio şi ambii făcură o pauză pentru a asculta în clipa în care vocea crainicului se răspândi în maşină. „Tocmai s-a comunicat că şcolarii dispăruţi au fost găsiţi în autobuzul de şcoală la Bredford acum câteva minute. Par să fi fost bine trataţi şi erau fericiţi că lungul lor calvar s-a terminat. Vom continua să transmitem buletine în cursul zilei pe măsură ce ne sosesc rapoartele".

În timp ce şoferul, uşurat, închidea radioul, Voss continuă ca şi când n-ar fi existat nicio întrerupere:

— Te întorci la locul dumitale, Colonele, la administraţie. Nu eşti agent de teren şi n-ai fost niciodată. Te prezinţi la Centru imediat ce ajungi la Washington, şi ar trebui să fii bucuros. Oameni ca Blake trebuie lăsaţi unde sunt – acolo în junglă, să prindă mâncători de oameni ca el însuşi.

Renway suspină:

— Şi condamnatul îşi mâncă prânzul, bucuros.

* * *

Când semnul „furnalul oprit" se stinse, pasagerii îşi desfăcură centurile de siguranţă. Erau o trupă veselă. Toţi începură să vorbească în acelaşi timp. Conversaţia era animată, pe ton strident, şi în mai multe limbi pentru că veneau din toate zările. Erau luptătorii pentru libertate şi fuseseră cu toţii implicaţi direct în război. Deturnaseră avioane, jefuiseră bănci, răpiseră persoane importante, uciseseră sau ţinuseră în captivitate pe aceia1 pe care îi găsiseră vinovaţi de crime împotriva „poporului" sau doar fuseseră incomozi în cursul vreunui asalt, reduseseră aeroporturi în Roma, Tel Aviv sau Londra, la ruine. Fiecare

din ei îşi lăsase amprenta undeva asupra majorităţii tăcute, complezente.

Aveau ceva în comun: o ură aprigă împotriva autorităţii constituite. Toţi erau devotaţi cauzei iar eroii lor erau Fidel Castro, Che Guevara, Mao Tse Tung şi decedatul Abdul Naser. Toţi se agăţau puternic de maxima marxistă că numai prin violenţă se poate distruge o societate decadentă.

Numele erau legendare: grupul Baader-Meinhof, Septembrie Negru, JJRA, Brigada Roşie din Italia, Frontul popular pentru eliberarea Palestinei, Tupamaros, Armata roşie din Japonia; toate astea îşi aveau reprezentanţii lor în acest avion care zbura spre locul de refugiu, în Republica populară a colonelului Gadafi.

Japonezul, neamţul şi cel cu piele măslinie, ocupau primul rând imediat lângă ieşirea de pericol, cu faţa spre chicineta stewardului. Urlând ca indienii, se lăudau care mai de care cu ceea ce făcuseră.

Prin contrast, în toaleta pentru bărbaţi era mare linişte. Blake era sus în colivia lui marcând timpul pe cadranul luminos al ceasului său, calculând că avionul va fi curând deasupra Franţei. Îşi lipi urechea de trapă şi neauzind niciun zgomot jos în toaletă, eliberă arcul, sări jos şi încuie uşa.

Se întinse şi luă părţile componente ale pistolului mitralieră fixat pe tavan. După ce le asambla, băgă un încărcător, trase paraşuta de pe poliţă şi o prinse de cârligele de pe piept ale harnaşamentului.

Mecanismul explozibilului fu fixat într-o clipă. Avea un cadran de ceas cu o singură limbă arătând minutele, ca un ceas modern pentru fierberea ouălor. Răsuci comutatorul şi activă mecanismul. Peste trei minute urma să explodeze.

Deschise uşa şi trecu în compartimentul pasagerilor.

Rămase acolo, tăcut cu faţa la şirurile de locuri. Japonezul şi prietenii săi fură primii care-l văzură. Treptat întreaga zarvă din compartiment se stinse pe măsură ce şi alţii deveniră conştienţi de prezenţa lui. Blake privi peste o mare de capete uimite. Nimeni nu mişcă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui şi asupra ţevii pistolului.

Făcu o mişcare rapidă spre stânga, atât de aproape încât şterse piciorul întins al lui „Che Guervara" şi trase puternic de un mâner roşu de pe un panou pe care scria „Ieşire de pericol". Uşa dispăru şi cabina se umplu de zgomotul aspru al depresurizării.

Tăcerea uimită se transformă în panică. Toţi începură să urle, să se lupte pentru a se ridica din scaune, să alerge de-a lungul culoarului. Blake fu aspirat afară primul. Japonezul se agăţă disperat de locul său, dar forţa depresurizării îl trase afară. Fu urmat de neamţul care ţipa şi de „Che Guervara". După el urmară bagaje, haine şi tot ce era în vecinătatea chepengului deschis şi care nu era solid fixat.

Culoarul dintre locuri era ticsit de viermuiala de corpuri şi întregul compartiment răsuna de ţipetele celor sortiţi pieirii.

Blake nu-şi deschise paraşuta imediat. Se lăsă să cadă liber timp de treizeci de secunde înainte de a trage de mâner. Văzu mingea de foc umflându-se, înainte de a auzi zgomotul asurzitor al exploziei. Deşi era la o distanţă bună văzu ceea ce i se păru a fi bucăţi de membre răsucite răspândite în toate părţile din centrul exploziei. Apoi totul dispăru.

Blake plutea încet spre pământul ce se vedea departe, dedesubt.

Epilog

Era o zi caldă. Blake se lăsă pe spătarul scaunului şi-i ceru chelnerului să-i mai aducă un pahar. Cămaşa i se

lipise de piele, dar peisajul compensa cu prisosinţă această mică neplăcere.

Apa din golf era de un verde-turcoaz devenind dincolo de port, de un albastru dens. O briză uşoară mângâia frunzele palmierilor. Nu era nimeni pe plajă – turiştii încă nu auziseră de acest loc, în afară de câţiva pescari care-şi uscau plasele.

Blake comandă un pahar şi pentru prietenul său, Jim Roker care era alături afundat în citirea rezultatelor de la baseball într-un număr vechi de o săptămână al ziarului Herald Tribune.

— Cum te simţi, întrebă el, ridicând ochii din ziar, acum că totul s-a terminat şi ţi-ai plătit poliţele.

— Problema e că nu mi le-am plătit, spuse Blake sumbru. Nimic nu mi-o va reda pe Janis.

Discuţia se opri aici. Roker se întoarse la ziarul său. Blake rămase cu privirea în gol, în direcţia mării, întrebându-se încotro s-o apuce. Nu prea avea unde.

Cuprins

Prolog… 3
Capitolul unu… 15
Capitolul doi… 49
Capitolul trei…105
Capitolul patru…123
Capitolul cinci…137
Capitolul şase…159
Capitolul şapte…199
Capitolul opt…241
Capitolul nouă…287
Capitolul zece…321
Epilog…337